

Guillaume
Musso

autorul romanului *Și după...*

salvează-mă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSO, GUILLAUME

Salvează-mă / Guillaume Musso : trad. Aurelia Ulici.

- București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-023-0

1. Ulici, Aurelia (trad.)

821.135.131.135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

GUILLAUME MUSO

Sauve-moi

Copyright © XO Éditions 2005

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză

Aurelia Ulici

© RAO International Publishing Company, 2006

prima versiune în limba română

ISBN 978-606-609-023-0

*Gândește-te cum să-mi faci inima să-mi bată mai repede.
E singurul lucru care contează pentru mine.*

1

Astăzi e prima zi din restul vieții tale.

Inscripție anonimă pe o bancă din
Central Park

O dimineață de ianuarie, în golful New York-ului, la ora când ziua se îngână cu noaptea...

În înaltul cerului, printre norii ce plutesc către nord, ne aflăm deasupra Ellis Island și a statuii Libertății. E frig. Întregul oraș este paralizat de zăpadă și de vântul rece, înghețat.

Pe neașteptate, o pasăre cu pene argintii sfășie norii și zboară ca săgeata spre linia zgârie-norilor. Ignorând fulgii, se lasă călăuzită de o forță misterioasă care o poartă până la nord de Manhattan. Scoțând fără încetare țipete speriate, zboară pe deasupra Greenwich Village, peste Times Square și Upper West Side, cu o viteză amețitoare, sfârșind prin a se așeza pe poarta de intrare a unui parc.

Ne aflăm la intrarea în Morningside Park, nu departe de Universitatea Columbia.

Peste mai puțin de un minut, o lumină se va aprinde la ultimul etaj al unui mic imobil din cartier.

Deocamdată, Juliette Beaumont, o tânără franțuzoaică, profită de ultimele trei minute de somn.

6:59:57

:58

:59

7:00:00

Când izbucni soneria, Juliette băjbâi cu mâna pe noptieră și trânti radioul cu ceas, făcând teribilul *buzzer* să înceteze imediat.

Se strecură de sub pătură și, frecându-se la ochi, puse piciorul pe parchetul strălucind de curățenie și făcu câțiva pași cu ochii închiși. Înainte de a ajunge pe covorul ce alunecă pe lemnul ceruit. Enervată, își reveni iute și apucă perechea de ochelari pe care detesta să-i poarte, dar pe care miopia ei îi făcea indispensabili, dat fiind că nu suportase niciodată lentiile de contact.

Pe scară, o colecție pestriță de oglinjoare cumpărate de ocazie răsfrânsură imaginea unei femei tinere, de douăzeci și opt de ani, cu părul tuns până la umăr și cu privirea poznașă. Făcu o mutră bosumflată în oglindă, apoi încercă să-și aranjeze puțin coafura, netezind la repezeală câteva șuvițe aurii care pluteau în jurul feței. Tricoul decoltat și chiloțcii din dantelă îi dădeau un aer sexy și răzvrătit. Dar acest spectacol agreabil nu dură prea mult: Juliette se înfășură într-o pătură cadrilată și își lipi buiota, calduță încă, de pânțele. Sistemul de încălzire nu fusese niciodată punctul forte al acestui apartament pe care îl împărțea de trei ani cu Colleen, colocatara sa.

„Și mai plătim și două mii de dolari pentru chirie!“ suspină ea.

Înfotolită astfel, cobori împleticindu-se treptele scării, apoi împinse ușa de la bucatărie, izbind-o scurt cu șoldul. O pisică rotolofe și tigrată, care o pândea de mai multe minute, îi sări în brațe, apoi pe umăr, amenințând a-i zgăria gâtul cu ghearele.

Termună, Jeab-Camille! strigă ea împingând felina ca s-o dea jos.

Motanul scoase un miorlăit de nemulțumire, apoi se furișă și se făcu ghem în coșulețul lui.

În acest timp, Juliette puse o crăticioară cu apă la încălzit și deschise radioul.

...violentă furtună de zăpadă paralizează Washington-ul și Philadelphia de patruzeci și opt de ore și continuă să

se extindă spre nord-estul țării, lovind în plin New York-ul și Boston-ul.

Așadar, Manhattan-ul s-a trezit în dimineața asta sub un strat gros de zăpadă ce paralizează circulația și face ca orașul să se miște cu încetinitorul.

Transportul aerian va fi serios afectat de condițiile meteo: toate zborurile de plecare de pe JFK și de pe La Guardia au fost anulate sau deviate.

Circulația rutieră se desfășoară și ea cu mare dificultate, iar autoritățile ne sfătuiesc să evităm, pe cât posibil, deplasarea cu automobilul.

Metroul ar trebui să funcționeze normal, dar circulația autobuzelor va fi serios afectată. Compania feroviară Amtrack anunță reducerea serviciilor și, pentru prima oară în șapte ani, muzeele orașului își vor închide porțile, la fel ca și grădina zoologică și principalele monumente.

Furtuna, cauzată de ciocnirea dintre o masă de aer umed, provenind din golful Mexic, și o masă de aer rece care coboară din Canada, va înainta în timpul zilei în direcția New England.

Vă recomandăm maximă prudență.

Sunteți pe Manhattan 101.4 FM, postul dumneavoastră.

Manhattan 101.4. Ne acordați zece minute, iar noi vă oferim lumea...

La auzul știrilor, Juliette începu să tremure. Repede, îi trebuia ceva pentru a se încălzi. Căută în dulap: nici cafea solubilă, nici ceai. Rușinată un pic, se văzu nevoită să recupereze din chiuvetă pliculețul de ceai folosit în ajun de Colleen.

Încă foarte somnoroasă, se sprijini de pervazul ferestrei ca să privească prin geam orașul acoperit de mantaua albă de nea.

Tânăra franțuzoaică fu cuprinsă de nostalgie la gândul că va părăsi Manhattan-ul la sfârșitul săptămânii.

Nu luase prea ușor această hotărâre, dar, odată și-odată, trebuia să se supună evidenței: deși Juliette iubea New York-ul, New York-ul nu o iubea pe Juliette. Nici unul dintre visurile ei nu se împlinise vreodată în acest oraș.

După liceu, făcuse un curs pregătitor de literatură, apoi o specializare la Sorbona, jucând în tot acest timp în cluburile universitare de teatru. Apoi a fost admisă la cursurile Florent, unde trecea drept una dintre cele mai promițătoare eleve. În paralel, luase la rând toate castingurile, filmase pentru vreo două sau trei reclame publicitare, făcuse figurație în câteva filme pentru televiziune. Dar toate eforturile ei fuseseră în zadar. Așa că, una câte una, s-au spulberat toate ambițiile ei, acceptând prestații în supermarketuri sau în comitete de întreprinderi, în piese de teatru la petreceri aniversare, să facă animație la Euro Disney deghizată în ursulețul Winnie.

Viitorul ei părea pecetluit, dar nu s-a descurajat doar dintr-atât. Luând taurul de coarne, făcuse marele salt spre Statele Unite. Făurindu-și visuri despre Broadway debarcase, plină de speranță, în Big Apple, cu statutul de tânără rezidentă. Oare nu se spunea că acela care reușea în New York putea reuși oriunde?

În primul an, cât a avut grijă de niște copii, îi rămăsese suficient timp liber ca să-și îmbunătățească engleza, să scape de accent și să ia cursuri de artă dramatică. Dar nici o audiere din câte dăduse nu i-a adus altceva decât roluri mărunte în piese experimentale sau de avangardă jucate în teatre minuscule, în hambare sau în săli parohiale.

Drept urmare, ca să-și asigure existența, a înșirat slujbe neînsemnate: casieră cu jumătate de normă într-un magazin, femeie de serviciu într-un hotel sordid de pe Amsterdam Avenue, chelneriță într-un *coffee shop*...

Cu o lună înainte, luase decizia de a se întoarce în Franța. Colleen urma să părăsească apartamentul ca să locuiască împreună cu prietenul ei și nu avea nici curaj, nici chef să caute o altă colegă de apartament. Era momentul să-și accepte eșecul. Jucase riscant și pierduse. O bună bucată de vreme, se crezuse mai șmecheră decât alții, nesocotind capcanele rutinei și ale obligațiilor. Dar astăzi, astăzi se simțea de-a dreptul pierdută, fără repere și dezorientată. De altfel, economiile ei erau epuizate, iar viza de tânără fată *au pair* îi expirase de mult, ceea ce o transformase într-o străină cu statut ilegal.

Zborul spre Paris era prevăzut pentru poimăine, asta dacă aveau să permită condițiile meteo.

„Hai, scumpa mea. Încetează să-ți plângi de milă!”

Făcu un efort ca să se ridice, apoi se îndreptă spre baie. Lăsă pătura să cadă, își scoase lenjeria și sări în cabina de duș.

– Aaaahhhh! urlă ea simțind jetul de apă înghețată pe piele.

Colleen se trezise prima și nu mai lăsase nici o picătură de apă caldă.

„Nu-i prea plăcut”, gândi Juliette.

Spălatul cu apă rece fu o adevărată tortură, dar, cum nu era ranchiunoasă, se grăbi să găsească o scuză pentru prietena ei: Colleen își terminase într-un mod strălucit studiile de avocatură și avea astăzi un interviu pentru angajare la un renumit cabinet din oraș.

Juliette nu era o narcisistă chiar dacă, în acea dimineață, zăbovise ceva mai mult timp în fața oglinzii. O tot sâcăia o întrebare pe care și-o puna din ce în ce mai des:

„Oare mai sunt tânără?”

Tocmai împlinise douăzeci și opt de ani. Bineînțeles că era încă tânără, dar trebuia să recunoască faptul că nu mai era cea de la douăzeci de ani. În timp ce-și usca părul, se apropie de oglindă, își cercetă fața și zări niște riduri minuscule în colțul ochilor.

Meseria de actor, dură și pentru bărbați, era cu atât mai dificilă pentru femei: lor nu li se tolera imperfecțiunea, câtă vreme la un bărbat ea trecea drept un semn de farmec și de caracter, lucru care a enervat-o întotdeauna.

Se îndepărtă puțin de oglindă. Avea încă sâni frumoși, dar poate nu mai erau la fel de obraznici ca acum doi ani.

„Nu, îți faci griji degeaba.”

Juliette refuzase întotdeauna să-și supună trupul unor „ajustări”, să-și lărgească zâmbetul cu collagen, să-și șteargă ridurile de pe frunte cu un strop de toxină botulinică, să-și înalțe pomeții, să-și facă o mică gropiță sau să plătească pentru niște sâni

noi... Cu atât mai rău dacă era naivă, dar ar fi vrut să se impună așa cum era cu adevărat: naturală, sensibilă și visătoare.

Problema era că-și pierduse orice încredere în ea. Treptat, a renunțat la toate speranțele: să devină actriță de teatru, să trăiască o poveste de iubire adevărată. Cu trei ani înainte, credea că totul era încă posibil. Putea fi Julia Roberts sau Juliette Binoche. Apoi, încet-încet, o uzase viața de zi cu zi. Toți banii ei se duceau doar pe chirie. Trecuseră cinci ani de când nu-și mai cumpăraseră o rochie și de când se vedea nevoită să se hrănească doar cu ravioli la cutie sau cu paste fierte în apă.

N-a devenit nici Julia Roberts, nici Juliette Binoche. Servea cappuccino într-o cafenea, pentru cinci dolari pe oră, și, cum asta nu era destul ca să-și achite chiria, era obligată să-și ia un al doilea job, în weekend.

Continuă să-și întrebe în gând oglinda:

„Oare mai am puterea să seduc? Să stârnesc dorința?

Fără îndoială, gândi ea, dar pentru câtă vreme?”

Privindu-se drept în ochi, își lansă un soi de avertisment:

– Va veni o zi, nu peste mult, când nici un bărbat nu-și va mai întoarce capul după tine când o să treci...

„Până atunci, grăbește-te să te îmbraci, dacă nu vrei să întârzi.”

Își trase pe ea niște colanți și două perechi de șosete. Apoi niște jeansi negri, o cămașă cu dungi, un pulover gros și o jachetă tricotată din lână cu franjuri.

Privirea i se înțepeni pe cadranul pendulei și își pierdu cumpătul când văzu cât de târziu se făcuse. Era bine să nu mai tragă de timp: patronul nu era foarte amabil și, cu toate că era ultima ei zi de lucru, vremea de-afară n-ar fi fost o scuză.

Se rostogoli pe scări, înhăță o căciulă și o eșarfă multicolore, agățate în cuier, apoi trânti ușa în urma ei având grijă să nu-și „ghilotineze” pisica, temerarul Jean-Camille, care își încrețise deja mustățile, atras de stratul gros de zăpadă căzută în timpul nopții.

De cum își scoase nasul, Juliette fu înghițită de o rafală de vânt înghețat. Nu văzuse niciodată New York-ul atât de liniștit.

În câteva ore, Manhattan-ul se transformase într-o uriașă stațiune de schi. Zăpada dădea străzilor metropolei aerul unul oraș-fantomă, făcând circulația foarte periculoasă. Pe trotuare și la intersecții se formaseră troiene mari de zăpadă. Pe străzi, de obicei zgomotoase și aglomerate, nu răzbăteau decât mașini 4X4, câteva taxiuri galbene și câțiva trecători pe schiuri.

Regăsind pentru o clipă parfumul copilăriei, Juliette mălță capul și prinse cu gura un fulg. Fu cât pe ce să cadă și întinse brațele ca să-și păstreze echilibrul. Din fericire, stația de metrou nu era departe. Trebuia doar să fie prevăzătoare și să nu alu...

Prea târziu. Nici n-apucă să-și ducă gândul până la capăt și se clătină, aterizând cu nasul în zăpadă.

Doi studenți trecură pe lângă ea, fără s-o ajute să se ridice, și începură să râdă răutăcios. Juliette se simți umilită și brusc îi veni pofta să plângă.

Hotărât lucru, ziua începea prost.

2

*Suntem încă atât de pierduți unul într-altul
Ea pe jumătate vie și eu mort pe jumătate.*

VICTOR HUGO

La câțiva kilometri depărtare, puțin mai la sud, silueta impozantă a unui 4x4 Land Rover traversa parcarca pustie a cimitirului din Brooklyn Hill.

În colțul drept al parbrizului, un carton plastifiat dezvăluia identitatea și profesia celui care-l conducea:

Doctor Sam Galloway
Spitalului St Matthew's
New York City

Mașina se opri în apropierea intrării. Bărbatul care ieși din ea avea treizeci de ani. Umerii largi, paltonul drept și costumul bine croit inspirau senzația de siguranță și eleganță, dar privirea stranie – un ochi albastru și unul verde – era umbrită de melancolie.

Acrul era înepător și rece. Sam Galloway își înnodă fularul și își suflă în pumni ca să se încălzească. Făcu câțiva pași prin zăpadă în direcția intrării. La această oră, grilajele cimitirului erau încă închise. Dar Sam făcuse cu un an înainte o donație pentru întreținerea mormintelor, ceea ce îi permisesese să aibă propria cheie.

De un an, venea aici o dată pe săptămână, întotdeauna dimineata, înainte de a începe lucrul, la spital. Acest ritual îi devenise un adevărat drog.

E singura cale de a mai fi încă o vreme cu ea...

Sam deschise mica barieră din fontă – în mod normal rezervată gardianului – și porni sistemul de iluminat, înainte de a se lăsa purtat, mașinal, de-a lungul aleilor.

Era un cimitir uriaș, cu undulații de teren ce îi dădeau aspectul unui parc. Vara, numeroși plimbăreți profitau de varietatea copacilor săi și de aleile umbroase. Dar în dimineața asta, nici un tril de pasăre, nici o mișcare nu tulburau liniștea locului, poate doar zăpada care se așternea în straturi înăbușea zgomotele.

După ce străbătu vreo trei sute de metri, Sam ajunsese la mormântul soției sale.

Zăpada acoperise pe de-a-ntregul piatra funerară din granit roz. Cu mâneca paltonului, Sam curăță partea de deasupra, scoțând la lumină inscripția:

Federica Galloway

(1974 -2004)

Odihnește acum în pace alături de Domnul

urmată de o fotografie alb-negru a unei femei de treizeci de ani, cu păr închis la culoare, strâns într-un coc și cu privirea furișându-se din fața obiectivului.

Imperceptibil.

- Bună ziua, spuse el cu voce blândă, e cam rece în dimineața asta, nu-i așa?

De un an, de când era moartă, Sam continua să-i vorbească Federicăi ca și cum ar fi fost vie.

Cu toate astea, Sam Galloway nu avea nimic dintr-un clarvăzător. Nu credea nici în Dumnezeu, nici în existența unei ipotetice vieți de apoi. La drept vorbind, în afară de medicină, Sam nu credea în mai nimic. Era un foarte bun pediatru care, conform părerii unanime, dovedea o mare compasiune față de pacienții săi. În pofida vârstei fragede, publicase numeroase articole în reviste medicale și, imediat ce-și terminase rezidențiatul, primise deja propuneri de la institute cu renume.

Sam se specializase într-un domeniu al psihiatriei, revenirea din șoc, care pornea de la principiul că până și persoanele

doborâte de cele mai dure tragedii puteau găsi forța de a se reface, fără a se supune fatalității. O parte din munca lui consta așadar în a vindeca traumatismele psihice cele mai grave pe care le suferă unii copii: boala, agresiunile, violurile, moartea prematură a unei persoane apropiate...

Dar, deși era atât de priceput în a-și ajuta pacienții să depășească durerea și în a-și recăpăta puterea de a struni hăturile existenței, Sam părea incapabil să aplice propriei persoane sfaturile pe care le recomanda celorlalți. Căci fusese sfâșiat de dispariția soției sale, cu un an înainte.

Între Federica și el fusese o poveste încâlcită. Se cunoșteau de pe când abia deveniseră adolescenți și amândoi fuseseră elevi la Bedford-Stuyvesant, un cartier blestemat din Brooklyn, cunoscut pentru vânzătorii de droguri și cifra-record de omucideri.

Originari din Columbia, părinții Federicăi părăsiseră străzile din Medellin pe când ea avea șase ani, fără să știe că părăseau un infern pentru altul. Nici nu se împlinise un an de când ajunseseră în State, când tatăl ei a încasat un glonț rătăcit în timpul unei încăierări armate între două clanuri rivale din cartier. Federica se pomenise atunci singură, cu o mamă care s-a înecat încetul cu încetul în alcool, în boală și în droguri.

Frecventa o școală dărăpănată, asaltată de gunoarie și caroserii de mașini calcinate. Aerul era irespirabil, atmosfera încărcată, iar dealerii pândeau mereu la câte un colț de stradă.

La unsprezece ani, îmbrăcată în haine băiețești, vânduse și ea droguri într-o *crack house* sordidă din Bushwick Avenue. Asta fiindcă se întâmpla în Brooklyn, la mijlocul anilor '80, și pentru că era singurul mod de a face rost de drogurile de care mama ei avea nevoie. De altfel, chiar ea fusese cea care o învățase regula de aur a comerțului: niciodată nu lași marfa din mână înainte de a lua dolarii de la cumpărător.

La colegiu, întâlnise doi băieți puțin mai mici decât ea, păreau altfel decât ceilalți: Sam Galloway și Shake Powell.

Veșnic cu câte o carte în mână, Sam era intelectualul clasei, un băiat singuratic, crescut de bunica lui. Tot el era și singurul „alb” din școală, ceea ce nu-l făcea prea iubit în acest loc unde majoritari erau afro-americanii.

Shake era o forță a naturii. La treisprezece ani, era la fel de malt și de bine clădit ca majoritatea adulților din cartier, dar, dincolo de aparența de băiat rău, ascundea o reală sensibilitate.

Totți trei își uniseră forțele pentru a supraviețui în nebunia în care se treziseră. Înțelegerea și prietenia lor se bazau pe felul în care se completeau și fiecare își găsisse echilibrul datorită celorlalți doi. Columbianca, albul și negrul: inima, inteligența și forța.

Crescând, au continuat să se țină, pe cât posibil, cât mai departe de tulburările din cartier. Văzuseră destul din ce însemnau ravagiile drogurilor tari în anturajul lor, cât să nu aibă niciodată pofta să le atingă.

Sam și Federica nu și-au închipuit niciodată că aveau să părăsească această cloacă mișunând de oameni. Acolo, viața atârna de un fir de păr. A trăi era un risc permanent, ceea ce te îndemna să nu-ți faci proiecte pe termen lung. Nu aveau nici o ambiție reală, pentru că nu văzuseră așa ceva la cei din jurul lor.

Totuși, împotriva tuturor așteptărilor și datorită împrejurărilor, scăpaseră amândoi. Devenind medic, Sam o târâse după mine și pe tovarășa din copilărie, așa că fusese aproape normal să se și căsătorească.

Zăpada continua să se aștearnă peste cimitir cu fulgi grei și deși, Sam nu-și dezlipea ochii de pe fotografia soției. În poză, Federica avea părul prins în coc cu o pensulă mare. Purta neliptul ei șorț pe care și-l puneă întotdeauna când picta. Sam îi făcuse fotografia. Era cam neclară. Normal: Federica nu se lăsa niciodată pradă obiectivului.

La spital, nimeni nu cunoștea originea socială a lui Sam, iar el nu vorbea niciodată despre asta. Chiar când trăia cu Federica, arareori se întorcea la lumca pe care o părăsise.

Trebuie precizat că arta comunicării nu era chiar cel mai tare dintre talentele soției sale. Pentru a se proteja de copilăria întunecată, ea își construise de foarte timpuriu, grație picturii, o lume unde n-o putea atinge nimic. Își făurise o carapace atât de groasă încât, multă vreme după ce a părăsit Bed-Stuy-ul, nu lăsase niciodată cu adevărat garda jos. Cu timpul, și-a spus Sam, avea să reușească s-o „vindece”, așa cum reușise cu mulți dintre pacienții săi. Dar lucrurile nu merseseră chiar așa. În lunile de dinaintea morții ei, Federica se refugia tot mai des în lumea picturii și a tăcerii.

Iar ea și Sam se îndepărtaseră tot mai mult unul de altul.

Până în nefericita seară când, deschizând ușa casei lor, tânărul medic descoperise că soția sa decisese a părăsi o viață ce-i devenise de nesuportat.

Sam se prăbușise brusc într-o stare de apatie. Federica nu-i dăduse vreun semn real care să-l facă să se gândească la posibilitatea ca ea să-și pună capăt zilelor. Își amintea chiar că, în ultimele zile, păruse mai liniștită. Înțelegea acum și motivul: luase deja decizia și, într-un anume fel, se abandonase acestei salvări fatale ca unci descătușari.

Sam trecuse prin toate etapele: disperare, rușine, revoltă... Chiar și în prezent, nu trecea o zi fără să-și pună întrebarea:

„Ce ar fi trebuit să fac și n-am făcut?”

Culpabilitatea care-l măcina îl împiedica să-și sfârșească doliul. Nici nu se punea problema să-și „refacă viața”. Își păstrase verigheta pe deget, muncea șaptezeci de ore pe săptămână și rămânea mai multe nopți de gardă în spital.

Uneori, nutrea un sentiment de furie față de Federica, reproșându-i că a plecat fără să-i lase nimic de care să se agățe: nici un cuvânt de adio, nici o explicație. N-avea să afle niciodată ce a dus-o la acest gest atât de personal și de intim. Dar așa stăteau lucrurile. Există întrebări ce rămân fără răspuns și trebuie să le accepți.

Bineînțeles, în sufletul lui, știa că soția lui nu se vindecase pe de-a-ntregul de copilăria ei. În capul ei, trăia tot printre blocurile amărate din Bed-Stuy, înconjurată de violență și de cioburile de sticlă ale flacoanelor cu droguri.

Unele răni nu sunt nici reversibile, nici vindecabile. El trebuia s-o accepte chiar dacă, zi de zi, susținea contrariul în fața pacienților lui.

În fundul cimitirului, un copac bătrân trosni sub greutatea zăpezii.

Sam își aprinse o țigară și, ca în fiecare săptămână, îi povesti soției sale evenimentele mai însemnate din ultimele zile.

După câteva momente, se opri din vorbit. Se mulțumi să fie acolo, cu ea, și se lăsă învăluit de amintirile care îl copleșeau. Frigul de gheață îi ardea fața. Prins într-un vârtej de fulgi care i se prindeau în păr și în barba abia mijită, se simțea bine. Cu ea.

Uneori, noaptea, după gărzile epuizante, își descoperea o percepție ciudată senzorială, vecină cu halucinația: i se părea că aude vocea Federicai și că o zărește în ungherul unei camere sau al unui culoar al spitalului. Știa precis că toate acestea nu erau reale, dar se obișnuise cu ele ca un mod de a mai fi cu ea încă o vreme.

Când frigul deveni prea ascutit, Sam decise a face cale ntoarsă, îndreptându-se către mașină. Dar, pe la jumătatea drumului, se întoarse brusc pe propriile urme.

Știi, e multă vreme de când vreu să-ți spun ceva, Federica...

Vocea i se stinse.

Ceva ce nu ți-am mărturisit niciodată... ceva ce n-am spus nimănui, niciodată...

Se întrerupse un moment, ea și cum nu era încă sigur dacă mai vrea să continue mărturisirea.

„Trebuie să spunem chiar totul celui sau celei pe care îi iubim?” Nu se gândise la asta. Continuă, totuși.

Nu ți-am vorbit niciodată despre asta, pentru că..., dacă ești cu adevărat acolo, sus, cu siguranță o știi deja.

Niciodată nu simțise atât de viu prezența soției sale ca în dimineața aceasta. Poate că din cauza peisajului ireal, poate din cauza albului care îl împresura și care îi oferea impresia că se află, la rândul lui, rătăcit în ceruri

Vorbi îndelung, fără nici un răgaz, și îi dezvălui, în sfârșit, tot ce-i chinuise inima în acești ani.

Nu era mărturisirea unui adulter, nu era o problemă de cuplu, nicidecum o chestiune legată de bani. Era *altceva*.

Mult mai grav.

Când a terminat, s-a simțit gol și sleit de puteri.

Apoi, înainte de a face cale întoarsă, găsi puterea să murmure:

– Sper că mă mai iubești...

A salva viața cuiva este ca și cum te-ai îndrăgosti, nu există drog mai bun. După aceea, zile întregi, umbli pe străzi și totul îți pare transfigurat. Crezi că ai devenit nemuritor, de parcă ți-ai salvat propria viață.

Extras din filmul *Între viață și moarte*,
de Martin Scorsese

Spitalul St. Matthew **ora 17:15**

Că în fiecare seară, Sam își încheia vizita la pacienți mergând în aceleași două camere. Întotdeauna îi lăsa la urmă pe acești doi bolnavi, poate pentru că îi îngrijea de multă vreme și pentru că, ajunsese, fără s-o recunoască, să-i considere, într-o oarecare măsură, drept propria familie.

Încet, împinse ușa camerei 403 de la secția de oncologie pediatrică.

Bună seara, Angela!

– Bună seara, doctore Galloway!

O adolescentă de paisprezece ani, slabă și diafană, stătea așezată turcește în singurul pat din cameră. Pe genunchi, avea un laptop în culori vii.

– Ce mai e nou astăzi?

Angela îi povesti cu ironie felul în care își petrecuse ziua. Mai mereu având o atitudine defensivă, copila detesta orice formă de compasiune și refuza să fie compătimită pentru boala ei. Nu avea familie. Fusese abandonată la naștere într-o

maternitate dintr-un orașel din New Jersey. Copil rebel, prea puțin sociabil, a fost plimbată de la cămine în familii adoptive așa că Sam avusese nevoie de multă vreme ca să-i câștige încrederea. Cum fusese internată de mai multe ori în spital, Sam o ruga uneori să aibă grijă de copiii mai mici care urmau să intre în tratament sau în operație.

Ca întotdeauna când o vedea răsând, lui Sam îi era foarte greu de imaginat că, tocmai în acel moment, celulele canceroase erau pe cale să-i invadeze sângele.

Fetița suferea de fapt de o formă gravă de leucemie. Suportase deja două grefe, dar, de fiecare dată, măduva le respinsese.

- Te-ai mai gândit la ce ți-am spus?

- În legătură cu noua intervenție?

- Da.

Boala ajunsese în stadiul în care, dacă nu se încecea o nouă grefă, celulele blaste aveau să-i afecteze ficatul, splina, iar Angela va muri.

Nu știu dacă o să mai am puterea, doctore. Va trebui să fac din nou chimioterapie?

- Da, din nefericire. Și va trebui din nou să fii izolată în camera sterilă.

Unii dintre colegii lui Sam considerau că se înverșuna inutil și că cel mai bun lucru pe care-l mai putea face era, fără îndoială, s-o lase pe Angela să-și trăiască liniștită ultimele clipe. Organismul ei era deja atât de epuizat, încât procentul de reușită a unei noi intervenții nu trecea de cinci la sută. Dar Sam se implicase într-atât în acest caz, încât nici nu concepea s-o piardă.

„Chiar dacă n-ar fi decât o șansă la un milion, tot o să încerc”, gândi el.

- O să mai reflectez la asta, doctore.

Bincînțele. Gândește-te cât vrei. Tu ești cea care decide.

Trebuia luată cu binișorul. Angela era curajoasă, dar nu și invulnerabilă.

Sam îi verifică fișa de supraveghere medicală și o semnă. Era gata să iasă când ea îl chemă:

Așteaptă, doctore.

Da.

Fetița dădu un clic pe ecranul computerului și porni imprimanta care scoase un desen nostim. Ca s-o facă să uite de boală, Sam o încurajase să facă diverse activități artistice și, de ceva vreme, pictura și desenul o ajutau pe Angela să suporte mai bine tristețea vieții de zi cu zi.

Își privi lucrarea cu atenție și, mulțumită, i-o întinse lui Sam.

– Poftim, am făcut-o pentru tine.

El luă foaia și o cercetă cu surprindere. Vârtejurile purpurii și ocru care invadeau albul foi îi aminteau de unele picturi ale Federicai. După știința lui, era pentru prima dată când Angela desena ceva non-figurativ. Avea de gând să o întrebe ce reprezenta, apoi se răzgândi, amintindu-și că soția lui detesta să i se pună întrebarea asta.

– Mulțumesc, o să-l pun la mine în birou.

Împături desenul, îl strecură în buzunarul bluzonului. Știa că nu-i plăcea să fie lăudată și se abținu s-o facă.

– Somn ușor! îi spuse pe când se îndrepta spre ieșire.

– O să crăp, nu-i așa?

El se opri chiar în pragul ușii și se întoarse spre ea. Din nou, Angela îl întrebă:

Dacă nu mi se face nenorocita aia de grefă, o să crăp?

Se întoarse încet spre ea și se așeză pe marginea patului. Tatăl îl privea cu un soi de insolentă amestecată cu fragilitate, iar el știa bine că aerul ei sfidător ascundea de fapt o mare spaimă.

– Da, este adevărat, riști să mori, admise el.

Tăcu vreo câteva secunde, apoi adăugă:

– Dar asta n-o să se întâmple.

Apoi mai adăugă:

– Îți promit!

*

Cafeneaua Starbucks – Fifth Avenue

Ora 16:59

– Un cappuccino mare și o brișă cu afine, vă rog.

– Imediat.

Luând comanda clientului său, Juliette privi pe geam: deși zăpada nu mai cădea de dimineață, orașul era încă încremenit de frig și de vânt.

- Pofțiți.

- Mulțumesc.

Aruncă o privire la ceasul de perete din cafenea: încă un minut, și o să termine cu serviciul.

Un *espresso macchiato* și o sticlă de Evian.

- Imediat.

Ultimul client, ultima zi de lucru și, peste două zile, gata și cu New York-ul.

Întinse băuturile unei *working girl* cu ținută impecabilă care se întoarse pe călcâie fără să mulțumească.

Când le întâlnea în cafenea sau pe stradă, Juliette le privea pe newyorkeze plină de curiozitate și de gelozie. Cum să lupte împotriva femeilor acestora cu siluetă filiformă și suplă, îmbrăcate ca în revistele de modă și care cunoșteau toate regulile și toate codurile?

„Ele sunt tot ceea ce nu sunt eu, gândi ea, strălucitoare, atletice, sigure pe ele... Știu să se impună cu aplomb, să se pună în valoare, să conducă jocul...”

Și, mai ales, erau *financially secure*, altfel spus, aveau o slujbă bună și venituri pe măsură.

Merse în vestiar, își dezbracă uniforma de chelneriță, apoi se întoarse în sala mare a cafenelei, un pic decepționată totuși că nici una dintre angajate nu îi urează *good luck* înainte de plecare.

Făcu un semn cu mâna spre bar, dar abia dacă primi un răspuns. Mereu aceeași senzație că e invizibilă.

Traversă sala lungă pentru ultima oară. Când se pregătea să iasă, vocea unei persoane lângă intrare o interpelă în franceză:

- Domnișoară!

Juliette își ridică ochii spre un bărbat cu părul grizonant și cu o barbă impecabil rasă, care era așezat la masă, lângă fereastră. Chiar dacă era deja în vârstă, prin toată ființa lui respira senzația de putere. Umerii largi și statura înaltă făceau ca mobilierul cafenelei să pară aproape minuscule. Tânăra franțuzoaică

îl cunoștea pe acest client. Venea uneori, mai ales seara, târziu. De mai multe ori, când șeful lipsea, Juliette îl lăsase chiar să intre cu câinele, un dog cu blana neagră, ce răspundea la ciudatul nume Cujo.

– Am venit să-ți spun la revedere, Juliette. Am înțeles că te întorci în curând în Franța.

– De unde știți?

– Am auzit vorbindu-se, se mulțumi el să-i răspundă.

Bărbatul o liniștea și, în același timp, îi stârnea teamă. Era o senzație ciudată.

– Mi-am permis să-ți comand un cidru cald, făcu el arătând spre paharul din fața lui.

Juliette rămase fără cuvinte, căci bărbatul părea că o cunoaște bine, câtă vreme ea nu stătuse niciodată de vorbă cu el până atunci. În fața lui, se simțea ca o carte deschisă.

– Așază-te un moment, îi propuse bătrânul.

Ezită, îndrăzni să-i înfrunte privirea, dar nu surprinse osilitate în ochii lui. Doar un amestec de profundă bunătate și mare oboseală. Dar mai era și o licărire intensă pe care n-o putea descifra.

În cele din urmă, se decise să se așeze și luă o gură de cidru.

Bărbatul știa că, dincolo de aparența veselă și dinamică, tânăra franțuzoaică ascundea o personalitate fragilă și nehotărâtă.

Ar fi preferat să nu fie brutal cu ea. Dar n-avea prea mult timp. Viața lui era complicată. Zilele îi erau lungi și sarcinile – nu întotdeauna plăcute. Așa că trecu direct la subiect:

- În ciuda a ceea ce crezi, viața ta nu este un eșec...

- De ce-mi spunei asta?

Fiindcă asta îți repeți în fiecare dimineață în fața oglinzii. Foarte surprinsă, Juliette bătu în retragere.

De unde știți că...?

Dar bărbatul n-o lăsă să continue.

Orașul ăsta este foarte dur, spuse el.

Este adevărat, admise Juliette. Fiecare își vede de treaba lui fără să-i pese de vecin. Deși, oamenii sunt atât de mulți, încât se ciocnesc unii de alții și totuși sunt atât de singuri.

-- Așa este, răspunse el deschizându-și brațele. Lumea este cum este și nu așa cum ne-ar plăcea nouă să fie: o lume dreaptă în care oamenii buni sunt răsplătiți pe măsură...

Bărbatul lăsă să se scurgă câteva secunde înainte de a adăuga:

Dar tu, tu faci parte dintre cei buni, Juliette: te-am văzut într-o zi chiar servind un client care nu putea plăti, știind prea bine că nota o să-ți fie reținută din salariu...

-- Nu e mare lucru, protestă franțuzoaica ridicând din umeri.

-- Nu e mare lucru și, în același timp, este mult. Nimic nu este fără importanță, dar nu înțelegem întotdeauna corect care sunt consecințele.

De ce îmi spuneți toate astea?

-- Pentru că trebuia să le știți înainte de a pleca.

Înainte de a mă întoarce în Franța?

-- Ai grijă de tine, Juliette, spuse el, ridicându-se fără a răspunde cu adevărat la întrebare.

Așteptați! strigă ea.

Nu știa de ce, dar trebuia neapărat să-l rețină. Alergă după el, dar, din nefericire, bărbatul părăsise cafeneaua.

Prin ușa rotativă intră puțină zăpadă. Pentru a treia oară în acea zi, Juliette alunecă. Se dezechilibra spre spate, se agăță cu putere de brațul unui bărbat care, cu farfuria în mână, căuta un loc unde să se așeze. Din nefericire, îl trase după ea în cădere și amândoi se treziră pe jos, stropindu-și hainele cu cappuccino fierbinte.

„Uite, asta sunt eu! Veșnica gafeuză care și-ar dori grația lui Audrey Hepburn și care aterizează mereu cu nasul în noroi.“

Roșie de rușine, se ridică în viteză, se scuza amabil în fața clientului -- care, furibund, amenința deja că o dă în judecată -- și se grăbi să iasă.

În stradă, Manhattan-ul își regăsise frenezia obișnuită. Orașul era din nou zgomotos și stresant. Chiar în fața cafenelei, zgomotul motorului unei mașini de curățat se amesteca în zumzetul circulației. Juliette își apucă ochelarii, scrută bulevardul spre nord, apoi spre *downtown*.

Dar bărbatul dispăruse.

*

În același moment, Sam lua ascensorul ca să urce patru etaje și să ajungă la camera 808.

– Bună scara, Leonard!

– Intră, doctore!

Ultima persoană pe care Sam o vedea în această scară nu era pacientul lui. Leonard McQueen era unul dintre foștii rezidenți de la St Matthew. Sam îl întâlnise vara trecută în timpul unei nopți de gardă. Bătrânul McQueen nu avea somn și ieșise s-o facă pe grozavul pe terasa acoperișului spitalului, ca să tragă o țigară. Bineînțeles, era interzis. Cu atât mai mult cu cât McQueen suferea de cancer la plămâni, în fază terminală. Când Sam a ajuns pe acoperiș, a avut decența să nu-l certe pe bătrân protestând ca și cum ar fi fost vorba despre un puști neascultător. S-a așezat chiar alături de el și, în răcoarea nopții, au discutat un timp. De atunci, Sam îl căuta regulat să afle noutăți și, tot de atunci, cei doi bărbați se stimau reciproc.

– Deci, cum vă simțiți astăzi?

McQueen se ridică puțin în pat și spuse pe un ton impertinent:

– Știi ce, doctore? Nu te simți niciodată mai viu ca atunci când ești în pragul morții.

– Nu ești încă în stadiul ăsta, Leonard.

– Nu te mai obosi, doctore, știu foarte bine că mă apropii de sfârșit.

Și, ca pentru a dovedi adevărul spuselor sale, fu cuprins de o tuse care demonstra starea lui gravă de sănătate.

Sam îl ajută să se instaleze pe un cărucior și îl împinse lângă fereastră. Tusca lui McQueen se calmase. Urmărea, ca hipnotizat, orașul ce se întindea la picioarele lui. Spitalul era pe malul East River și de aici se zărea, foarte aproape, sediul Națiunilor Unite, care se înălța drept, clădit din marmură, sticlă și oțel.

– Deci, doctore, tot celibatar?

– Tot *văduv*, Leonard, nu e același lucru.

-- Știi ce ți-ar trebui: o partidă zdravănă de sex. Cred că asta te-ar mai destinde puțin. La vârsta ta nu e bine să lași prea mult instalația nefolosită, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Sam nu se putu abține să nu zâmbească.

-- De fapt, cred că n-ar fi rău să-mi faci un desen.

Serios, doctore, ai nevoie de cineva în viața ta.

Sam suspină:

-- Este încă prea devreme. Amintirea Federicăi...

Dar McQueen nu-l lăasă să continue:

Cu tot respectul, mă obosești cu Federica ta. Am fost înșurat de trei ori și te pot asigura că, dacă ai iubit deja o dată sincer în viață, ai toate șansele să iubești din nou.

-- Nu știu...

Bătrânul arată spre orașul care fremăta sub ferestre.

-- Nu-mi spune că, printre milioanele de ființe din Manhattan, nu există una pe care s-o iubești la fel ca pe soția dumitale.

Nu-i chiar așa de simplu, Leonard.

-- Iar eu, eu cred că tu ești cel care complici totul, doctore. Dacă aș avea vârsta și sănătatea ta, nu mi-aș pierde serile ca să fac conversație cu un bătrân ca mine.

-- De asta o să te părăsesc, Leonard.

-- Înainte să pleci, am ceva pentru tine, doctore. Scotoci în buzunar și îi întinse o mică legătură de chei.

-- Dacă inima ți-o cere, treci pe la mine într-una din zilele astea. Pivnița mea dă pe-afară de sticle cu vin pe care, ca un prost, m-am încăpățânat să le păstrez pentru ocazii excepționale în loc să le beau. Tăcu câteva secunde, apoi murmură, ca pentru el. Uneori, ești un prost.

Știi, nu sunt foarte amator de .

-- Atenție, nu e spinos, răspunse McQueen, pignit. Îți vorbesc despre producții franceze care valorează o avere. Mult mai bune decât cutare sau cutare din California și America de Sud. Cooeneste în sănătatea mea, o să mi facă plăcere, sincer. Promite-mi că o să faci .

Promit' răspunse Sam zâmbind

McQueen azvârli cheile și Sam le prinse din zbor.

– Seară bună, Leonard!

– Seară bună, doctore!

În timp ce ieșea din cameră, Sam se gândi din nou la ce-i spusese Leonard: „Nu te simți niciodată mai viu ca atunci când ești în pragul morții”.

Îți place să fii tot ceea ce nu ești.

Albert Cohen

– Colleen? Ești acasă?

Juliette deschise ușa apartamentului ei, având grijă să nu răstoarne mâncarea chinezească și sticla de vin pe care tocmai le cumpărase din bacșișurile adunate de-a lungul săptămânii.

Colleen? Eu sunt. Te-ai întors?

Pe la 11, colega ei o sunase la cafenea ca s-o anunțe că interviul a mers bine și că o să fie angajată. Cele două aranjaseră să petreacă o seară între fete, ca să sărbătorească evenimentul.

-- Ești acolo?

Nu primi drept răspuns decât un micunat al lui Jean-Camille care ieși în fugă din cameră și se frecă de picioarele ei torcând de plăcere.

Juliette puse pachetele pe masa din bucătărie, luă motanul în brațe și se grăbi spre salon, singura cameră din apartament unde rămăsese deschisă căldura.

Pentru o bună bucată de timp, închise ochii, lipindu-se de radiatorul dat, din întâmplare, la maximum. Un val de căldură îi urcă de-a lungul picioarelor și-i invadă apoi întregul trup.

„Hmm... Mai bun decât oricare bărbat!”

Continuând să țină ochii închiși, se visă pentru o clipă trăind într-o lume perfectă: o lume unde rămânea destulă apă ca să poți face o baie caldă când ieși de la lucru.

Dar nu se cuvenea să ceri prea mult

Deschizând ochii, realizează că ledul luminos al robotului telefonic clipea. Se îndepărtă de radiator cu regret, ca să verifice apelurile.

Aveți un nou mesaj:

Salut, Juliette, eu sunt. Îmi pare rău, dar n-o să vin în seara asta. Și n-o să ghicești de ce. Jimmy m-a invitat să mergem două zile în Barbados! Îți dai seama: BAR-BA-DOS! Dacă nu te mai văd, drum bun spre Franța.

O profundă dezamăgire o copleși pe Juliette.

Iată, asta era prietenia în stil american: împarți apartamentul cu o persoană timp de trei ani și, în momentul despărțirii, tot ce-ți lasă sunt două fraze pe un robot!

Dar nu trebuia să viseze. Bineînțeles că Colleen prefera să-și petreacă weekendul cu logodnicul ei decât cu ea!

Juliette se plimbă prin apartament înghițindu-și reproșurile și se opri în fața numeroaselor fotografii care marcau etapele importante din viața lor.

Chiar de când pășiseră în Manhattan, cele două tinere avuseseră un scop foarte precis: Colleen voia să devină avocat, iar Juliette, actriță. Și-au dat o marjă de trei ani ca să reușească. Rezultatul competiției: una tocmai era pe cale să fie angajată într-un prestigios cabinet, cealaltă era chelneriță într-o cafenea!

Cu tenacitatea și cu puterea ei de muncă, Colleen avea să devină asociată. O să câștige mulți bani, o să se îmbrace la DKNY și își va desfășura activitatea în liniștea unui confortabil birou dintr-un turn de sticlă. Va fi ceea ce a sperat întotdeauna: una dintre acele *executive women* grăbite și inaccesibile pe care le întâlnea dimineța pe Park Avenue.

Juliette se ferea să invidieze reușita colegei sale de cameră. Dar contrastul cu eșecul ei era atât de mare, încât i se făcu rău de la stomac.

Ce se va întâmpla, se va întoarce în Franța? La ce-i folosea diploma în literatură clasică? Fără a mai pune la socoteală că, pentru început, va fi chiar nevoită să locuiască tot cu părinții! Se mai gândi și la Aurelia, sora ei care, deși mai mică, își făcuse deja un rost. Profesoară de școală, și-a urmat soțul, un

jandarm care tocmai fusese transferat în regiunea Limoges. Aurelia și soțul ei judecau aspru „viața boemă” a Juliettei pe care o considerau o iresponsabilă.

La Paris, mulți dintre foștii ei prieteni reușiseră. Majoritatea aveau profesii importante. Sarcini așa-zis creatoare în care „te realizezi”: inginer, arhitect, jurnalist, informatician... Trăiau în cuplu, luaseră un credit pentru casă și aveau deja unul sau doi copii care se jucau pe scaunele din spate ale mașinii lor, Renault Mégane.

Juliette nu avea nimic din toate acestea: nici o slujbă stabilă, nici iubit, nici copii. Plecarea la New York să-și încerce norocul ca actriță fusese o nebunie, o știa. Toți cei din jurul ei, de altfel, i-o repetaseră: nu este *rezonabil*. Și e drept că nu era vremea în care să-ți permiți să riști. Dimpotrivă, Juliette trăia în epoca rațiunii, a principiului precauției, a obsesiei „riscului zero”. Societatea propovăduia prudența, planurile de pensionare după douăzeci și cinci de ani, radarele automate, regimurile obligatorii, stigmatizarea fumătorilor...

Dar Juliette nu ascultase de nimeni. Agățându-se de steaua ei norocoasă, își spusese mereu că într-o bună zi o să-i uimească pe toți și o să le-nchidă gurile rele când o s-o vadă pe coperta de la *Paris Match*: O TÂNĂRĂ FRANȚUZOaică OBTINE UN PRIM ROL LA HOLLYWOOD! N-a renunțat nicio dată să lupte. Dar poate era prea drăguță, prea „fată bună” încât să și reușească. Bineînțeles, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă era „fata cuiva”. Dar pe tatăl ei nu-l chema Gérard Depardieu. Se numea Gérard Beaumont și era optician în Aulnay-sous-Bois.

În fond, poate că nici nu avea vreun talent? Dar, dacă nu credea ca în sine, cine s-o facă? Mulți actori și actrițe au tras din greu până să ajungă la glorie: Tom Hanks a jucat ani întregi în teatre modeste, Michelle Pfeiffer a fost casierită la un supermarket, Pacino a fost refuzat de către Actors Studio, Sharon Stone nu a primit primul mare rol decât foarte târziu, iar Brad Pitt, deghizat într-o mascotă ce reprezenta un pui, a vândut sendvișuri într-un mare magazin.

Totuși, cel mai important – și asta nimeni n-o pricepea – era că Juliette nu se simțea niciodată mai vie decât atunci când juca. Prea puțin conta că era vorba despre o piesă de la universitate, că nu erau decât două persoane în sală: ea nu exista decât atunci când juca un rol. Nu era ea însăși decât atunci când devenea altcineva. Ca și cum avea de umplut în ea un gol: ca și cum nu-i ajungea viața ei reală. Și, de fiecare dată când își spunea asta, Juliette se gândea că poate era ceva patologic în această nevoie de a căuta o alternativă la realitate.

Își alungă gândurile întunecate fredonând cuvintele lui Aznavour: „Mă vedeam deja pe afiș...” Tot fredonând, pătrunse în camera lui Colleen. Pe scaun, atent împăturite, se găseau hainele scumpe pe care colega ei le cumpărase pentru interviul de angajare. O investiție riscantă, dar care avea să fie curând rambursată. Juliette nu rezistă tentației de a le încerca. Îi veneau bine: amândouă aveau aproape aceeași talie.

Tânăra își scoase jeansii, apoi puloverul vechi și trase pe ea taiorul gri Ralph Lauren al prietenei sale. Făcu semn cu ochiul în oglindă:

„Nu e rău”.

Își îmbracă și un pulover pe gât negru din cașmir, un palton drept din tweed și încălță o pereche de mocasini Ferragamo.

Cuprinsă de elan, se machiase ușor: puțină pudră, puțin rimel, o idee de contur pentru ochi.

Deci, oglindă-oglinjoară, spune-mi cine-i mai frumoasă?

Era uimită de transformare. Dichisită așa, semăna perfect cu o femeie de afaceri. Hotărât lucru, haina îl face pe om.

Tulburată, îi veni în minte acel film în care Dustin Hoffman se deghizează în femeie și joacă rolul vieții sale.

Prinzând curaj, se adresă oglinzii:

– Juliette Beaumont, încântată. Sunt avocată.

Astfel îmbrăcată, coborî scările, chemată de un lung mieunat al lui Jean-Camille, care cerea de mâncare.

Răsturnă în castron conținutul unei farfurii cu mâncare chinezească.

– Iată ceva delicios: puț cu cinci arome și orez thailandez.

Mângâie pisica pe cap, aceasta toarse de plăcere și fata se recomandă:

– Juliette Beaumont, încântată. Sunt avocată.

Decise pe neașteptate să nu-și petreacă seara acasă, singură ca o fată bătrână. Și ce era dacă își oferea un mic spectacol? O comedie muzicală pe Broadway, de exemplu. Cu o oră înainte de reprezentație, teatrele din Times Square ofereau uneori locurile nevândute la prețuri foarte rezonabile. Iar cu zăpada asta, mulți renunțaseră, fără doar și poate. Acum ori niciodată era momentul să-și încerce norocul. De ce nu *Fantoma de la Operă* sau *Cats*?

Se privi din nou în oglinda din baie și, pentru prima dată după multă vreme, găsi că e frumoasă.

– Regret, Jean-Camille, dar New York-ul mă așteaptă, declară ea cu un aer teatral.

Urcă din nou în camera lui Colleen, apucă eșarfa Burberry și ieși în noaptea cristalină, decisă să profite de aceste ultime ore în Manhattan.

5

*La New York, toată lumea caută ceva.
Bărbații caută femei, femeile caută bărbați.
La New York, toată lumea caută ceva. Și,
din când în când..., cineva mai și găsește.*

Donald Westlake

Când Beckie, infirmiera-șefă, îl bătu pe umăr, Sam era concentrat asupra unui dosar.

- Vi s-a terminat programul de o jumătate de oră, doctore, făcu ea arătând spre tabelul de organizare a turelor.

- Mai am doar un caz de verificat, ceru Sam un soi de favoare.

- Dumneavoastră sunteți cel de care ar trebui să vă îngrijiți, răspunse ea luându-i dosarul. Duceți-vă acasă, doctore.

Sam se supuse schițând un surâs vag.

În timp ce Beckie îl privea cum se îndepărtează, o stagi-ară îi suflă în ureche.

- Numai bun de agățat, tipul...

- Nici să nu te gândești, dragă, n-ai nici o șansă.

- Însurat?

- Și mai rău...

Sam deschise ușa sălii de odihnă rezervată personalului spitalului. Își puse halatul șifonat pe un umeraș, în fundul dulapului său metalic. Își aranjă cravata. Își îmbracă vesta și paltonul greu, fără să arunce nici măcar o privire la imaginea lui din oglindă: renunțase de mult la orice dorință de a seduce, fără să bănuiască faptul că multor femei tocmai asta li se părea seducător.

Se înghesui în ascensor, lângă un infirmier asiatic care împingea o brancardă. Cearsăful ce acoperea în întregime corpul nu lăsa nici cea mai mică umbră de îndoială în privința stării „bolnavului”. Infirmierul încercă să glumească, dar privirea întunecată a lui Sam îl descurajă. La parter, ușa se deschise în marele hol ce zumzăia precum zona de îmbarcare a unui aeroport. Sam nu se putu împiedica să arunce o privire în sala de așteptare de la urgențe: era deja plină.

„Și-o să fie și mai rău în orele următoare.”

Într-un colț al camerei, un bătrân se chircise pe scaunul său. Înfășurat într-un impermeabil uzat, privea tremurând peștii exotici ce se învâртеau la nesfârșit în acvariu. Privirea lui Sam se încrucișă cu cea a unei tinere. Foarte slăbită, își sprijinise bărbia de genunchi. Avea ochii roșii de la droguri sau de la insomnie. Lângă femeie, agățat de piciorul ei, scâncea un copil.

„Și dacă aș rămâne de gardă la noapte?”

Face șase dolari, duduie.

Juliette plăti cursa șoferului haitian de taxi și adăugă un modest bacșiș drept mulțumire că făcuse conversație în franceză.

Taxiul o lăsă la intersecția bulevardului Broadway cu Seventh Avenue: Times Square, colțul cel mai frecventat din Manhattan, la orice oră din zi sau din noapte.

Juliette se simțea atrasă de acest loc ca de un magnet. Majoritatea marilor săli de spectacol din oraș erau concentrate în jurul acestui mic triunghi de bitum înconjurat de zgârie-nori.

Fie că ploua, că bătea vântul sau că ninge, Times Square era mereu în fierbere, cu ceranele lui gigantice și cu panourile electronice ce-și străluceau mule de luminițe pe fațadele clădirilor. Priveliștea era amestecată. Pretutindeni teatre, cinematografe și restaurante înghiteau și scutpau valuri de clienți într-o agitație febrilă.

Juliette cumpără un hodlog de la un vânzător ambulant și îl gustă, având grija să nu pazeze cu ketchup frumosul său

palton. Se uită la un ecran uriaș cu cristale lichide care anunța programul spectacolelor, apoi se îndreaptă spre clădirea din marmură albă în fața căreia de aduna mulțimea, în fiecare 31 decembrie, pentru a vedea faimosul Big Apple, simbolul New York-ului, ceea ce anunța începutul unui nou an.

Tânăra franțuzoaică voia să profite pentru ultima oară de acest amestec amețitor de energie și strălucire. Blestemase de multe ori Manhattan-ul, dar de fapt adora acest oraș. Mai mult *șobolan de oraș* decât *șobolan de câmp*, nu-și dorea nici pajiști, nici liniște, nici păsărele. Avea nevoie de mișcare, de magazine deschise douăzeci și patru de ore numai ca să știe că așa ceva este posibil.

Bineînțeles, toate astea erau excesive și superficiale, un fel de cabaret uriaș în mijlocul Manhattan-ului! Firește că unii puteau găsi că acest loc era oribil, cu publicitatea lui agresivă, cu muzica asurzitoare și cu fumul ce ieșea de peste tot.

Dar aici se simțea ea vie. Mișuna de oameni, dar măcar aici nu era singură.

La naiba, era New York, era Broadway, *cea mai lungă stradă din lume*, după cum o proclamau ghidurile turistice, cea care traversa tot Manhattan-ul și se prelungea dincolo de Bronx...

Urletul unei sirene sfâșie frigul nopții. Ușile automate ale Spitalului St Matthew se închiseră cu zgomot în spatele lui Sam, chiar în momentul în care o ambulanță intra în trombă în parcare. Primul impuls fusese să le dea o mână de ajutor celor de la ambulanță, dar se stăpâni: doctorul Freeman – șeful de la urgențe – tocmai îi refuzase propunerea de a face de gardă, sub pretextul că n-a dormit destul în nopțile trecute.

Nu mai ieșise de dimineață și aproape că uitase cu totul de viscolul din noaptea precedentă. Temperatura, incredibil de scăzută, aproape că îl amețea.

Înainte de a părăsi cu totul incinta spitalului, văzu personalul medical care se agita în jurul unei brancarde. Frânturi de fraze ajunseră până la el: *Arsuri de gradul doi... tensiune*

8/5... puls 65... Glasgow la 6... Apoi vocile se estompaseră, iar el urcă în mașină.

Cu mâinile pe volan, lăsă motorul să meargă câteva secunde. Avea nevoie întotdeauna de ceva timp ca să-și golească mintea și să încerce să-i uite pe pacienții cu care se întâlnea în timpul zilei. De altfel, de cele mai multe ori nici nu reușea.

În seara asta, era foarte obosit. Urcă pe First Avenue lăsându-se purtat spre nord. De data asta, se circula destul de liber.

Porni radioul:

...primarul New York-ului apreciază că furtuna va costa cel puțin zece milioane de dolari curățarea, în timp ce orașul este deja în deficit cu paisprezece milioane pentru aceleași operațiuni efectuate în acest sezon.

Pentru moment, serviciile întâmpină încă greutăți în degajarea principalelor artere, iar drumurile sunt în continuare foarte alunecoase, din acest motiv vă recomandăm maximă prudență...

Juliette se simțea ca o picătură de apă minusculă purtată de șuvoiul unei mulțimi pestrițe care se plimba de colo până colo în lumina orbitoare a imenselor reclame luminoase. Si-renele, muzicanții străzii, gloata, galbenul rapid și fugar al taxiurilor..., toate astea îi dădeau acum durere de cap. Ca hipnotizată, ridică ochii spre ecranele de pe toate zidurile și o luă amețeala. Erau atât de multe încât nu știa unde să-și oprească privirea: cursul Bursei, videoclipuri, imagini din jurnalul televizat, previziuni meteo...

Cu mintea aiurea, se înghesui cu gând să ajungă pe trotuarul din față unde spera să găsească puțină liniște.

Mașinile treceau din toate părțile, dar ea părea că nu le vede...

Sam urca acum pe Broadway. Pusese un CD cu jazz vechi și se lăsă legănat de o arie de saxofon în mijlocul agitației și al clădirilor de sticlă. Își opri un căscat în timp ce ducea mâna spre pachetul de țigări din buzunarul cămășii. Un obicei prost

pe care-l păstrase din tinerețe. Pe vremea lui, mare parte dintre puștii din Bed-Stuy începeau cu tutunul de pe la șapte-opt ani, asta înainte de a trece la substanțele mult mai nocive. Mașina din fața lui avea pe parbriz un autocolant colorat. Mașinal. Sam miși ochii ca să-l descifreze și citi: *If you can read this, you're too near*¹. Un claxonat prelung îl smulse din gânduri. Trase instinctiv o înjurătură la adresa celui care îl depășea, apoi privirea i se opri pe sloganul de pe un panou publicitar pentru un produs antifumat, care acoperea toată fațada unui imobil. Un top-model plin de prospețime, în *short* și *body*, lăuda virtuțile sportului și deplângea ravagiile tutunului, proclamând: *Mai este încă timp să vă schimbați viața!*

– Vorbește pentru tine! îi strigă el.

În orice caz, la ce bun? El și-a schimbat deja o dată viața și îi era de-ajuns. Trase din țigară cu un aer sfidător și inspiră fumul adânc, un fel al lui de a spune că puțin îi pasă dacă moare sănătos și că nu-i era teamă nici de Dumnezeu, nici de moarte: în primul nu credea, iar împotriva morții nu putea face nimic.

Punând bricheta la loc, în buzunar, dădu peste desenul pe care i-l dănuise Angela. Îl despături și, pe dosul foii, descoperi o grămadă de mici semne cabalistice pe care nu le observase mai devreme: cercuri, triunghiuri și stele care se amestecau într-un mod misterios. Ce sens aveau acele semne ciudate?

Absorbit de gânduri, Sam nu o observă decât în ultimul moment pe tânăra care traversa strada prin fața lui.

„Dumnezeule!“ Prea târziu ca să frâneze. Trase brusc de volan spre dreapta, adresă o rugă Dumnezeului în care totuși nu credea și urlă din toate puterile:

– Atenție!!!

*

– Atenție!!!

Juliette se opri brusc. Mașina o evită la milimetru și, pentru prima oară în viața ei, tânăra franțuzoaică simți suflarea morții dându-i târcoale.

¹ Dacă puteți citi ce scrie, înseamnă că sunteți prea aproape.

Din inerție, mașina de teren urcă pe trotuar și opri într-un scrâșnet de pneuri. Fu un miracol că nu lovi pe nimeni.

– Idiotule! Asasinule! urlă Juliette înspre șofer, știind foarte bine însă că avea și ea o parte din responsabilitatea a ceea ce era cât pe ce să se întâmple.

În două secunde, pulsul i-o luase razna.

Fusese și de data asta cu capul în nori. Ca întotdeauna. Hotărât lucru, orașul ăsta nu era făcut pentru visători. Pericolul pândea de peste tot, la fiecare colț de stradă...

– Rahat! îi scăpă lui Sam.

De data asta, îi fusese cu adevărat frică. Viața i se putea schimba, așa, în două secunde. Trăim permanent pe marginea prăpastiei, iar el o știa mai bine decât oricine. Dar nu era destul ca să-i alunge teama.

Sărise deja din mașină, apucând trusa medicală pe care o ținea la îndemână, pe scaunul pasagerului.

– În regulă? Nu ai nimic? Sunt medic, pot să te examinez sau să te duc la spital.

E bine, n-am nimic, îl asigură Juliette.

El o apucă de braț ca s-o ajute să se ridice și, pentru prima dată, fata ridică privirea spre el.

O secundă mai devreme, ea nu exista și, brusc era acolo, înaintea lui.

– Ești sigură că totul este în regulă? repetă el stângaci.

– E OK.

– Un păhărel, ca să-ți revii?

– Nu, mulțumesc, refuză Juliette, nu e nici o problemă.

Sam insistă:

– Te rog, ca să mă ierți.

Arată spre fațada imensă a hotelului Marriott a cărui siluetă futuristă domina pe latura vestică din Times Square.

– O să-mi duc mașina în parcare a hotelului. Numai un minut. Mă aștepti în hol?

De acord.

Făcu câțiva pași ca să ajungă la mașină, dar se întoarse brusc din drum și se prezentă:

-- Mă numesc Sam Galloway. spuse el, sunt medic.

Ea îl privi și o năpădi brusc dorința de a-i plăcea. Știu că face o prostie chiar în clipa în care deschise gura, dar era deja prea târziu:

· Încântată. Juliette Beaumont, sunt avocată.

6

*A durat doar cât ai clipi, și ea m-a privit
fără să mă vadă, dar asta mi-a adus gloria
și primăvara și soarele și marea călduță...*

Albert Cohen

În ciuda frigului și a vântului care continuau să învăluie orașul, era aglomerație în fața hotelului. Juliette rămase în hol câteva minute, privind baletul taxiurilor și al limuzinelor care-i aduceau pe spectatorii în smoching și în rochie de seară. Apoi Sam sosi urcând din parcare cu ascensorul.

Cu cele cincizeci de etaje din sticlă și beton, Marriott era al doilea hotel ca mărime din Manhattan. Juliette, care nu-i trecuse niciodată pragul, făcu ochii mari când pătrunse în imensul atrium central, care se înălța pe aproape patruzeci de etaje. Lumina intensă care se revărsa de aici te putea face să uiți, pentru o clipă, că te aflai în plină iarnă.

Îl urmă pe Sam pe scara rulantă ce ducea la etajul al doilea. De acolo luară un lift transparent care, precum o capsulă spațială, părea să zboare prin inima clădirii. Sam apăsă pe butonul etajului patruzeci și nouă și își începură vertiginoasa călătorie spre vârful clădirii.

Nu schimbară nici măcar un cuvânt...

„De ce am invitat-o pe fata asta?” se întrebă el, simțindu-se depășit de situație.

- Ești la New York pentru afaceri?

Da, răspunse ea cu o voce care se voia sigură, pentru un congres al juriștilor...

„La naiba, de ce-oi fi zis că sunt avocată? Asta mă obligă să mint.”

– Rămâneți multă vreme în Manhattan?

– Mă întorc în Franța mâine-seară.

„Asta, măcar, nu e o minciună.”

Pe la etajul treizeci, ea se aplecă ușor spre peretele de sticlă, privi în jos și fu cuprinsă de amețală, ca și cum ar fi atârnat în gol.

„Ups... Nu e momentul să vomit.”

Ascensorul se deschise într-un hol unde o angajată le luă hainele și propuse să le găsească locuri.

Barul panoramic se întindea pe o bună parte din ultimul etaj. Din fericire, era departe de a fi plin și primiră o masă chiar în fața ferestrei care le oferea o priveliște irezistibilă a New York-ului.

Încăperea era scăldată într-o lumină difuză. Pe o mică estradă, o tânără cânta la pian balade delicate, cu accente de jazz în stilul Dianei Krall.

Juliette cercetă meniul: până și cel mai mic fleac era extraordinar de scump. Sam optă pentru un Martini sec și ea alege un cocteil din votcă, suc de coacăze și lămâie verde.

Atmosfera era calmă, dar ea nu reușea să se destindă, într-atât era de tulburată. Dintr-odată, deveni conștientă că, imperceptibil, clădirea părea să se miște!

Sam îi observă tulburarea.

– Barul se rotește, explică el râzând.

– Cum așa?

– Barul este așezat pe o platformă care se rotește în jurul unui ax.

– Impresionant! observă ea, întorcându-i zâmbetul.

Era ora 19:03 minute.

*

Ora 19:08 minute

La lumina lumânării, observă trăsăturile lui obosite și ochii diferiți, unul verde și celălalt albastru: semnul diavolului, după cum spune Biserica...

Nu contează, nu era rău deloc. *Gorgeous*¹, zic americanii.

Și apoi, mai presus de tot, era vocea lui, învăluitoare și încurajatoare.

Simți o mare emoție: inima îi bătea mai repede decât ar fi vrut.

ora 19:11 minute

Ea: Ai fost în Franța?

El: Nu. Știi, nu sunt decât un american incult care nu și-a părăsit niciodată țara, în afara vacanțelor în Hawaii.

Ea: Află că avem apă curentă aproape în toate locuințele.

El: Fără glumă? Și electricitate?

Ea: Curând...

ora 19:12 minute

Îi plăcea naturalețea ei. În poșida uniformei de *working girl*, era simplă și naturală. Vorbea perfect englezește, dar cu un accent plăcut. Fața i se lumina când surâdea.

Și, de fiecare dată când o privea, simțea o forță de atracție.

ora 19:15 minute

„M-ar mai fi invitat dacă i-aș fi spus că sunt chelneriță?”

ora 19:20 minute

O văzu cum tremură în puloverașul ei. Atunci se ridică și îi puse haina lui pe umeri.

- Nu, mă simt bine, îți jur! spuse ea de formă.

Dar el avu impresia că fața ei spunea exact contrariul.

O să mi-o dai imediat înapoi, propuse el calm.

„Și te găsesc frumoasă foc.”

ora 19:22 minute

Discuții despre hărbați și femei

Ea: Ai dreptate, nu e greu să plăci barbatilor. E suficient să ai picioare lungi, țese tot abdomenul plat, talie de viespe, zâmbet sexy, ochi de cârmă și un piept ferm și generos...

Râdea de el

ora 19:25 minute

Tăcere.

Ea soarbe o înghițitură din cocteil.

El se uită pe fereastră, bănuind agitația și vuietul orașului, cincizeci de etaje mai jos. Atât de departe; atât de aproape.

În momentul când se uită la unghiile ei roase, ea le ascunde strângându-și pumnul. Îi aruncă un zâmbet, amuzat.

Chiar și când nu vorbeau, continuau parcă într-un dialog fără cuvinte.

ora 19:26 minute

„Spune-i.

Spune-i adevărul. Acum.

Spune-i că nu ești avocată.”

ora 19:34 minute

Ea: Filmul preferat?

El: *Nașul*. Și al tău?

Ea: *Femeia de alături*, al lui François Truffaut.

El încercă să repete numele regizorului și ieși ceva de genul: „Fwansoi Twoufo”.

El: Nu-ți bate joc de mine.

ora 19:35 minute

Ea: Scriitorul preferat? Al meu este Paul Auster.

El (*nu prea convins*): Lasă-mă să mă gândesc...

ora 19:40 minute

El: Tabloul preferat?

Ea: *Siesta* de Van Gogh. Al tău?

În loc să răspundă, îi întinse desenul Angelei și îi explică de ce: fără această mică bucată de hârtie, ei nu s-ar fi întâlnit...

ora 19:41 minute

„Dacă unui bărbat genial ca el îi place una ca mine, înseamnă că nu sunt chiar urâtă...”

Ea: Mâncarea preferată?

El: Un cheesburger bun.

Ea: (*ridicând din umeri*): Pff...

El: Propui ceva mai bun?

Ea: Brioșă de melci cu ficat...

ora 19:45 minute

„De ce te întâlnești cu mii de persoane și nu te îndrăgostești decât de una singură?”

ora 19:46 minute

El: Știu un restaurant care ți-ar plăcea: au acolo un hamburger cu ficat.

Ea: Mă păcălești?

El: Deloc, este chiar specialitatea casei: o chiflă cu parmezan umplută cu cotlet la grătar, cu ficat și cu trufe negre, totul servit cu faimoșii voștri *french fries*.

Ea: Ai milă, stop, îmi faci foame.

El: Îți dau adresa.

„O să te duc acolo.”

ora 19:51 minute

„Poate este persoana potrivită, dar nu și momentul potrivit...”

ora 19:52 minute

El: Locul preferat din New York?

Ea: Piața de legume proaspete din Union Square, toamna, când parcul este acoperit de frunze multicolore. Al tău?

El: Aici, în scara asta cu tine, în mijlocul acestei păduri de zgârie-nori ce strălucesc în noapte..

Ea: (*încântată, dar nu păcălită*) Cogoși ..

ora 19:55 minute

Ea: Ultimul pacient care te a impresionat?

El: Acum câteva săptămâni, o bătrână portugheză care tocmai făcuse un infarct. Nu era pacienta mea, am asistat doar când a fost luată în primire. Cei din mer i-au făcut o angioplastie ca să-i dilate artera infarctată, dar avea mima slăbită...

Făcu o pauză ca și cum retrăia operația al cărei rezultat era încă incert.

Ea: N-a rezistat?

El: Nu, n-a putut fi salvată. Soțul ei a rămas ore întregi s-o vegheze, în noaptea aceea agitată de la spital. Părea copleșit de o tristețe nesfârșită. L-am auzit de mai multe ori murmurând: *Estou com saudades de tu*.

Ea: Adică „îmi lipsești“, nu-i așa?

El: Într-un fel. Când am încercat să-l încurajez, mi-a spus că în țara lui se vorbea de *saudade* pentru a desemna suferința provocată de absența celor care se aflau departe sau care dispăreau. Este intraductibil în alte limbi. Exprimă o stare de spirit greu de definit, o tristețe diafană care contaminează tot prezentul...

Ea: Și ce s-a întâmplat cu el?

El: A murit, la rândul lui, câteva zile mai târziu. Bineînțeles, organismul lui era slăbit, dar nimeni n-a știut cauza morții. (*Păstră tăcere câteva secunde, înainte de a adăuga:*) Știu că poți alege să mori atunci când nimic nu te mai reține aici, jos...

ora 20:01 minut

El: Ultimul proces pe care l-ai câștigat?

Ea: (*după o ezitare*): N-o să pierdem timpul vorbind despre slujbă...

ora 20:02 minute

Pentru un moment, ascultară, fără să mai spună ceva, versurile lascive ale cântăreței a cărei voce se juca acum cu notele, când vioaie, când aspre. Cântecul ei vorbea despre iubirea înfiripată și de urmele dezamăgirii, ale suferinței și pierderii...

Ora 20:05 minute

O privea în timp ce își răsucea inconștient o şuviță de păr pe deget.

ora 20:06 minute

Ea: Uneori, am impresia că nu mă mai ascuți cu atenție. Te tulbură decolteul chelneriței?

El: (*zâmbind*): Îmi faci o scenă, aici?

Ea: Nu visa!

Acestea fiind zise, ea se ridică să meargă la toaletă.

Rămas singur, își dădu seama că era confuz.

„Șterge-o de aci, Sam. Oprește-te înainte să fie prea târziu.”

Femeia asta era periculoasă. Avea o sclipire anume în privire. Era o expresie blândă și sinceră pe fața ei, la care el fusese foarte sensibil.

Căci încă nu era pregătit. Bineînțeles, pentru câteva minute se simțise ușor, euforic, atotputernic, fericit. O iluzie dispărută la fel de repede precum se ivise.

Se uită la ceas și respiră adânc. Ca să se calmeze, puse pachetul de țigări pe masă, dar asta îl făcu și mai nervos. Legea interzicea fumatul în toate barurile și restaurantele orașului. „Orașul care nu dormea niciodată” sucombuse în fața dictaturii riscului zero.

Apoi se gândi iar la ce îi spusese McQueen. Și de ce nu „o partidă de sex”? Da, o hază serioasă, ca să vorbească pe șleau. Nu era nici o crimă. Dar alungă această idee din minte: ceea ce simțea pentru această Juliette nu era doar dorință sexuală.

Și chiar aici era și problema...

Juliette închise după ea ușa toaletei, cuprinsă de panică.

„Ce m-a apucat? Nu se poate totuși să mă îndrăgostesc de un tip în trei sferturi de oră!”

Nu era momentul: se întorcea în Franța poimăine. Și apoi, nici nu era destul de naivă încât să creadă în ceea ce aici se numea *love at first sight*¹.

Contrar a ceea ce adesea se crede, Manhattan-ul nu este orașul poveștilor de iubire. Nimeni nu vine aici ca să-și găsească iubirea. Vin la New York pentru afaceri, pentru a-ți împlini ambițiile profesionale sau artistice, rareori pentru a-ți afla sufletul pereche.

Și din punct de vedere afectiv, Juliette trebuia s-o recunoască, acești trei ani cu Owen să fie memorabili. Totuși, la

¹ Dragoste la prima vedere.

început făcuse eforturi. Se pretase la jocul cu *dates*, dar nu se simțise niciodată în largul ei când avea de-a face cu întâlnirile în stil american.

Aici, întâlnirile amoroase se desfășurau pe Palm Pilot și semănau cu interviurile pentru angajare. Conversația se învârttea întotdeauna în jurul serviciului și al banilor. Era totul prea previzibil, prea codificat. În acest oraș unde patru căsătorii din cinci se sfârșeau cu un divorț, prima întâlnire galantă consta în a-ți prezenta CV-ul și a pune celebra întrebare: *cât câștigi?* – numai ca să capeți certitudinea că nu-ți irosești timpul discutând.

Tânăra franțuzoaică renunțase rapid la aceste ritualuri ce îi dădeau mai degrabă sentimentul că trece proba orală la ENA decât că este în căutarea magiei iubirii.

Dar de data asta era altfel. Acest bărbat, Sam Galloway, nu era ca alții. De când au început să vorbească, a simțit în ea căldură intensă.

„Nu, încetează să mai faci scenarii, scumpa mea, nu mai ai șaisprezece ani!”

Juliette se străduia să-și stăpânească emoțiile. Și, pe deasupra, mai era și minciuna asta uriașă. Iar o relație care începe cu o minciună nu se poate sfârși bine. Acest bărbat o s-o facă să sufere, era sigură de asta. Cel mai bine era poate să nu se mai întoarcă în sală...

Ridică ochii spre cer și-și blestemă soarta: chiar în momentul în care decisese să fie mai rezonabilă, iată că o întâlnire neașteptată semănase neliniște în sufletul ei.

– Nu am nevoie de nici un bărbat în viața mea în acest moment! afirmă ea cu voce tare ca pentru a se convinge.

– Cu atât mai bine pentru tine, dragă, îi răspunse o voce de femeie din toaleta de alături, asta înseamnă unul în plus pentru noi!

Umilită, Juliette regretă că se lăsase luată de val și părăsi încăperea.

Sam era tot acolo. O forță, puternică și invizibilă, îl ținuse lipit de scaun.

Atunci, într-un ultim efort, încercă să-și stăpânească emoțiile.

„Dragostea la prima vedere nu există sau nu este decât un fenomen biologic.”

Creierul său primise informații referitoare la Juliette: felul ei de a zâmbi, de a-și mușca buza de jos, forma feței, curba coapselor, ușorul accent franțuzesc... Aproape ca un computer erau aceste informații, apoi eliberase în organism hormoni și neurotransmițătorii. Iată de ce se simțea euforic.

„Vezi, nu e nici un motiv să faci o întreagă tevatură pentru o simplă reacție chimică. Deci, acum, ridică-te și pleacă înainte să se întoarcă.”

Încercând să nu fie văzută, Juliette își ceru paltonul de la una dintre angajate și se îndreptă spre palierul ascensoarelor. Luase decizia cea bună. Singura rezonabilă. Ușa ascensorului se deschise cu zgomot.

Ezită...

Se pare că există oameni care știu să recunoască momentul exact când li se hotărăște soarta.

Și dacă a ei se hotăra acum?

– Totul e în regulă?

– Da, dar tu?

Se așeză din nou în fața lui.

El observă că-și luase paltonul. Ea observă că el își recuperase haina.

El își termină Martini-ul; ea luă o ultimă înghițitură din cocteil.

Pentru o ultimă dată, ea admiră luminile orașului care scânteiau ca mii de stele. Avea impresia că se află într-una dintre comedile romantice cu Meg Ryan care, în general, aveau happy-end. Știa că asta nu durează.

Când Sam descoperi că un talc tocmat se lipise de fereastră, își așeză mâna pe antebrațul mii Juliette.

Ai un talc?

Poate, răspunde ea cu o voce care se aude prea ușor. Și tu?

Nu am.

– M-ați înțeles foarte bine!

Tochmai când Sam deschisese gura să răspundă, îl străfulgeră pe neașteptate imaginea Federicai. Cu părul în vânt, mergea prin mijlocul apelor, pe lunga promenadă din lemn din Key West. Se întâmplase într-o săptămână de vacanță, cu trei ani înainte, una dintre scurtele perioade în care au fost cu adevărat fericiți.

Sam clipi de câteva ori ca să alunge această imagine. În fine, o privi pe Juliette și articulă:

– De fapt... de fapt, sunt însurat.

7

*Iubirea este ca febra. apare și dispare
fără cu voința să aibă nici cea mai infimă
contribuție.*

Stendhal

Cât timp au coborât, n-au scos nici un cuvânt, n-au schițat nici un gest. Trăiseră un moment de grație, dar farmecul se destrămase și era timpul, acum, să coboare din nou pe pământ regăsind cealaltă față a măruntei lor vieți.

Te însoțesc, propuse el când ieșiră în frigul mușcător din stradă.

- Nu, mulțumesc, răspunse ea pe un ton înțepat.

- La ce hotel stai?

- Nu te privește.

- Ar trebui, poate, să-mi lași numărul de telefon, în caz că...

- În caz că ce? i-o tăie ea punându-și mâinile în șolduri.

- Nimic, ai dreptate.

El o privi cu regret. Îi ieșeau aburi din gură și o găsi și mai frumoasă când era furioasă.

Își reproșa deja minciuna. Era totuși singura armă pe care o găsisese ca să evite pericolul și ca să nu fie necinstit cu ea.

- Atunci, salut! îi spuse ea pregătindu-se să-i întoarcă spatele. Complimentele mele soției!

- Așteaptă. Încearcă el s-o rețină

Nu insistă: nu mă-nemur cu bărbaiți căsătoriți.

- Înțeleg foarte bine

- Nu înțelegi nimic. Chiar sunteți... toți la fel!

– Nu ai dreptul să mă judeci, se apără el. Nu știi nimic despre viața mea. nu mă cunoști...

– ...și nu am nici un chef să te cunosc mai mult.

– Foarte bine, mulțumesc totuși pentru acest moment.

– Eu vă mulțumesc că nu m-ați făcut bucățele, răspunse ea ironic. Pe viitor, vă recomand totuși ceva mai multă prudență când conduceți...

Și punct!

– Mulțumesc pentru sfat.

– Ciao!

– Asta este.

Juliette îi întoarse spatele și plecă grăbind pasul spre cea mai apropiată gură de metrou.

Niciodată cu un bărbat însurat: era o regulă care nu suporta nici o excepție. Poate că nu avea bani, nu avea copii, o meserie adevărată, un bărbat în viața ei. Dar avea principii. Și atunci când totul mergea prost se agăța de aceste valori.

Sam se răzgândi. Alergă după ea câțiva metri și o apucă de braț.

Când tânăra se întoarse, Sam văzu lacrimi fierbinți ce i se prelingeau în tăcere pe obraji înghețați.

– Ascultă, sunt dezolat că această seară se termină atât de prost. Te găsesc realmente... adorabilă și, la drept vorbind, nu m-am mai simțit de o veșnicie atât de bine cu cineva.

– Sunt sigură că soția ta ar fi încântată să afle acest lucru!

Ea se apăra și, în același timp, era tulburată de nota de adevăr pe care o simțea în vocea lui.

– Nu e bine să ne despărțim așa, susținu Sam.

– Lasă-mă! strigă ea zbatându-se.

Trecătorii se întorceau spre ei aruncându-i lui Sam priviri acuzatoare. Un polițist în uniformă se apropie, hotărât să lămurască discuția.

– E în regulă! E în regulă! Vedeți-vă de treabă! spuse Sam întorcându-se.

Băiatul de la parcare îi întindea deja cheile de la jeepul pe care trebuia să-l ia. Polițistul îi ceru să demareze ca să

degajeze circulația. Sam privi la tânăra francezoaică ajunsă din nou în stradă.

– Juliette! strigă el, dar ea nu se întoarse.

„N-o lăsa să plece! Găsește ceva, ca în filme... Ce ar fi făcut Cary Grant ca s-o rețină pe Grace Kelly? Ce ar fi făcut George Clooney ca s-o rețină pe Julia Roberts?”

Nu-i trecea nimic prin cap.

Atunci, îi lăsa un bacșiș de douăzeci de dolari băiatului și făcu o manevră periculoasă ca s-o ia pe stradă în sensul dorit. Făcu câteva zigzaguri și reuși în cele din urmă să o ajungă pe Juliette. Lăsa geamul și îi spuse:

– Ascultă, singurul adevăr de pe acest pământ este că nu se știe ce ne aduce ziua de mâine...

Ea părea că nu-l aude, dar el continuă, totuși:

– Doar *prezentul* care contează. Aici și acum.

Cuvintele lui erau purtate de vânt și de zăpadă.

Ea încetini și îl privi cu un amestec de curiozitate și pudoare jignită.

Și ce-ai să-mi propui, aici și acum?

– O singură zi și o singură noapte. Cu două condiții: fără obligații și fără nici o întrebare despre soția mea. Nu este în Manhattan în acest weekend.

– Du-te la dracu’!

Rănit de aceste ultime cuvinte, nu insistă și-și continuă, trist, drumul în noapte.

Ea îl privi îndepărtându-se, realizând că nu știa nici măcar unde locuiește.

Sam stricase totul și se simțea mizerabil. În ciuda zăpezii care începuse rar să cadă, lăsa geamul deschis, sperând fără convingere că vântul care îi biciuia fața îl va ajuta s-o uite pe Juliette.

Tot drumul spre casă nu se mai gândi la nimic altceva decât la cum să conducă prudent, așa cum îl sfătuisese ea...

La ieșire făcu oprită semn cu mâna ca să oprească un taxi la colțul dintre strada 45 și All Star Café.

- Spitalul St Mathew, vă rog! ceru ea luând loc pe scaunul desfundat.

- *Where is it?* întrebă șoferul, un bărbat tânăr cu turban și piele arămie.

- Mergeți, o să vă arăt drumul! porunci Juliette, care nu se lăsă impresionată de această manevră a proaspăt-venitului, care știa la fel de bine orașul cât un turist sosit în ajun.

Sam sosi în Greenwich Village și descoperi ca prin minune un loc de parcare la mai puțin de o sută de metri de casa lui situată într-un cartier rezidențial cu imobile mici, cu fațade cafenii și scări de piatră.

Locuia într-o frumoasă casă din cărămidă, cu două etaje, chiar în spatele parcului Washington Square, pe o străduță pavată, mărginită de foste grajduri, astăzi transformate în fermecătoare apartamente pe care mulți dintre newyorkezi și le doreau.

Accastă locuință cu farmec discret aparținea proprietarului unei prestigioase galerii de artă de pe Mercer Street. Sam îi vindecase fiul cu trei ani în urmă și, drept mulțumire, omul îi închiriasse casa pentru o sumă rezonabilă. Sam găsea apartamentul prea luxos, dar, la acea vreme, îl acceptase, pentru ca Federica să-și poată instala atelierul la etaj.

Când deschise ușa casei reci și lugubre, pe neașteptate i se proiectă în fața ochilor o imagine, timp de o clipă, și fața strălucitoare a tinerei franțuzoaice făcu lumină în labirintul gândurilor sale negre.

- Așteaptă-mă aici, nu stau mult.

Taxiul o condusese pe Juliette până la intrarea principală a spitalului. Tânăra înaintă cu pas hotărât spre ușile automate. Chiar era o actriță bună? Avea să o afle imediat. Dacă era așa, avea să obțină adresa lui Sam Galloway. În vremurile bune, cineva ca Meryl Streep ar fi reușit. Bineînțeles, ea nu era Meryl Streep, ci doar deja îndrăgostită puțin, ceea ce, în cazul de față, putea, cu siguranță, s-o ajute.

Juliette se uită la ceas, trase aer în piept și intră în spital ținându-și respirația.

În timp ce se îndrepta spre recepție, ridică fruntea, avu grijă să se țină dreaptă și își dădu părul pe spate. Într-o clipă, își luă un aer înțepat și princiar, unul dintre acele aere pe care nu le dobândești, în mod normal, decât prin naștere, excepând situația în care ești o bună actriță.

Aș vrea să-l văd pe Sam Galloway, vă rog, ceru ea pe un ton în același timp politicos și superior.

Funcționara de la recepție verifică pe planificare ceea ce fata știa deja.

Îmi pare rău, doamnă, doctorul Galloway a plecat de la serviciu de trei ore.

– Ciudat, răspunse Juliette pe un ton contrariat, aveam întâlnire aici.

Juliette scoase telefonul mobil și se prefăcu a forma un număr.

– Mobilul este închis, îi explică ea funcționarei luând-o ca martoră.

Apoi scotoci în poșetă și scoase un teanc de hârtii (programele de spectacole) pe care îl agită în toate direcțiile ca să nu poată fi descifrate.

Contractele astea n-o să fie niciodată semnate la timp, se văicări ea mimând panica.

– Nu suportă amânare?

Nu, este foarte urgent. Trebuie să le predau mâine la prima oră!

Este atât de important?

– Dacă ați ști...

Funcționara se încrunță, semn că o interesa.

Juliette pricepu atunci că aproape a câștigat. Se apropiă ceva mai mult și, pe un ton confidențial:

– Dați-mi voie să mă prezint: Juliette Beaumont, sunt avocată...

Sam aprinsese focul în cămin. Zăpada era ceva frecvent la New York, dar viscolul amplifică senzația de frig. Pe măsură

ce apartamentul se încălzea, doctorul își scoase paltonul, sacoul și își scutură părul.

Salonul era camera cea mai primitoare din casă, în parte din cauza vitraliului rotunjit care dădea spre stradă. Mobilierul desperecheat îi dădea un aer cuminte. Într-un colț, un pick-up vechi stătea alături de un pian din anii '30, recuperat dintr-o biserică, în fața căruia trona o canapea din piele, uzată. Ceva totuși l-ar fi putut tulbura pe musafirul ocazional: pe pereți, toate ramele erau goale. De fapt, Sam scosese tablourile și fotografiile Federicai. Nu rămăseseră decât ramele minuțios lucrute ce dădeau un aer fantomatic și misterios. Sam căută printre discurile de vinil cumpărate de ocazie de la Grey Market: Bill Evans, Duke Ellington, Oscar Peterson... Vocea lui Juliette, care încă îi răsună în minte, îl făcu să aleagă ceva foarte tandru: *You Are So Beautiful To Me* cântat de Joe Cocker, la începuturile carierei sale.

Puse discul în pick-up și se lăsă greu pe canapea.

Închise ochii, atât de amețit de oboseală, încât știa că n-o să adoarmă. De altfel, în ultima vreme îl cuprindea atât de rar somnul, încât nici nu se mai străduia să se strecoare în prospețimea unui cearșaf. Se lungea câteva ore pe canapea sau pe un pat de spital în serile de gardă și rămânea acolo, plutind într-o stare de semiconștiență până la ivirea primilor zori, înainte de a începe o nouă zi, niciodată odihnit cu adevărat.

Frânturi din acea seară, chemate de muzică, i se legănav în minte. Dar oboseala îl împiedica să gândească limpede. Trebuia să se feliște fiindcă a fost cumpătat sau să se blesteme pentru că a ratat totul? Punându-și întrebarea asta, se gândi la părintele Hathaway, un preot atipic care îi fusese aproape în copilărie și care le împiedicase pe câteva pușlamale din Bed-Stuy printre care și el – să devină delinvenți. Lucid prin felul lui de a fi, repeta adesea: „Omul nu rezistă tentației, de aceea trebuie s-o evite“.

Brusc, vocea lui Joe Cocker deraie, ca și cum casa fu zgâlțâită de ceva. Sam deschise ochii: întreaga cameră era cufundată în întuneric.

Se pregătea să caute cutia cu chibrituri, spunându-și că, poate, era o pană de curent generală. Dădu perdeaua la o parte și privi pe fereastră. Înecat în întuneric, Manhattan-ul nu era luminat decât de farurile mașinilor și de albul zăpezii ce strălucea în noapte.

Sam aprinse câteva lumânări și mai puse un buștean în cămin, apoi avu grijă să curețe bine acoperișul micii sere care stătea să se prăbușească sub greutatea unui strat alb și înghețat.

Pe neașteptate, o fâșie luminoasă mătură tavanul. Sam se aplecă pe fereastră. Zăpada strălucea și mai tare: un taxi tocmai lăsa pe cineva la intrarea în Washington Mews.

Era o femeie.

Un pic dezorientată, înainta pe străduță, lăsând cu fiecare pas o urmă discretă pe care fulgii căzuți în rafale se grăbeau s-o acopere.

Juliette tremura de frig și de teamă. Inima îi bătea mai tare ca niciodată. Pierdută în întuneric, distingea cu greu numerele caselor. Așa că se lăsă condusă de intuiție.

La câțiva metri de ea, o poartă grea, albastră se deschise încet. Sam înaintă spre ea.

Regăsi în privirea lui acea flacără intensă pe care deja o remarcase. Acei ochi, unul verde și celălalt albastru, cu irizații aurii, care străluceau în noapte ca un smarald.

Îmbătată de mirajul necunoscutului, se abandonează complet clipei prezente. Căci știa bine că, într-o relație, cele câteva secunde care aveau să vină erau adesea cele mai frumoase, cele care nu se uită niciodată: momentul magic dinaintea primului sărut.

La început, sunt două buze care se ating și se caută ușor. Apoi, două respirații ce se amestecă în frig. Un sărut mângâietor ce devine aproape mușcătură. Un sărut în care atingi tot ce e mai intim în celălalt.

Fără nici o reținere, Juliette își lipi trupul de cel al lui Sam. Simți pentru el ceva violent și distrugător. O atracție plină de fascinație și de teamă. O arsură intensă, o minunată durere...

Sam o trase înăuntru și închise ușa fără a înceta s-o sărute. O dezbracă de paltonul care alunecă pe podea.

Ea îi descheie cămașa, apoi o aruncă pe una dintre lămpile de la capul patului. Măinile îi tremurau ușor.

El îi scoate jacheta. În graba lui, un nasture cedă și căzu.

„Cu atât mai rău pentru taiorul lui Colleen.“

Ea îi descoperi o cicatrice în formă de stea chiar pe umăr.

O sărută pe gât făcând-o să-și lase capul pe spate.

Apoi, ea îi mușcă buzele și, imediat, îl sărută foarte tandru, de parc-ar fi vrut să-i vindece rana.

Ea ridică brațele pentru ca să-i poată scoate puloverul.

Îi desfăcu fusta, lăsând-o să-i alunece de pe ea. Se lipi de el.

Camera era toată scăldată într-o dulce penumbră. Lipită de perete, Juliette distinsc un birou generos acoperit cu teancuri de cărți. Cu un gest firesc, Sam îl eliberă în două secunde, aruncând totul de-a valma.

Ea se așeză pe locul rămas gol. El îi scoase ghetetele, apoi ciorapii.

Își plimbă încet arătătorul pe buzele ei, în timp ce ea îi descheia jeanșii.

Ea își simțea obrajii arzând, ca și cum un sânge proaspăt îi inunda întregul corp. Se aplecă asupra lui și îi gustă catifeaua pielii. Avea parfum de scorțișoară.

Privindu-l, ea îi apucă mâinile și le îndreptă spre sâni. Măinile ei, apoi limba se plimbară pe pieptul lui, alunecând până pe pântec. El îi adulmecă pielea mirosind a lavandă. Privirea ei se pierdu într-a lui. El o cuprinse cu brațele. Ea îi înconjură mijlocul cu picioarele. Îi apropie fața de a lui ca s-o mai sărute. Îl găsi uimitor de tandru, de parcă s-ar fi temut să nu-i zdrobească oasele sub mângâieri.

În ce-l privește, nu mai simțise niciodată așa ceva. Cât timp dură îmbrățișarea lor, avu simțurile încordate la maximum. Își auzea inima zbătându-se în piept și zgomotul intens al respirației. Se simți pierdut, scos din fire, dezorientat, ca și cum altcineva ar fi preluat controlul trupului său. În același timp, era el însuși mai mult ca oricând, cum nu mai fusese niciodată înainte.

Apoi, nu mai existară nici *el*, nici *ea*, nici înainte, nici după, nici nord, nici sud. Doar unirea a doi exilați pe un continent necunoscut. Pârjolul a două singurătăți ce se agățau una de alta. Pe o altă planetă, sub un alt cer, într-o căsuță acoperită de zăpadă, acolo, în Manhattan.

*

Lungit de-a curmezișul patului, Sam își pusese capul pe pântelele lui Juliette. Tânăra își strecură mâna în părul iubitului ei. Se simțea bine. Își simțea trupul ca nou, regenerat.

Oarecum stânjeniți, ezitară să-și vorbească. Fără să pomească nimic despre furtul de identitate, ea îi povesti pe scurt cum „i-a dat de urmă”. Drept răspuns, el îi mărturisi că era fericit că venise. Când nu mai știură ce să-și spună, înlocuiră cuvintele cu alte sărutări și le era foarte bine așa.

Mai târziu, curioasă, ea cercetă rafturile bibliotecii, observă ramele goale, dar, cum promisese, nu puse nici o întrebare legată de soția lui.

La 2 dimineața deciseră că le e foame. Cum nu mai era nimic în frigider, Juliette își îmbracă paltonul și înfruntă frigul până la mica băcănie care nu închidea niciodată, chiar în spațele Washington Square. Se întoarse câteva minute mai târziu, aducând un întreg sortiment de *bagels*, *cream cheese*, o cutie de suc de grepfrut și un pachet de bomboane.

Se înveli în pătură și se ghemui în curba făcută de corpul lui. Se amuzară ca niște copii frigând *marshmallows*¹ înfipte în tije lungi de metal. Apoi ea deschise cutia de suc de fructe, luă o înghițitură și, aplecându-se spre Sam, îi dădu să bea din gura ei.

În cele din urmă, adormiră unul lângă altul, ascultând vântul care sufla afară, în noapte. Auzeau, îndepărtat, dar clar zgomotul atât de familiar al claxoanelor și al sirenelor care-ți lăsau uneori impresia că locuiești într-un oraș asediat.

■

La ora 4 dimineața, Sam se trezi brusc. Revenise curențul, iar televizorul, rămas deschis în bucătărie, difuza imagine în surdină.

¹ Prăjitură asemănătoare bezelei, dar cu miez moale.

Se ridică să-l stingă. Schimbă mașinal câteva canale, ceea ce avu asupra lui efectul unei injecții de trezire: afară, viața adevărată continua, și realitatea cotidiană nu uită să-i furnizeze porția de neliniște, de victime și de nebunie umană.

Un autobuz tocmai sărise în aer undeva în Orientul Mijlociu, făcând vreo douăzeci de victime. Un incendiu de proporții se declanșase într-o închisoare din America de Sud. Bilanțul: o sută treizeci de corpuri carbonizate, fiindcă administrația „uitase” să descuie unele celule. În același timp, în Japonia, un celebru creator își prezenta noua colecție de haine pentru câini, piesa de rezistență fiind o haină din blană cu diamante, pentru caniși, în valoare de patruzeci și cinci de mii de dolari. Pe canalul de știință, în timp ce profesori eminenti nu conținut să dezbată cauzele încălzirii climatei, banchiza continua să se topească. Un enorm bloc de gheață, de dimensiunea New Jersey-ului, se desprinsese din Antarctica și plutea în derivă, solitar, pe o mare de lacrimi.

În același timp hipnotizat și înspăimântat de aceste dereglări ale planetei, Sam rămase o vreme în fața televizorului, subjugat de un soi de compasiune stârmită de ecranul din fața lui.

Din fericire, o nouă întrerupere a curentului îl eliberă de această mare tulburare și se întoarse să se întindă lângă îngerul adormit în camera de alături.

*Aerul nu este făcut decât din raze
atunci când este presărat cu îngeri.*

Agrippa d'Aubigné

Perdelele de musclină care încadrau fereastra lăsau lumina să treacă din plin, ceea ce nu prea încuraja diminețile prelungite.

De câteva minute bune, Juliette simțea cum o rază de soare încerca perfid să i se înfigă printre pleoape, întocmai cum cuțitul unui pescar caută să deschidă o stridie. Rezistă cât putu acestui inamic, până ce Dan Arthur, exasperantul prezentator de la Manhattan 101.4, începu să urle în urechile ei grație „magiei undelor“:

Postul Manhattan 101.4 vă urează bun venit!

Este ora 9, deja ora 9! Mai sunt leneși în pat la ora asta? Nu vreau să cred! Cu atât mai mult cu cât soarele și-a făcut din nou apariția deasupra orașului. Programul de astăzi: săniuș în Central Park, schi fond și hătaie cu bulgări de zăpadă...

Vestea bună: aeroporturile și-au redeschis porțile și toate zborurile de weekend vor fi efectuate. Atenție totuși la polei și la prăbușirea zăpezii de pe acoperișuri. Autoritățile ne informează, de asemenea, că două persoane și-au pierdut viața din cauza unei crize cardiace în timp ce curățau zăpada cu lopata.

Deci, prudență...

Între timp, rămâneți conectați pe Manhattan 101.4, radio care te tre...

Tirada lui Dan Arthur fu oprită brusc din zborul ei. Sam îi dădu o lovitură bine țintită cu latul palmei, destul ca să-l facă să tacă pe prezentator, fără să distrugă cu totul aparatul de radio.

Juliette se ridică dintr-un salt. Chiar dacă dormise ca un bebeluș, neliniștea dimineții o copleșise. În seara aceea, totul se precipitase din cauza dorinței, dar în dimineața asta negreșit că arăta groaznic, că sigur i se scursese fardul, că trebuia să se grăbească spre baie ca să se aranjeze și să-i redea feței puțină prospețime.

„Ce trebuia să facă după o noapte ca asta? Să-și adune lucrurile, salut, mulțumesc, și să se întoarcă în apartamentul ei?”

Dar Sam o trase înspre el și, cu un sărut fierbinte, îi răspunse oarecum la întrebare.

Mai întâi, îl duse într-o cafenea mică ascunsă în spatele unei uși fără firmă. Localul, aproape secret, era ținut de o franțuzoaică originară dintr-un sătuc de sticlari din Alpii Maritime. De la fețele de masă în carouri până la cutiile vechi de Cicoar Leroux și de Banania de pe etajere, totul era conceput în așa fel încât să recreeze atmosfera unei vechi cafenele de țară. Zugrăveala galben-pai ce lumina pereții, vechile afișe publicitare și pardoscula de teracotă arsă făceau ca locul să semene mult mai cu *acasă* decât cu o cafenea tradițională.

Locul era cunoscut de câțiva obișnuiți ai casei, ce păstrau secretul, evitând ca locul să se transforme într-un cuib de turiști.

În această bucătică de Franță rătăcită în inima Americii îi explică Juliette lui Sam deliciile adevăratei cafele cu lapte și ale tartinelor cu dulceață, în timp ce, în fundul încăperii, un casetofon vechi difuza succesele anilor '60. La un moment dat, frumoasa voce a lui Françoise Hardy atrase atenția cu unul dintre succesele ei. Juliette fredonă refrenul alături de

„Françoise“. Sam, intrigat, întrebă despre ce povestea cântecul. Juliette îi traduse câteva cuvinte:

*...te asemeni tuturor celor care au suferit,
dar chinurile altora nu mă interesează
căci ochii altora sunt mai puțin albaștri ca ai tăi...*

Apoi se plimbară puțin pe străduțele sinuoase și liniștite din Greenwich Village. Cerul strălucea cu o lumină metalică și întreg orașul era acoperit de o pojghiță de promoroacă ce trosnea și strălucea. În Washington Square, își pierdură vremea printre studenții de la NYU, cea mai mare universitate din oraș, ocupând mai multe cvartale din cartier.

Pentru moment, totul mergea bine.

Îmbrățișați ca doi adolescenți, cu mâinile împreunate, se sărutară la fiecare colț de stradă.

Era ora 11. Din cauza zăpezii, unele distribuitoare automate ofereau încă ziare din ajun, iar Juliette vedea pentru prima oară așa ceva la New York, orașul în care timpul nu se oprește niciodată.

Și timpul nu se opri pentru multă vreme.

Prânz. Făcură o haltă la Balducci, o băcănie italiană celebră în Village. Rafturile și vitrinele gemeau sub legumele de iarnă, de fructe de mare și de diverse feluri preparate.

Un miros delicios de cafea și de pâine prăjită domnea înăuntru. Ca mai totdeauna, magazinul era plin, dar se pare că asta făcea parte din farmecul lui.

Juliette alege produsele și, relaxată, alergă de la un raion la altul ca să ia ingredientele pentru un picnic improvizat: pâine cu susan, *pastrami*¹, prăjituri cu brânză, clătite, sirop de arțar de Vermont...

Apoi luară masa pe o bancă din Central Park, în fața lacului cu rațe, care era înghețat bocnă.

La desert, umezi un șervețel de hârtie cu salivă și șterse o picătură de sirop care rămăsese pe buza lui Sam.

Afară era un ger aspru și uscat. Aerul ardea ca focul, dar pe cer nu plutea nici un nor. Sam dispăru câteva secunde.

¹ Carne de vită marinată, fiartă și ușor afumată.

Ca să se încălzească, Juliette începu să ȝopăie de pe un picior pe altul și să își frece mâinile.

– Pentru evitarea hipotermiei! îi spuse el întorcându-se cu o cafea mare cumpărată de la un vânzător ambulant.

Amândoi își puseră mâinile pe paharul aburind. Fețele aproape li se atingeau. Juliette își coborî privirea, zâmbind. Nici un bărbat n-o mai privise atât de pătrunzător.

Mai târziu, îi dădu pe buzele crăpate cu Dermophil indian, apoi îl sărută, apoi din nou cu Dermophil, apoi îl sărută, îl sărută, îl sărută...

În timp ce traversau Gapstow Bridge, o bătrână, părea ȝigancă, le ceru politicos un dolar. Fără să zică nimic, Sam îi dădu cinci. Atunci, femeia le sugeră să-și pună o dorinȝă până să ajungă la capătul podului.

Ai curaj?

Este după-amiază. O filmează cu o cameră mică, digitală, pe care în general o folosește ca să păstreze imagini de la unele intervenȝii medicale. O urmează pe străzile orașului: Madison, Fifth, Lexington... În fața camerei, ea dansează, alcargă, râde, cântă. Arată de parcă ar avea șaptesprezece ani. Ochii îi strălucesc și zâmbește ștregărește. Când Sam o privește, se simte frumoasă și nouă, „alta“ și totuși „ca însăși“. Pentru o clipă, uită de toate inhibiȝiile și angoasele. Cu uimire, constată cât de fragil îi este respectul de sine și cât de mult depinde de privirea fiinȝei iubite. Și cum câteva ore magice pot da culoare anilor de umilinȝă ai măruntelor ei vieȝi.

În ce-l privește, Sam e fascinat de energia și veselia lui Juliette. Este făcută pentru viaȝă. El nu. Totul, în istoria lui personală, îl îndeamnă să se îndoiască de momentele de fericire ca și cum ar fi ceva contra naturii.

De când se știe s-a chinuit să accepte răul, iar acum îi era greu să lase garda jos. Fericirea nu era prevăzută în agenda lui. Nu o aștepta. În orice caz, nu sub această formă.

Iar fericirea este atât de trecătoare...

Soarele apune deja deasupra Hudson-ului și colorează cerul în portocaliu și trandafiriu.

Este începutul serii, în baia din apartamentul lui Sam. Sunt împreună în cadă. Pe unul dintre dulapuri, lângă o vază albastru-cobalt, Juliette descoperă un flacon de ulei parfumat și transformă baia într-o fântână de senzualitate. În câteva secunde, aerul e suprasaturat de aburi îmbătători de parfum de lavandă.

El îi spune că ea e primăvara lui, Crăciunul lui. Ea îi face declarații înflăcărâte, îi recită frânturi de poeme, toate acestea în franceză, ca să nu înțeleagă, ca să nu-i fie rușine, ca să nu râdă de naivitatea ei.

Ațipește o clipă sau poate se prefacă. În acest timp, el caută să-i descifreze respirația. Și-o imaginează angoasată, utopică, iubitoare și generoasă...

Se gândește din nou la sora ei, la jandarmul din Limoges, la Renault Mégane. Dar acum toate acestea i se par nesemnificative, îndepărtate, banale. Puțin îi pasă, de vreme ce este cu el.

Nici unul dintre ei nu crede în destin. Nu cred decât în hazardul care, măcar o dată, a făcut alegerea cea bună.

Le face chiar plăcere să remarce că n-a lipsit decât o secundă ca să treacă unul pe lângă celălalt fără să se vadă niciodată. Retrăiesc de sute de ori scena întâlnirii lor. Sam îi mărturisește că el nu traversează niciodată Times Square în drum spre casă. Juliette povestește că nici ea nu avusese de gând să iasă, că totul s-a precipitat în ultimul moment, printr-un ciudat *concurs de împrejurări*.

Hotărât lucru, viața este bine alcătuită, decid ei binecuvântând capriciile hazardului. Căci, să fim realiști, de ce poate depinde cursul evenimentelor dacă nu de hazard? În iureșul zilnic, un grăunte de nisip poate schimba existențe. Un cuișor rămas pe drum. Tatăl tău trece peste el în drum spre gară. Pierde timp cu schimbarea pneului și scapă trenul. Reușește să-l ia pe următorul, se instalează într-un compartiment. „Biletele la control, domnilor și doamnelor.” Phii, a uitat să-l composteze pe al lui. Din fericire, controlorul este binedispus. Îi propune chiar să meargă la clasa întâi unde au rămas locuri. Și acolo, tatăl tău o întâlnește pe mama ta. Își zâmbesc, fac

conversație, cuvinte plăcute cu care-și umplu timpul. Nouă luni mai târziu, iată-te! Pornind de aici, tot ce o să trăiești de-a lungul vieții tale n-ar fi existat niciodată dacă, în dimineața aceea, un cuișor ruginit de trei centimetri nu s-ar fi găsit exact în acel loc. *Din întâmplare*. Iată de ce ține glorioasa noastră existență: de un cui, de o piuliță prost înfiletată, de un ceas care o ia înainte, de un tren care are întârziere...

Așadar, nici Sam, nici Juliette nu cred deci în destin. Totuși, în câteva ore, unul dintre ei, în împrejurări dramatice, avea să se vadă nevoit să-și schimbe părerea. Poate că, în fond, nimic nu este cu totul întâmplător. Poate că unele evenimente trebuie cu orice preț să se producă.

Ca și cum erau deja scrise într-un fel de carte a destinului.

Ca și cum cineva, la începutul lumii, ar arunca o săgeată, știind prea bine unde și când va lovi...

Dar, pentru moment totul merge bine. Este ora 22:30. Iau cina într-un restaurant instalat pe un șlep tras la chei, față în față cu Hudson. Priveliștea de pe podul Brooklyn este impresionantă.

Un curent de aer străbate sala.

Ea îi spune zâmbind:

- Nu mi-am păstrat haina, știu că, dacă sunt cu tine, nu trebuie să-mi fac griji.

Pentru a doua oară de când se cunosc, el îi pune sacoul în jurul umerilor.

În noaptea de sâmbătă spre duminică, nu dorm. Au atâtea lucruri să-și spună, atâtea dragoste de făcut. Și, de fiecare dată, este ca o plutire continuă, o furtună interioară, care îi trimite spre infinit.

Simt cum o mulțime de dorințe sunt satisfăcute simultan, un șoc amoros în care fiecare îi oferă celuilalt exact ceea ce-i lipsește. Ea simte în el puterea și siguranța care ei i-au lipsit totdeauna. El ghicește la ea o libertate și o dulceață la care va tânji mereu.

Picături de sudoare îi răsar pe frunte. Ca și în ajun, părăsește apartamentul câteva minute ca să facă aprovizionarea din micul *deli* aflat în spatele Washington Square-ului. Frigul și noaptea pustiiseră cartierul și, pe când traversează piața, își închipuie, timp de o clipă, că orașul îi aparține.

De data asta, aduce lumânări colorate și o sticlă lungă și îngustă care conține *ice wine*: vin de gheață de Ontario. Juliette scoate sticla din pungă de hârtie și se apropie de Sam cu un zâmbet pragmatic.

– Oricum, cred că nu ne mai aflăm într-o decadentă aproape...

El toarnă lichidul galben-pai într-un pahar mare unde își înmoaic buzele pe rând. El n-a mai băut ceva asemănător. Ea îi destăinuie cum se face acest vin special, la o temperatură de mai puțin de zece grade, din struguri înghețați care sunt presăți în această stare astfel încât cristalele de gheață să rămână în presă.

Nectarul este fin și dulce, cu arome de piersică și de caisă ce dau un gust de miere sărutărilor.

Beau un pahar și încă unul. Apoi trupurile lor se amestecă, iar noaptea se transformă în iureș.

Acele ceasului s-au rotit și e deja duminică. Soarele scaldă salonul. Juliette a îmbrăcat una dintre cămășile albastre ale lui Sam și o pereche de pantaloni scurți. Ghemuită între pernele canapelei, citește *New York Times* ediția de weekend care are mai mult de trei sute de pagini. Sam a pregătit cafeaua și cântă la pian. Dar nu ia seama la notele false, firesc, de vreme ce nu încetează s-o privească pe femeia de pe canapeaua lui, ca și cum ar fi o operă de artă.

Mai târziu, duminică, se due să facă o plimbare pe Sutton Place, la intrarea pe promenada care marginește East River. Ca într-un afiș al unui film de Woody Allen, stau pe o bancă și, pe fundal, Queensboro Bridge se malță coplesind Roosevelt Island. Învăluți de vântul și de zgomotul valuri-

lor, amândoi se pierd unul în căldura celuilalt. Juliette închide ochii abandonându-se clipei.

Cuprinsă de un val de melancolie trecătoare, înțelege că era pe cale să-și construiască amintiri pe care avea să le poarte în suflet multă vreme. Știe că n-o să uite nimic: nici forma mâinilor, nici gustul pielii, nici intensitatea privirii.

Mai știe că aceste clipe de fericire nu-i aparțin în totalitate, pentru că ea nu este „Juliette Beaumont, avocată”.

Dar ce contază, adună imaginile acestor momente furate și o să și le proiecteze în serile de singurătate ca pe un film vechi de care nu te sature niciodată.

Căci strălucirea câtorva ore de fericire ajunge uneori cât să facă suportabile deziluziile și mizeriile pe care viața nu se ferește să ni le ofere.

9

Dar viața îi desparte pe cei care se iubesc...

Jacques Prévert

Duminică, ora 16

„De ce am acceptat să vină?” se întreba Juliette în taxiul care o ducea la aeroport.

Îl părăsise pe Sam spre prânz ca să-și ia bagajele și să se schimbe pentru călătorie.

Sam i-a propus să se întâlnească în fața biroului de înregistrări de la JFK. Ar fi trebuit să refuze hotărât, căci nu se simțea destul de puternică încât să înfrunte o sfâșietoare scenă de adio. Dar, cum era îndrăgostită - deci slabă -, a spus da.

Un soare vesel bătea în geamurile taxiului care a lăsat-o în fața holului de la plecări. Șoferul a ajutat-o să care cele două valize grele. Juliette își ridică ochii și privi uriașele litere ale cuvântului PLECĂRI care troneau deasupra acestei zone a aeroportului. Dumnezeu știa de ce îi veni din nou în gând ce îi spusese acel bărbat ciudat pe care-l întâlnise cu o seară înainte în coffee shop: „Nimic nu este neînsemnat, dar nu percepem întotdeauna corect consecințele acțiunilor noastre. Trebuie să fii conștientă de asta înainte să plecați”. Mai ales ultimele cuvinte îi puseseră în gând: „Înainte să plecați”.

Își puse valizele pe o bandă, ajunse la ușile automate. În gând, își puse dorința ca Sam să nu îl vină.

Nu mai făcuse nici un pas dintr-un parcârlă subteran și o hărțură pușcărească îl împinse din nou la terminalul de plecări.

N-ar fi trebuit să vină, o știa. Ca să se convingă, declanșase mental vocea rațiunii. Sigur, trăiseră vreme de două zile un soi de primăvară, de parc-ar fi fost singuri pe lume, fără reper. Dar toate astea nu erau decât o iluzie periculoasă, știa asta. Ar fi fost nevoie de mai mult timp pentru ca iubirea lor abia înfiripată să se clădească pe baze solide.

Adevărul e că se simțea complet derutat, depășit de ceva a cărui existență nici măcar nu o bănuia. Pe de-o parte, plutea încă în nori, dar, pe de altă parte, nutrea remușcările de a fi mințit în legătură cu Federica. Drept cine l-ar fi luat Juliette dacă îi spunea acum adevărul? Un individ tulburat psihic, cu siguranță. Și, de altfel, nu așa și era?

Traversă holul până la ecranul cu informații. Dintr-o ochire, reperă zona de *check in* și se grăbi într-acolo.

În această parte a terminalului era o activitate intensă. O căută pe Juliette și o descoperi repede. Stătea la coadă ca să-și înregistreze bagajele. Un moment, o privi fără să se arate. Taiorul ei BCBG fusese înlocuit cu o ținută mai lejeră. Purta niște jeanși uzați, cu o curea cu cataramă, un pulover pestriț, o vestă de antilopă și o eșarfă lungă din lână multicoloră. Pe umăr avea o geantă din piele de culoare deschisă, iar în picioare o pereche de Converse cu etichetă.

Nu avea mai deloc aerul unei avocate, ci mai degrabă al unei studente boeme din anii '70. O găsi mai tânără, mai simplă, mai frumoasă.

- Salut! spuse el când o întâlni, arborând privirea severă a unui tată de familie copleșit de liota lui de copii.

- Salut! răspunse ea cu un aer fals degajat.

Își puse mâna pe umărul ei, așteptând alături de ea. Deja atât de îndepărtați, încă atât de aproape, erau amândoi stângaci și încurcați, aproape neîndrăznind să se privească sau să-și vorbească. Au fost suficiente câteva ore de absență și complicitatea lor se transformase în jenă.

Când a venit rândul lui Juliette, Sam o ajută să-și pună valizele pe banda rulantă, apoi îi propuse să ia o cafea. Absență, îl urmă fără să își dea seama, ea și cum se afla deja de cealaltă parte a Atlanticului, acolo, în Franța.

Cafeneaua ducea direct pe piste. Juliette se așeză la una dintre mesele de la geam, în timp ce Sam comanda. Ceru o *caffelatte* și, pentru ea, un *caramel macchiato*.

Puse tava pe masă și se așeză în fața ei. Cu mintea aiurea, ea își ferea privirea. O cercetă mai atent. Pe jacheta de căprioară, observă o inscripție care proclama *I survived NY*, apoi o alta care sfătuia: *No war – Make love instead*.

Își luă inima-n dinți și rupse tăcerea încercând să dea glas vocii rațiunii:

– Cred că ne-am cam aruncat unul în brațele celuilalt fără să ne gândim...

Ea se purtă de parcă nu auzise nimic și luă o gură de cafea, privind cum un avion ateriza în depărtare, pe una dintre pistele de macadam.

– Am sărit peste etape... Eu nu te cunosc cu adevărat și nici tu pe mine. Venim din două lumi diferite, din două țări diferite...

– Bine, am priceput mesajul, i-o reteză ea.

O șuviță de păr îi cădea pe față. El își întinse mâna ca să i-o dea după ureche, dar ea îl respinse.

El făcu o nouă încercare, crezând că e drăguț dacă spune:

– Dar, dacă mai treci prin New York...

– Asta e, dacă mai trec prin New York, dacă soția ta nu este acasă și tu ai chef de-o escapadă, ar fi drăguț să ne revedem.

– Nu asta am vrut să spun.

– Las-o baltă, răspunse ea trimițându-l la plimbare cu un gest al mâinii.

El insistă:

Am crezut că regulile sunt clare...

– *Tous-moi la paix avec tes règles!*¹ strigă ea în franceză.

Apoi se ridică atât de brusc încât cana de cafea alunecă și se sparge. Abia în clipa aceea înțeluse Sam cât de mult a jignit-o.

Într-un murmur reprobator, Juliette traversă sala și părăsi cafeneaua încercând să păstreze o aparență de demnitate.

În conversațiile de la mesele vecine, cuvintele *French girl* reveniră de mai multe ori, ca și cum era evident că numai o franțuzoaică se putea purta așa...

Cu biletul în mână, alergă spre zona de îmbarcare, mușcându-și buzele ca să nu plângă.

În străfundul sufletului ei, Juliette știa că Sam nu greșise absolut deloc.

Bineînțeles că două zile de pasiune nu erau destul pentru a clădi un cuplu. Bineînțeles că magia îndrăgostirii la prima vedere nu presupunea și compatibilitatea a două ființe pe termen lung. Și apoi, Sam era căsătorit, trăia la șase mii de kilometri de Paris și mai ales – și pentru ea era cel mai important – ea îl mințise în legătură cu adevăratul ei statut social.

Cu capul plecat, alerga, pierdută în gândurile și suferința ei. Brusc, își dădu seama că și-a lăsat ochelarii de vedere în valiză și că abia putea descifra panourile indicatoare. La primul etaj, greși direcția, reveni pe același drum, apoi o luă din neatenție pe o altă scară rulantă, în sens invers. De nevoie, împinse câțiva călători, ceea ce o costă o săpunelă dură din partea unui polițist.

Era deja convinsă că era cea mai proastă zi din viața ei. Dar nu văzuse încă nimic...

Doamnelor și domnilor, începe îmbarcarea pentru zborul 714 spre Paris/Charles-de-Gaulle, la poarta 18. Pregătiți legitimția de îmbarcare și pașaportul. Îi invităm mai întâi pe pasagerii care au locurile dintre rândurile...

Absentă, se supuse regulilor de securitate ale aeroportului. Își scoase pantofii, își desfăcu cordonul, prezentă mașinal biletul și actele și urcă în avion.

Avionul era aproape plin și deja copleșit de o căldură sufocantă. Juliette își găsi scaunul. De obicei, prefera să stea la geam, dar de data asta i se dăduse un loc la mijloc, între un puști smiorcăit și un bărbat supraponderal. Prinsă între cei doi vecini, respiră adânc ca să-și potolească bătăile inimii.

În acest moment nu avea decât o dorință: să coboare din avion ca să-l reîntâlnească pe Sam. Știa totuși că nu era ceva rațional. Era doar o criză pasională care marca, fără îndoială adevărata sa trecere la vârsta adultă.

„La douăzeci și opt de ani, ar fi fost și timpul, fata mea”, gândea ea adâncindu-se în scaun.

Trebuia să fie tare. Trecuse de vârsta când acționezi după cum te taie capul. De altfel, nu hotărâse ea să se cumintească? Să ia decizii corecte, ca sora ei...

Iată, își înfrânsese mândria, se întorcea în Franța și începea, în sfârșit, o viață cumpătată. Trebuia să înceteze a se considera mai tare decât ceilalți. De-acum înainte avea să facă ce făceau toți. Să trăiască moderat, liniștit, să numere kaloriile, să bea cafea fără cofeină, să mănânce biologic și să facă exerciții fizice câte o jumătate de oră în fiecare zi.

„Nu te comporta ca o adolescentă, își reproșă. Nu te dăruie cuiva căruia nu-i pasă de tine. Tipul ăsta nu te iubește. N-a făcut nimic ca să te rețină.”

Bineînțeles că a existat acea armonie perfectă vreme de două zile, dar era o amăgire: mitul dragostei la prima vedere care funcționează atât de bine în literatură și film.

Epuizată, își opri un căscat în timp ce o lacrimă de oboseală îi curgea pe obraz. Nu dormise în noaptea aceea și doar foarte puțin cu o noapte înainte. O durea tot corpul. Pentru prima dată în viață, își spusese că poate era de preferat să se țină departe de iubire.

În timp ce ultimii pasageri se așezau, Juliette își prinse centura și închise ochii.

Peste aproape șase ore avea să fie la Paris.

Cel puțin, așa credea ea.

Aproape ușurat de acest deznodământ, Sam ieși din aeroport când soarele începea să asfințească. În acest anotimp, noaptea se lăsa foarte repede. Așteptă un moment înainte de a putea traversa cele trei benzi ca să ajungă la parcare unde se afla mașina lui. Era o seară de weekend, iar taxiurile își făceau obișnuita lor cursă contra cronometru.

Sam își aprinse o țigară cu vechea lui brichetă din metal tocit. Trase adânc în piept, apoi eliberă fumul în frigul nopții. De ce era atât de abătut? În orice caz, povestea asta nu putea duce nicăieri. Nu era loc pentru Juliette în viața lui. Și apoi, mai erau minciuna și greutatea trecutului de care încă nu se vindecase și despre care Juliette nu știa nimic.

Totuși, trebuia să accepte că, de două zile, ceva se liniștise în el. În sfârșit, se simțea eliberat de spaima surdă pe care o purta în suflet încă din copilărie.

Tochmai când se pregătea să coboare de pe trotuar ca să traverseze, o forță misterioasă îl ținut pe loc.

Nu, nu putea să lase să-i scape șansa asta. Dacă Juliette pleca acum, avea să regrete toată viața. Fu convins că ea n-a luat avionul și că îl aștepta în mijlocul terminalului uriaș.

Se întoarse din drum alergând ca un nebun. Multă vreme se crezuse mai presus de suferințele din pasiune și de durerile părăsirii, dar nu era deloc așa. Se temea de iubire tot atât de mult pe cât o dorea și, ca niciodată până acum, era dornic să trăiască și să uite toate temerile trecutului. Pentru prima oară, datorită unei femei pe care nu o cunoștea decât de patruzeci și opt de ore, credea că totul este posibil: ultima speranță a unui om fără speranță.

Ajunse în fugă în holul terminalului: nici urmă de Juliette. Continuă să caute. Nimic.

Înaintă lângă ferestre și descoperi aparatul zborului 714 care ajungea la capătul pistei. Iată, era prea târziu. Avusese o șansă și o lăsase să-i scape. Poate c-ar fi fost de-ajuns un singur cuvânt: *Rămâi!* Dar el nu îl rostise.

Avionul porni, își luă clan și decolă.

Sam rămase vreme îndelungată contemplându-l.

Apoi îl pierdu din priviri.

Se întoarse în Manhattan, în nacela protectoare a mașinii. Noaptea coborâse peste oraș, fără ca el să observe. Niciodată nu se mai simțise așa: lipsa totală a cuiva care acționase asupra lui asemenea unui drog. Parcă pe una dintre scurtăturile spre Sheridan Square și făcu câțiva pași, prin frig, fără să

aibă intenția de a se întoarce acasă. Singur și vulnerabil, se temea să regăsească apartamentul gol unde fuseseră atât de fericiți, oaza lor de fericire în mijlocul haosului.

Continuând să meargă, își aminti chipul ei, parfumul, felul ei de a zâmbi și scânteia de viață pe care o purta mereu cu ea. Apoi, ca să alunge amintirile care îl copleșeau, intră în primul bar care îi ieși în cale.

Silk Bar nu era unul dintre acele locuri liniștite unde se putea juca table sau șah, ci, mai degrabă, un bar modern, prietenos, unde se asculta muzică bună.

Sam își tăie cu greu drum până la tejgheaua lungă în jurul căreia chelnerițe înalte și frumoase, îmbrăcate cu șorturi minuscule, jonglau cu sticlele de *Coyote Girl*.

În fundul sălii, mulți dintre clienți se îngrămădeau în fața ecranului uriaș la care se transmitea un meci de fotbal. Sezonul tocmai începuse și campionatul se anunța dur. Pentru ei era o duminică seara ca oricare alta.

Sam îi privea fără să-i vadă. Copleșit de suferință, comandă ceva tare, regretând că nu poate să-și aprindă o țigară.

Pe neașteptate, meciul fu întrerupt de un alt program, urmărit la început în mare liniște, apoi însoțit de câteva interjecții – *God! God! Damned!* – care se înălțau într-un murmur surd.

De la bar, Sam nu distingea ecranul în jurul căruia se îngrămădea acum o mulțime numeroasă. Ezită să meargă să vadă ce veste îngrozitoare îi adunase pe oameni în starca aceea. La drept vorbind, puțin îi păsa: suferința lui era atât de profundă încât, chiar dacă s-ar fi anunțat că Terra era invadată de niște extraterestri dezlănțuiți, nu l-ar fi tulburat deloc.

Totuși, apucă paharul cu votcă înainte de a traversa sala.

Iar ceea ce văzu pe ecran îi stârni imediat o profundă neli-niște. Fusesse nevoit să împingă câteva persoane ca să se apropie. Trebuia să aibă confirmarea exactă a unui lucru!

Numai să nu fie...

Dar, din nenorocire, era...

În acel moment impietri. Inima lui îngheță de groază, apoi simți cum i se taie picioarele și fu străbătut de un fior îngrozitor.

Vântul bate încotro vrea el...

Evangelhia

Aulnay-sous-Bois, într-un cartier de locuințe

Marie Beaumont își potrivitese ceasul la ora 5 dimineața. Avionul fiicei sale, Juliette, ateriza la 6:35, la Roissy, și nu voia să întârzie.

– Vrei să merg cu tine? mormăi soțul ei de la celălalt capăt al patului, trăgând peste el trei sferturi din pătură.

– Nu, mai dormi puțin. șopti Marie punându-i mâna pe umăr.

Își îmbracă halatul și coborî până în bucătărie. Un câine lătră de bucurie la vederea ei.

– Taci, Jasper, îl bombăni ea, este încă devreme.

Afară era o noapte rece și neprimitoare. Ca să se trezească de tot, își făcu o cană de cafea instant, apoi încă una. Ronțăind o felie de pâine, se întreabă dacă să asculte știrile la radio, dar renunță, ca să nu facă prea mult zgomot. Își stăpâni un lung căscat. Dormise foarte prost. Spre miezul nopții se trezise tresărind, udă de transpirație, ca după un coșmar. Mai ciudat era că nu putea să-și amintească exact ce visase. În orice caz, a îngrozit-o destul cât să nu mai adoarmă tot restul nopții și să-i lase un ghem de neliniște în suflet.

Trecu repede sub duș, se îmbracă gros și verifică pentru a mia oară datele comunicate de Juliette.

Zbor 714**Plecare:** JFK - 17:00 - terminal 3**Sosire:** CDG - 6:35 - terminal 2F

O rotire de cheie și mașina se deschise. Aeroportul nu era departe și, la ora aceea, nu era încă aglomerat. Avea să fie la Roissy în douăzeci de minute. Jasper alergă în urma mașinii vreo cincizeci de metri, dar Marie rezistă tentației de a-l lua cu ea.

Tot drumul se gândi cu emoție la Juliette. Marie avea două fete și le iubea cu aceeași intensitate. Pentru fiecare dintre ele și-ar fi dat mai mult decât viața. Totuși, trebuia să admită că avea o anumită slăbiciune pentru Juliette. Cealaltă fiică a ei, Aurelia, alesese cu încăpățănare calea unui conformism pigmentat cu o latură de „moralistă” care pe ea o dezgusta tot atât de mult pe cât îl încânta pe soțul ei.

Juliette și tatăl ei nu se înțelegeau bine. El n-a acceptat niciodată că fiica lui mai mare s-a înhâmat să studieze limbile clasice, fără un viitor sigur. Așa că s-a opus cu vehemență ideii de a face teatru și cu atât mai mult călătoriei în Statele Unite. I-ar fi plăcut foarte mult ca ea să aibă „o situație adevărată”: ingineră, de exemplu, sau expert-contabil, ca fiica vecinilor, care tocmai își obținuse într-un mod strălucit diploma.

Marie își apăraseră întotdeauna fiica. Înțelegea foarte bine că aspirația lui Juliette nu consta în „a se căpătui”. Un lucru era sigur: Juliette avea caracter și era curajoasă. În alegerile ei, fata refuzase întotdeauna mediocritatea, iar Marie o admira pentru asta, cu toate că era conștientă că, sub aparenta duritate, fiica ei era fragilă. Surprinsese de mai multe ori urmele dezamăgirii în vocea ei, când vorbeau la telefon. Chiar dacă Juliette nu se plânsese niciodată, Marie știa că anii petrecuți în America n-au fost întotdeauna roz. Ca s-o ajute, îi trimisese adesea ceva bani, fără să știe soțul ei. Dar ce o întrista mai mult era faptul că fiica ei nu își întâlnise încă sufletul-pe-reche, cum se spunea în tinerețea ei. În ciuda tuturor articolelor din presă despre *noii celibatari* sau despre *fericirea de unul singur*, întotdeauna era nevoie de cineva pe care să-l iubești. Și, cu toate că adesea pretindea contrariul, fiica sa nu făcea excepție de la regulă.

Marie o luă pe banda care ducea la terminalul 2F. De ce îi rămăsese încă ghemul acela de neliniște crescându-i în piept? Dădu drumul la mai multă căldură, apoi verifică ceasul digital de pe bord. Perfect, o să fie la ora exactă, în speranța că și avionul va sosi la timp.

Acum ajunsese pe unul dintre drumurile ce duceau la parcarca aeroportului. În ciuda orei matinale, o ciudată agitație însuflețea locul. Trecu prin fața unei mașini de la TF1, apoi a alteia de la France Télévisions. Mai departe, un cameraman filma terminalul, în timp ce un reporter radio lua interviuri membrilor personalului. Atunci Marie avu un presentiment că s-a întâmplat ceva rău și se hotărî să facă ceea ce, inconștient, refuzase chiar de la trezire: să deschidă radioul din mașină.

Europa 1, bună ziua, este ora 6:30, iată titlurile jurnalului: teribilă catastrofă aeriană deasupra Atlanticului...

Zborul 714 părăsise pista aeroportului Kennedy la ora locală 17:06 minute, cu o sută cincizeci și doi de pasageri la bord și doisprezece membri ai echipajului, pentru un zbor regulat cu destinația Paris.

Pilotul Michel Blanchard, având o experiență de optsprezece ani, era la comanda aparatului. Blanchard era un profesionist. Nu era unul dintre acci tinerei care au nevoie de mai multe încercări înainte de a găsi direcția bună și altitudinea necesară. Făcuse deja de nenumărate ori zborul New York-Paris. Întotdeauna fără probleme. Îi plăcea să-și țină pasagerii la curent în privința condițiilor de zbor și să le semnaleze locurile mai deosebite deasupra cărora zburau.

Lista de pasageri oferea imaginea unei societăți în miniatură: erau oameni de afaceri, familii, cupluri de tineri și de mai puțin tineri care își ofereau un weekend romantic, grupuri de pensionari... În conversațiile lor, franceza se amesteca plăcut cu engleza.

Printre pasageri se găsea și Carly Fiorentino, treizeci și opt de ani, PR-ul unei celebre trupe rock care, peste două zile, începea un turneu european. Carly avea un păr frumos, drept.

care se revărsa în șuvițe, o ținută elegantă și ochelari de soare de firmă, la care nu renunța decât rareori. Dar, mai presus de orice, Carly avea o teamă de a zbura vecină cu panica. Încercase totul ca să-și învingă aerofobia: pastile, exerciții de respirație... nimic nu fusese de folos. Astăzi, experimenta o altă metodă: chiar înainte de a părăsi hotelul, golise jumătate din minibar, așa încât ajunsese la avion gata amețită. Conta pe aburii alcoolului ca s-o ajute să se liniștească.

Avionul ajunsese la capătul pistei, se opri, apoi accelerează.

Maude Goddard, șaptezeci de ani, comerciantă pensionară, se agăță de mâna soțului ei. Cuplul fusese pentru prima oară în New York. Făcuseră o vizită nepotului lor, căsătorit cu o americană și având o fermă de rațe și miei de lapte în Hudson Valey. Frica se transformase în panică deja în sufletul lui Maude. Soțul o privea, iar ea se străduia să-i zâmbească și să nu-l îngrijoreze. Ghicindu-i neliniștea, bătrânul o sărută pe ochi. Maude își spusese atunci că, dacă urma să moară astăzi, măcar avea să fie în brațele lui, iar gândul ăsta puțin nebunesc o liniștea.

Decolarea a fost perfectă. În momentul când avionul părăsea pista, Antoine Rambert simți un ușor tremur în stomac. Acest mare reporter călătorise în jurul lumii, urmărind ultimele mari conflicte: Kosovo, Cecenia, Afghanistan, Irak... Se aflase de mai multe ori în mijlocul focului și al pericolului, dar moartea nu-l speriasese niciodată. Doar nu avea să-l impresioneze o biată călătorie cu un avion de linie! Totuși, după nașterea fiului său, cu câteva luni înainte, își descoperise o oarecare vulnerabilitate și trebuia să admită că nu era imun la frică.

„Ciudat, gândi el, a avea un copil te face, în același timp, și mai puternic, și mai slab.“

N-ar fi bănuț.

Puțin după ce a părăsit New York-ul, avionul a fost preluat de centrul de control de la Boston. La invitația comandantului, toți pasagerii au savurat miile de nuanțe ale cerului portocaliu care ardea ca focul dintr-un șemineu.

Pregătind platourile cu mâncare, Marine, una dintre stewardese, visa la logodnicul ei care urma s-o ia la 6 dimineața

de la Orly. Jean-Christophe își lua întotdeauna liber luna și, în general, îi pregătea un supermic dejun cu suc de portocale, ananas și kiwi. Apoi făceau dragoste și dormeau până la prânz. Era nerăbdătoare să ajungă și începu să fredoneze *Le lundi au soleil* al lui Claude François.

La ora 17:34 minute, adică la mai puțin de jumătate de oră după decolare, când avionul zbura la circa trei mii de picioare, copilotul a fost cel dintâi care a simțit un miros neobișnuit: un val de aer înțepător și amărui umplea cockpitul...

Două minute mai târziu, o cantitate mică de fum se infiltra rapid în cabina de pilotare.

„La dracu’“, gândiră la unison toți membrii echipajului.

Apoi, la fel de repede cum apăruse, fumul păru că dispare și tensiunea scăzu puțin.

– E o problemă la sistemul de aer condiționat, spuse comandantul.

Cu o voce calmă, Blanchard trimise în acel moment mesajul „pan pan“ care, în jargon aeronautic, indica o situație gravă, dar nu disperată.

Carly căută în buzunarul poșetei două pastile. Alcoolul băut îi dăduse o migrenă, amplificând hurelul din jurul ei până acolo încât și cel mai mic zgomot i se părea suspect. Și, ca tacâmul să fie complet, mai suferea și de crampe puternice la stomac, iar puștiul așezat lângă ea începea s-o calce pe nervi cu zâmbetul lui prostesc. Verifică dacă semnalul *fasten seat belts* s-a stins și părăsi scaunul ca să ajungă la toaletă înainte să se strângă și alții la coadă.

Cu iPod-ul fixat în ureche, Mike, de paisprezece ani, se ridică pentru a-și lăsa vecina să treacă, o doamnă de cel puțin treizeci și cinci de ani, și profită de absența ei ca să-și lipească ochii de hublou. Adora zborul cu avionul și, de fiecare dată, trăia aceeași senzație de stăpân al lumii. Ah, ce fericire! Spera chiar, în secret, ca pe traseu să fie câteva turbulențe. Dădu volumul aparatului mai tare, așteptând cu nerăbdare să se poată legăna în golurile de aer pe ritmurile de rap ale lui Snoop Doggy Dog.

Doamnelor și domnilor, vă vorbește comandantul aeronavei, Michel Blanchard. Din cauza unei probleme tehnice minore, suntem obligați să efectuăm o aterizare la Boston, în vederea unei verificări. Pentru confortul și securitatea dumneavoastră, vă rugăm să ridicați măsuta din fața scaunului, să vă legați centura de siguranță și să rămâneți așezați până la stingerea semnalului luminos.

Avionul începu să piardă din altitudine ca să-și pregătească aterizarea. După ce a luat legătura cu turnul de control, comandantul a primit autorizația de a schimba direcția avionului către aeroportul din Boston Logan. Din nefericire, fumul revenise în cabina de pilotare.

Membrii echipajului au înțeles atunci că incendiul se extinsese deasupra plafonului.

Așa cum prevedea regulamentul, avionul fusese minuțios verificat înainte de zbor, de un personal calificat. Aparatul avea mai puțin de opt ani. Trecuse de controalele draconice și prin toate verificările obligatorii: verificarea A care se face, în medie, la trei sute de ore de zbor, verificarea C, după patru mii de ore și, în fine, marea verificare după optzeci și patru de mii de ore de zbor, adică în jur de șase ani. Cât aveau loc acestea, aparatul rămânea la sol pentru șase săptămâni. Mecanicii și inginerii îl desfăceau în întregime și îl verificau.

Era avionul unei mari companii occidentale – una dintre cele mai sigure din lume –, nu un charter folosit de o companie de apartament. Toți își făceau datoria conștiincios. Nu se punea problema vreunei neglijente și nimeni nu căuta să facă vreo economie la întreținere.

Totuși, Dumnezeu știe de ce, un incendiu se declanșase chiar deasupra plafonului, în spatele postului de pilotare. Dintr-un motiv necunoscut, circuitul integrat de detectare a incendiului nu se declanșase, ceea ce explica faptul că, atunci când echipajul luase cunoștință de cele întâmplate, incendiul se extinsese și devenise de necontrolat.

Carly închise după ea ușa de la toaletă și cercetă micul spațiu izolat.

„Și se spune că unii au făcut și dragoste aici, gândi ea vișătoare. Mi-ar plăcea grozav să-mi arate cum se poate...”

Își dădu pe față cu puțină apă rece. Hotărât lucru: n-o să mai urce niciodată într-un avion. Era mult prea înfricoșător să nu ai nici un control asupra destinului. Dacă trebuia, era dispusă chiar să-și schimbe meseria. Spunea asta de fiecare dată.

Pe unul dintre pereții cabinei cineva lăsase, scrisă foarte mic, o inscripție care o intrigă. Se apropie să descifreze și citi: *Men plan, God laughs*¹. Se pregătea să reflecteze la această maximă când, dintr-odată, semnalul *return to seat* începu să clipească, tremurând deasupra capului ei.

În același timp, într-o periferie din Queens, mama lui Billy așeza un bol cu supă pe o etajeră plină de CD-uri, care ținea loc de noptieră.

Odihnește-te, dragul meu.

Și îl sărută pe frunte.

– Îți pare așa de rău că ai pierdut călătoria cu școala, în Franța?

Din vârful patului, cu o compresă pe frunte, Billy clătină din cap.

După ce mama părăsi camera, copilul sări din pat și aruncă supa pe fereastră. O detesta. Doctorul venise acasă în dimineața aceea, iar Billy îl păcălise simulând o gripă urâtă.

Făcea toate astea de nevoie. În ajun, se repetase acel coșmar teribil, atât de exact și de violent, în care vedea flăcările ce devorau avionul și toți oamenii accia care țipau.

I-ar fi plăcut grozav să-i prevină pe ceilalți, dar, de la un timp, renunțase să mai vorbească despre viziunile lui. Oricum nimeni nu-l credea. Se cuibări în pătură și, în surdină, începu să se joace. Pentru moment, își concentră toată atenția asupra unui meci de fotbal, dar știa că asta n-o să dureze

Cu toate acestea, se ruga din tot sufletul să se fi înșelat

¹ Omul propune, Dumnezeu dispune.

La ora 17:32 de minute, comandantul Blanchard lansă un apel de urgență – *Mayday! Mayday! Mayday!* – pentru a semnaliza că avionul avea probleme grave și iminente. Anunță intenția de a face o aterizare de urgență la Boston.

La aceeași oră, într-una dintre camerele de la Waldorf Astoria, Bruce Booker, douăzeci și cinci de ani, deschise ochii, își înăbuși un căscat și constată că a pierdut avionul. Prea mult alcool, prea multă cocaină, fără să le mai pună la socoteală și pe cele două *call-girls* care părăsiseră camera lui în zori. Avea, de mai multe săptămâni, un loc rezervat la zborul 714.

Trebuia să meargă pentru câteva zile la Paris și să se întâlnească apoi cu prietenii în Elveția, într-o stațiune montană.

„Ei bine, am ratat ocazia!”

Se privi în oglindă și se găsi jalnic. Ar trebui să se maturizeze odată, să-și schimbe obiceiurile, principiile, totul. Nu avea curaj. Uneori, se întâmpla să se gândească la faptul că, într-o zi, un eveniment anume o să-i dea puterea s-o apuce pe alt drum. Ceva care să-l provoace să devină mai bun. Dar habar nu avea sub ce formă s-ar fi putut întâmpla așa ceva.

Se dezbracă și intră sub duș bombănind.

În câteva minute, avea să deschidă televizorul și viața lui avea să se schimbe.

În cockpit situația se agrava. Din cauza fumului și a căldurii, piloților le era tot mai greu să controleze ecranele de afișaj pentru zbor și, la drept vorbind, cu atât mai puțin se vedea ce se petrece în afară.

La ora 17:37 de minute, imaginea aparatului era încă vizibilă pe radarele de control.

Au urmat acele secunde teribile în care avionul, răsunând de urlete, începu să tremure din toate incheieturile. Măștile de oxigen au țâșnit din plafon și stewardesele explicară cum să fie puse vestele de salvare, știind foarte bine că asta nu folosea la nimic.

A susține că totul s-a petrecut foarte repede și că nimeni nu și-a dat seama cu adevărat ce se întâmpla ar însemna să minți. Dimpotrivă, toată lumea a văzut cum făcările devorau habitaculul, iar spaima iscată dură destul de mult încât toți să înțeleagă care le va fi sfârșitul.

De câteva minute, Mike se schimbase la față.

„În definitiv, așa ceva nu li se întâmplă decât altora“. își spuse, îngrozit.

Carly se gândi că și-a ratat viața, apoi regretă să nu și-a vizitat tatăl mai des. Timp de un an, își tot amânase vizitele, adesea din motive prostești.

Se întoarse către vecinul ei și constată că avea să moară alături de un puști de paisprezece ani pe care, cu jumătate de oră înainte, nu-l cunoștea. Totuși, îi întinse mâna, și Mike se agăță de ea plângând.

Ghemuită lângă soțul ei, Maude se gândi că au trăit bine, dar că ar fi acceptat cu mare plăcere o viață mai lungă. Hotărât lucru, cu fericirea te obișnuiești repede.

În plasa scaunului ei se găsea o broșură care avea rostul să explice faptul că pericolul unei călătorii cu avionul era ceva relativ. Dintre sutele de statistici se putea desprinde că, zilnic, zburau în lume șase mii de avioane și că doar unul la un milion avea un accident serios, ceea ce făcea din avion mijlocul de transport cel mai sigur. Și toate astea erau date exacte.

La ora 17:38 de minute, un radio amator recepționează din întâmplare ultimele cuvinte ale comandantului Blanchard: „Ne prăbușim! Ne prăbușim!“

Câteva secunde mai târziu, aparatul dispăruse definitiv de pe ecranele de control, moment în care locuitorii din Charley Cross, un orașel din New-England, auziră o explozie de o violență greu de închipuit.

În ultimele lui clipe, Antoine Rambert, jurnalist de război, se gândi la fiul lui. Apoi, el, care nu se credea un sentimental, își aminti primul sărut adevărat, în curtea liceului francez de la Milano, cu douăzeci de ani în urmă. Ea se numea Clémence Laberge, avea șaisprezece ani și buze dulci. Cu o secundă

înainte ca avionul să se prăbușească în ocean, Antoine își spusese că, în sfârșit, Brassens avea dreptate: *Niciodată în viață nu o vei uita pe prima fată pe care ai ținut-o în brațe...*

Înfrigurată și tremurând, Marie Beaumont pătrunse în aeroport de parcă ar fi mers la tăiere. De ce refuzase ca soțul ei s-o însoțească? Singură n-avea să reziste loviturii, o simțea. Pentru o fracțiune de secundă se lăsă amăgită de o speranță nebună. Și dacă Juliette luase avionul următor...

Poate mai era o șansă. O șansă la zece mii? La o sută de mii? La un milion? Nu, Marie știa că era imposibil: fiica ei telefonase cu numai câteva ore înainte de plecare ca să confirme coordonatele zborului.

Se îndreptă către zona unde trebuia să debarce călătorii veniți de la New York. Locul era deja înțesat de camere de luat vederi și de polițiști. Ministrul transporturilor se afla acolo și le spunea jurnaliștilor că, pentru moment, nu era exclusă nici o ipoteză în ce privea cauza accidentului.

În sinea ei, Marie se certa cu Dumnezeu, cu destinul, cu hazardul...

„Salveaz-o! Salveaz-o și o să fac tot ce-mi ceri! Totul! Redă-mi fiica! Fetița mea! Nu se moare la douăzeci și opt de ani! Nu în ziua de azi! Nu așa!”

Copleșită de vinovăție, regreta deja că o lăsase să plece, singură, în acea țară de nebuni. De ce n-o reținuse mai multă vreme lângă ea? Acasă?

Doi funcționari ai aeroportului din Paris, care îi remarcaseră tulburarea, se îndreptau spre ea. Calmi, o îndreptară spre celula de criză și consiliere deschisă la fața locului spre a primi familiile victimelor.

De câteva ore, doctorul Nathalie Delerm, medic-șef la aeroportul din Paris, trăia una dintre zilele cele mai copleșitoare din viața ei. Primise vreo zece familii și nu era decât începutul. Echipa medicală pe care o conducea era formată din doi psihologi, trei psihiatri și cinci infirmiere. Instalați în salonul terminalului, departe de agitație, aveau misiunea să informeze

famiile și să se îngrijească de suferința lor. Nathalie strânse în mână lista pasagerilor. Procedura urma împerturbabil același ritual: la început o voce, aproape sfâșietoare, plină de îngrijorare: „Fratele meu/sora mea/părinții mei/ copiii mei/ logodnica mea/ prietenul meu/ soțul meu/ soția mea/ familia mea/ prietenii mei... erau în zborul 714?” Nathalie cerea atunci un nume și consulta lista. Asta nu dura decât câteva secunde, dar care se transforma într-un supliciu îngrozitor. Nathalie răspundea „nu”, iar asta însemna eliberarea, mulțumiri către Domnul, cea mai frumoasă zi din viața ei... Răspundea „da”, ceea ce însemna prăbușirea.

Era foarte greu să anticipezi reacțiile. Unele persoane, doborâte de durere, se dovedeau incapabile să mai scoată și cel mai mic sunet. Alții, dimpotrivă, se dezlanțuiau într-un urlet de suferință amplificat de ecoul surd al aeroportului.

Nathalie știa că această zi o s-o marcheze pe viață. Făcuse deja parte din echipa medicală în timpul catastrofei de la Sharm el-Sheikh și nu își revenise nici până-n ziua de azi. Dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să fie în altă parte. Trebuia să-i ajute pe oameni să-și mărturisească durerea în cuvinte, să-i susțină ca să treacă peste necaz, să facă tragedia suportabilă pentru cei care trăiau.

Când Marie pătrunse în zonă, Nathalie înaintă spre ea:

– Sunt doctorul Delerm.

– Aș vrea să știu despre fiica mea, Juliette Beaumont, articolă Marie, trebuia să ia zborul ăsta...

Aproape își regăsise un calm aparent, chiar dacă furtuna ce i se zbătea prin trup amenința să devasteze totul.

Nathalie aruncă ochii pe listă, apoi făcu o pauză.

Juliette Beaumont...? Primise ordine speciale privind acest caz. Încă de când intrase în serviciu, tipii de la securitate îi ceruseră să le semnaleze de urgență orice persoană care venea să se intereseze în legătură cu această pasageră.

Ei..., o clipă, doamnă, ceru ea neîndemânatică, dar se stăpâni imediat.

Era prea târziu. Sufocată de emoție, convinsă de rezultatul fatal, Marie plângea deja în tăcere.

Nathalie se întâlnește cu cei doi polițiști în uniformă, care erau de gardă, și le explică situația.

Imediat, Marie văzu năpustindu-se către ea cele două trupuri bleumarin care o încadrară ca un zid puternic.

- Doamna Beaumont?

Cu ochii scăldați în lacrimi, nu pricepea ce i se întâmplă și aprobă din cap.

Vreți să ne urmați, vă rugăm?

*Pentru toți cei care trăiesc există speranță:
chiar și un câine viu este mai valoros decât
un leu mort.*

Ecleziastul

Luni dimineată, la comisariatul districtului 21

- Puteți s-o interogați, domnule, a fost adusă în sală.
- Sosesc, răspunse inspectorul Franck Di Novi ridicându-se. Înainte de a părăsi biroul, întârzie puțin în fața ecranului televizorului. Setat pe un canal de știri, aparatul difuza ultimele imagini ale accidentului.

O zonă de securitate a fost instituită imediat la locul accidentului, spunea comentatorul. Operațiunile de căutare vor continua, dar accidentul a fost atât de violent, încât este exclus să existe supraviețuitori. Pentru moment, au fost recuperate doar vreo treizeci de trupuri.

Vase militare încercuiau zona și elicopterele care parcă alcătuiau un balet survolau oceanul. Apropiindu-se de ecran, Di Novi distinse bucăți din carlingă, bagaje golite și veste de salvare care pluteau la suprafață.

Oficial, nu avem nici o veste despre un accident sau vreun act terorist. Printr-un apel anonim primit de la Al-Jazira, un bărbat, care s-a revendicat ca aparținând unei grupări islamiste necunoscute, ar fi afirmat că a pus o bombă la bordul zborului 714. Totuși, revendicarea a fost privită cu rezervă, iar autoritățile au recunoscut că apelul nu prezintă nici o credibilitate.

De altfel, Poliția din New York urma să interogheze un suspect a cărui identitate n-a fost dezvăluită. Potrivit unor surse, ar fi vorba despre o tânără femeie care ar fi părăsit avionul în grabă cu câteva minute înainte de decolare...

Franck Di Novi apăsă furios pe butonul de oprire al telecomenzii. Colegii lui de la aeroport iarăși au trâncănit cu zia-riștii! În câteva ore, toată lumea o să știe că au dat de această franțuzoaică.

Furibund, pătrunse în cămăruța alăturată sălii de interogatoriu, apoi răsuci butonul pentru a activa oglinda aparentă. Imaginea tinerei, așezată pe un taburet, se proiectă pe jumătate de perete. Încătușată, palidă, răătăcită, privea în gol fără să priceapă ce i se întâmplă. Di Novi o fixă intens cu privirea, apoi își consultă notele. O chema Juliette Beaumont. Polițaii de pe JFK au arestat-o noaptea trecută, la puțin timp după explozie. Raportul lor preciza că a cerut să părăsească avionul numai cu câteva minute înainte de decolare. Intrigați de ciudata ei manevră, agenții de la vamă și de la imigrări au oprit-o pentru un control de rutină. O simplă verificare - dictată de un dispozitiv de securitate care, de la atentate, era mai performant - care s-a transformat treptat într-un adevărat interogatoriu. La început, pentru că franțuzoaica n-a vrut să coopereze. Declarându-se grăbită să se întâlnească cu un prieten, a opus rezistență în timpul interogatoriului și a început să jignească forțele de ordine. Acest comportament, grav chiar din partea unui cetățean american, era cu totul inadmisibil venind din partea unei franțuzoaice.

Dar asta nu era totul. O examinare mai atentă a pașaportului ei a scos la iveală falsificarea datei vizei pe care domnișoara a șters-o și a modificat-o. Toate aceste date erau suficiente ca s-o conducă la comisariat, unde a fost pusă sub pază.

- Îi scot cătușele, inspectore? întrebă un agent în uniformă.

- Inutil, răspunse Di Novi

Sunteți sigur...?

- Da!

Imediat după explozie, s-a avut în vedere, pentru scurtă vreme, posibilitatea închiderii metroului, a podurilor și tunelurilor,

de teama unui nou atac terorist. În cele din urmă, autoritățile n-au cedat panicii și în dimineața asta nimeni nu mai părea să creadă cu adevărat în această pistă.

La drept vorbind, Di Novi nu credea câtuși de puțin, dar îi detesta pe acești trădători de francezi și nu avea de gând să se priveze de plăcerea de a-i da o mică lecție tinerei. Căci știa din experiență că oamenii erau gata să mărturisească atunci când sunt în arest, dacă știai cum s-o faci. Și Franck știa. Fără să mai pună la socoteală faptul că avea mână liberă, pentru că locotenentul Rodriguez, cel care conducea districtul 21, își luase câteva zile de concediu din cauza decesului soției sale care fusese bolnavă o lungă perioadă.

Înainte de a intra în sala de interogatoriu, înghiți două tablete de betablocant, ca să-și potolească palpitațiile.

— Bună ziua, domnișoară Beaumont! Sper, pentru binele dumneavoastră, că noi doi o să ne înțelegem...

Un rictus deformă trăsăturile polițistului, zâmbind forțat.

Arestul putea dura șaptezecii și două de ore. Avea o grămadă de timp să se distreze. În câteva ceasuri, o să o aibă la degetul mic.

— O luăm de la început, făcu el punându-și mâinile pe masă. De ce ați părăsit avionul cu câteva minute înainte de decolare?

Juliette deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Abia dacă îl vedea pe polițistul care îi puna din nou aceeași întrebare. În stare de șoc, era hipnotizată de o mică frază care îi răsună în minte în ritmul bătăilor inimii.

Sunt vie,

sunt vie,

sunt vie...

Dar era și o altă voce care îi striga că n-ar fi trebuit să fie...

Între noi și (...) cer nu există decât viața care (...) este cel mai fragil lucru din lume.

Pascal

Luni după-amiază, la nord de Central Park

Sam Galloway urca alergând ușor aleca de pietriș care traversa parcul.

În dimineața asta, pentru prima oară de la moartea soției sale, a sunat la spital să îi anunțe că n-o să vină la lucru. Ca și cu un an înainte, a rămas acasă, sfâșiat de supărare și de vinovăție. Cele două femei pe care le-a iubit erau moarte din vina lui. Creierul îi fierbea ca o lavă. O grămadă de amintiri și de gânduri contradictorii se încălecau în magma incoerentă. Meseria lui îl punca în fiecare zi în contact cu moartea, dăr de data asta era total debusolat.

Sam ridică gluga jachetei ca să se aperc de mușcătura vântului înghețat. O oră mai devreme, decisese să iasă la aer, ca să nu-și piardă mințile. Naiv, a crezut că mișcarea poate o să-i facă bine.

Or, lucrurile nu stăteau chiar așa.

Făcu o pauză în fața terenurilor de baschet ca să-și recapete suflul. Încă acoperit de promoroacă, locul era gol. După cum se vedea, frigul îi descurajase pe emulii lui Jordan.

Sam împinse poarta din grilaj a terenului și se lăsă să cadă pe o bancă. O contracție musculară îi sfâșia coapsa. Imediat ce se așeză, își înfundă capul în palme. Tot trupul îi tremura

de suferință și oboseală. Practic, nu dormise de trei zile și amețea. În timp ce o durere ascuțită îi străbătea pieptul, realizează că nu mâncase nimic de douăzeci și patru de ore și că stomacul îi era gol. Încercă să-și recapete suflul, dar respirația i se opri.

„Mă sufoc!“

O clipă, vederea i se tulbură și auzi confuz poarta care scârțâia în depărtare. Aerul rece îi ardea plămânii. Se aplecă înainte, ca și cum era gata să-și scuipe și inima.

Trebuie să bea ceva, repede!

– Puțină cafea?

Sam ridică ochii: o femeie brunetă și athletică, în jeanși și jachetă de piele, stătea chiar în fața lui. Privirea hotărâtă lumina parcă un chip lunguiet, aproape fără vârstă, cu ochi mari, migdalați, ca ai unora din modelele de pe picturile lui Modigliani.

Cum a ajuns acolo fără s-o observe? Și de ce îi oferea unul dintre cele două pahare Starbucks pe care le ținea în mâini?

– E în regulă, mulțumesc, spuse el în mijlocul unui acces de tuse.

– Haide, insistă ea, am cumpărat pentru amândoi.

Aproape fără să vrea, Sam apucă paharul cu cafea întins de această mână miloasă și enigmatică. Băutura îi făcu bine, calmându-i tusea și încălzindu-l puțin.

Dar, când femeia se aplecă spre el, jacheta s-a întredeschis, și Sam ghici că acolo se află teaca unui pistol prins de umăr.

„Un polițai!“

Da, îi recunoștea din instinct, parcă era a doua natură. În copilărie, pe stradă nu scăpa nepedepsit. În fostul lui cartier, era puțin spus că oamenii nu-i aveau pe polițai la inimă. Intervențiile lor, adesea nepotrivite, aduceau mai multe neazuri decât liniște. Schimbându-și mediul social, Sam a păstrat neîncrederea în ei și și-a jurat că, dacă într-o zi o să aibă probleme serioase, polițiștii o să fie ultimii cărora o să le ceară ajutorul.

– Pot să m-așez? întrebă ea.

– Pofțiți, răspunse el reticent.

Observă că el ezită și pricepu că a zărit pistolul. Asta o determină să se prezinte mai repede decât prevăzuse:

– Mă numesc Grace Costello. Sunt detectiv la districtul 36, spuse ea arătându-și insigna.

Câteva raze s-au reflectat pe plăcuța metalică și cele patru litere NYPD¹ au scânteiat scurt.

Patru! prin zonă? întrebă el, cu o detașare falsă.

– Da, de fapt, aștept pe cineva.

Grace lăsă să treacă ceva secunde înainte de a preciza:

– Un bărbat.

Îmi pare rău că i-am băut cafeaua, se scuza el agitănd paharul golit pe jumătate.

– Cred că n-o să o vrea înapoi.

O strălucire ciudată luminează ochii lui Grace Costello. Sam citi în ei un lucru neliniștitor – iminența unui pericol –, fapt care îl făcu să plece cât mai repede. Se ridică dintr-un salt.

– Ei, bine, la revedere! Sper că prietenul dumneavoastră n-o să întârzie...

– De fapt, este deja aici, și nu este chiar un prieten.

Mai târziu, privind în urmă, Sam se amăgea gândindu-se la faptul că totul ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi oprit pe acea bancă, în acea după-amiază. Dar, în adâncul inimii lui, știa bine că Grace Costello l-ar fi abordat în orice alt mod și lucrurile ar fi stat la fel.

– Ce vrei să spunei?

– Pe dumneavoastră am venit să vă văd, *doctore*.

Sam se încruntă. De unde știa ea că...?

În loc de răspuns, Grace arătă spre buzunarul jachetei doctorului, discret brodat cu ecusonul echipei de baseball a spitalului St Matthew's.

– Mă numesc Sam Galloway, se prezentă el, supărat că trebuie să-și dezvăluie identitatea. Sunt pediatru.

În loc să răspundă ceva de genul „încântată să vă cunosc”, Grace Costello articulă foarte rar:

– Păreți îngrijorat, doctore Galloway...

– Sunt obosit, asta-i tot. Și acum, chiar trebuie să plec.

Sam se îndepărtă câțiva pași. Era aproape de poarta cu grilaj când o nouă săgeată a lui Grace îl țintui locului:

¹ New York Police Department.

- Este greu să pierzi pe cineva, nu-i așa?
- Nu pricep, spuse el întorcându-se.

O privi lung, cu o îngrijorare crescândă. La rândul ei, Grace se ridică de pe bancă pentru a-i bara calca cu o siguranță și o hotărâre care nu-i afectau feminitatea. Cerul devenise roz, în timp ce soarele cobora spre Hudson.

- Ascultă, doctore, știu că traversezi un moment dificil, dar nu am timp s-o iau pe ocolite. Deci iată: am două vești pentru dumneata: una bună și una re...

- Nu am deloc chef de ghicitori, i-o tăie el sec.

Grace continuă totuși:

- Vestea bună este că prietena dumitale este în viață...

Buimac, Sam se frecă la ochi.

- Care prietenă?

- Juliette nu era în avion, îi explică Grace. Este în viață.

- Spuneți prostii!

În loc de răspuns, Grace scoase din buzunar un articol de ziar pe care Sam i-l smulse din mâini. Un titlu ciudat era subliniat:

„O tânără franțuzească arestată
după explozia zborului 714”

Inexplicabil, ziarul era din ziua de după accident.

- Unde ați găsit asta? întrebă doctorul, nevenindu-i să creadă.

Grace nu-i răspunse, iar Sam citi restul articolului într-o stare de tensiune extremă.

- Dacă este o glumă..., amenință el.
- Nu este o glumă: Juliette este în viață!
- Atunci de ce ziarul are data de mâine?

Grace suspină. Tipul ăsta n-e să-i ușureze sarcina.

- Calmează-te, Galloway!

Clocotind de furie, Sam se îndepărtă brusc. Femeia asta l-a destabilizat. Vorbește aiurea, este sigur. Dar trebuia totuși să verifice. În timp ce începu să alerge iar, nu se putu împiedica să nu spere.

„Și dacă articolul ăla spunea adevărul? Și dacă Juliette era vic?”

Ajuns de cealaltă parte a grilajului, se întoarse încă o dată spre Grace. Privirea ei ciudată era plină de compasiune și sfidare. Aproape fără să vrea, Sam se trezi întrebând-o:

– Și care este vestea proastă?

*Destinul îl conduce pe cel care îl acceptă
și îl trage înapoi pe cel care refuză.*

Seneca

Luni seară, la comisariatul districtului 21

– Sunteți sigură că este aici?

- V-am spus deja, domnule Galloway: Juliette Beaumont se află sub arest și pentru moment n-o să primiți altă explicație.

Sam nu reușea să creadă așa ceva: Juliette trăiește! În mâinile polițici, dar *vie!*

Foarte agitat, îi era greu să stea într-un loc. Din nou, insistă pe lângă ofițerul în uniformă, o afro-americană tânără cu ochi verzi și păr impecabil împletit în șuvițe:

– Nu poate fi vorba de o neînțelegere: o cunosc bine pe domnișoara Beaumont. Ne-am petrecut weekendul împreună și vă garantez că nu are nimic de-a face cu accidentul de avion!

Tânăra doamnă-ofițer se nelișiți:

– În timp ce așteptați să vină cineva și să vă ia depoziția, vă rog să aveți amabilitatea să vă așezați și să vă păstrați calmul.

Sam ieși pe hol bodogănind. Încă în ținută sport, se grăbise să ajungă la comisariat fără să se schimbe. Nu avea nici telefonul mobil, nici măcar un dolar în buzunar. Totuși, trebuia să contacteze imediat un avocat, dacă voia s-o scoată pe Juliette din încurcătura asta. Se întoarse către ofițerul al cărui ecuson prins la uniformă indica faptul că răspundea la plăcutul nume de Calista.

O să râdeți, dar mi-am uitat portofelul.

- Adevărat, e hazliu.

- Puteți să-mi împrumutați un dolar?

- Și mai ce?

Ca să dau un telefon.

Ea suspină.

- Dacă aș da câte un dolar fiecărui tip care trece pe-aici...

- Vi-l dau înapoi.

- Nu vă deranjați.

Cu un aer contrariat, scoase patru monede de douăzeci și cinci de cenți pe care le împinse spre el. După ce îi mulțumi, Sam se întoarse în hol ca să dea un telefon.

Contrar unui mare număr dintre concetățenii lui, el nu avea un avocat personal. Primul reflex fu acela s-o sune pe una dintre consilierile juridice ale spitalului, cu care avea relații bune. După ce îl ascultă, aceasta îi recomandă un coleg pe care îl contactă pe loc. Avocatul, fără îndoială atras de posibilul efect mediatic al procesului, acceptă să vină imediat.

Sam închise telefonul, ușurat.

Iată. Totul o să se aranjeze. Poate polițaii din orașul ăsta nu erau foarte răi, o să-și dea seama foarte repede că Juliette n-avea nici o legătură cu explozia, chiar dacă paranoia de după 11 septembrie nu se potolise.

Încercă să se așeze un moment, dar nu reuși să stea liniștit. Ceea ce îl neliniștea era Grace Costello, femeia-polițist pe care a întâlnit-o în Central Park și care i-a ținut un discurs ciudat prin nevinovatul ei joc de-a vestea bună și vestea rea. Vestea bună, îi explicase ea, era că Juliette trăia. Iar când a întrebat-o care era vestea proastă, i-a dat un răspuns ciudat. „Cea proastă este că nu mai are de trăit decât câteva zile.” Convins că femeia delira, Sam a plecat fără să afle mai mult, și acum regreta amarnic.

Nu, era absurd, dimpotrivă, acum trebuia să se bucure că o reîntâlnește pe Juliette. Deci, n-a luat avionul așa cum a intuit, s-a întors să-l aștepte. Timp de o clipă, aprecie importanța acestui gest și își recăpătă încrederea în viață. Decise atunci că, imediat ce o să poată, o să-i spună adevărul. O să-i

mărturisească faptul că nu era însurat și poate n-o să-i ia în nume de rău această minciună stupidă.

- Domnule Galloway, sunt inspectorul Di Novi.

Întrerupt din visare, Sam ridică privirea spre polițistul care îl invita să-l urmeze în biroul lui. Di Novi părea mai mult o vedetă decât un polițist obișnuit. Costumul îi venia ca turnat și cămașa neagră era de firmă, italiencască. Cu alură sportivă, afișa un zâmbet impecabil strălucitor, iar bronzul trăda o vacanță recentă sau numeroase ședințe la solar.

Lui Sam nu i-a inspirat încredere de la prima privire. Așa, fără un motiv anume. Împotriva a tot ce se putea spune, oamenii nu erau atât de complicați și prima impresie era adesea corectă.

- Domnule Galloway, vă ascult.

În câteva cuvinte, Sam îi povesti cum a întâlnit-o pe Juliette. Jură solemn că n-a părăsit-o un singur minut în ultimele patruzeci și opt de ore. Di Novi aduse în discuție pașaportul fals, dar Sam îi răspunse că nu era destul ca s-o bănuiască pe Juliette de terorism.

Dacă v-am înțeles bine, domnișoara Beaumont ar fi ieșit grăbită din avion ca să vă întâlnească...

Așa este.

- Pentru că a decis să rămână cu dumneavoastră la New York?

- Presupun.

Polițistul suspină:

Domnule Galloway, recunosc că nu prea pricep logica micului dumneavoastră joc cu domnișoara Baeumont: te iubesc, te părăsesc, te iubesc, te părăsesc...

Sam se enervă:

Se întâmplă adesea în viață. Relațiile dintre bărbați și femei sunt departe de a fi simple. Se pare că vă seapă acest fapt.

Di Novi ignoră remarca și își continuă interogatoriul:

- Ați ajutat-o pe domnișoara Beaumont să-și facă bagajele?

- Nu.

- După câte știți dumneavoastră, avea în bagaje lucruri sau pachete pentru altcineva?

- Nu
- La aeroport, a lăsat bagajele nesupravegheate?
- Nu cred.
- Lua droguri?
- Nu!
- Da, nu știți nimic.
- Sunt medic, pot să recunosc un drogat.

Di Novi făcu o mutră care exprima îndoială. Sam contraatacă:

- Suntem în America, nu bagi oamenii la închisoare pentru că se iubesc!
- Dacă îmi permiteți, cred că situația este puțin mai complicată decât atât.

- Lăsați-mă măcar să-i vorbesc...

- Nici nu se pune problema. O să fiți informat despre timpul și ora când o să iasă din arestul preventiv. Dar, dacă doriți părerea mea, n-o să fie foarte curând, adăugă cu sadism.

Polițistul își consultă notele înainte de a-și deșuruba, ostentativ, stiloul Montblanc.

- O ultimă întrebare, domnule Galloway: cum ați aflat că domnișoara Beaumont n-a murit în accident?

Sam ezită un moment, dar intuiția îl sfătui să nu-i spună de intervenția misterioasă a lui Grace Costello. În loc de asta, îl puse în gardă pe polițist:

- Sunteți pe cale să comiteți o gravă eroare...
- Îmi fac meseria.
- Nu vă sfătuiesc să exagerați, inspectore. Juliette este avocat, știe să se apere dacă...

Di Novi se încruntă.

- Cine este avocat?
- Juliette Beaumont.
- Asta v-a spus ea?

- Da, confirmă Sam, fără să-și dea seama că făcea o greșală.

Ochii lui Di Novi străluceau. Își reveni repede. Hotărât lucru, această franțuzoaică nu era curată: falsificare de pașaport, revoltă, furt de identitate...

- Doamne, vreți să-mi dați o explicație?

Juliette Beaumont nu este avocat, răspunse Di Novi cu un aer triumfător, este chelneriță într-o cafenea...

Supărat. Sam măsura cu pasul holul comisariatului de la un capăt la altul. Tocmai se întâlnise cu avocatul care o asista pe Juliette. Juristul l-a sfătuit să se ducă acasă: perioada de arest s-ar fi putut prelungi cu două zile și nu folosea la nimic să-și piardă timpul aici. Înainte de a-i urma sfatul, Sam voia să verifice un singur lucru.

Se prezintă în fața biroului lui Calista.

– Îți închei ziua cu o faptă bună?

Tânăra negresă clătină din cap:

– Regret, mi-am terminat serviciul, răspunse ea începând să-și strângă lucrurile.

– Ascultă, aș avea nevoie de niște informații legate de un polițist de la un alt comisariat. Este o femeie: Grace Costello. Este detectiv la districtul 36.

– Cu asta nu pot să vă ajut.

– Este foarte important.

– Poate pentru dumneavoastră, dar nu și pentru mine, spuse ea ridicând din umeri.

– Vă rog, faceți-mi încă un serviciu! se rugă Sam cu toată convingerea de care era în stare.

– Doar o întrebare: de ce vă tot întoarceți la mine când mai sunt încă două birouri la intrarea acestui nenorocit de comisariat?

– Poate din cauza asta, recunosc doctorul arătând cu degetul o mică fotografie agățată în perete, în spatele femeii.

Poza înfățișa două fete care jucau șotron pe un trotuar din Bedford Avenuc.

Calista se încruntă.

– Și eu am fost elev în cartierul ăsta, explică Sam.

– Prostii!

– ăsta e adevărul.

– M-ar mira.

– De ce?

– Poate din cauza asta, spuse ea arătând cu degetul întâi spre fața ei, apoi spre cea a doctorului, mod în care îi semnala albeața pielii lui, în timp ce în Bedford toată lumea era neagră.

– Școala primară Martin Luther King și colegiul Charles Drew, afirmă el ca să dovedească veridicitatea cuvintelor lui.

– A cunoaște numele școlilor nu dovedește și că ai fost elev acolo, remarcă ea neîncrezătoare.

Sam suspină.

-- Vreți o dovadă? Foarte bine.

Deschise mai întâi fermoarul hainei, apoi scăpă de pulover și de tricou.

– Doctore Galloway, vă reamintesc că sunteți într-un comisariat! strigă Calista, speriată de acest striptease improvizat. Nu vreau neplăceri...

Cu pieptul gol, Sam se apropie suficient de tânără pentru ca ea să poată zări un mic tatuaj albăstrui cu cuvintele *Do or die*, înscrise sub umărul lui. „Fă ceva sau mori“, deviza de la Bedford, fostul lui cartier.

Calista îl privi îndelung pe Sam, fără să clipească, apoi puse mâna pe telefon, dar deja un alt ofițer își făcu apariția ca s-o înlocuiască și începu să se instaleze.

– Amintește-mi numele polițaiului.

-- Grace Costello.

– Așteaptă-mă aici o secundă, îi porunci ea.

Sam o privi îndepărtându-se și traversând încăperea mare în care lucra personalul administrativ. Calista găsi un birou liber pe culoarul de la mezanin, care ducea la etajul de sus. Printr-o ușă de sticlă putea să-i observe mișcările. O văzu dând mai multe telefoane, apoi primind un fax. După cum privea pe furiș în jurul ei, ghici că ceea ce îi ceruse nu intra chiar în atribuțiile ei și că își asuma anumite riscuri.

De mai multe ori se încruntă, în semn că nu pricepe.

În fine, se întoarse la el cu o foaie de hârtie în mână.

– Vă bateți joc de mine? îl întrebă ea nemulțumită.

Bineînțeles că nu, se apără el, de ce spuneți asta?

Ea îi întinse faxul pe care abia îl primise

– Pentru că Grace Costello este moartă de zece ani.

Când îi lovesc, îi lovesc pe cei pe care îi iubesc...

Dialog din filmul *Nașul* de Francis Ford Coppola

Sam ieși din comisariat tulburat și perplex.

Aerul rece de-afară îi făcu bine. Urcă strada în pas rapid ca să se încălzească, așteptând un taxi liber. Era noapte și un petic de zăpadă înghețată îi trosnea sub picioare. Trecând pe sub un felinar, nu se putu abține să nu scoată din buzunar faxul pe care i-l dăduse Calista – un articol din *New York Post*, vechi de zece ani – ca să-l mai citească o dată.

Woman Police Officer shot dead in Brooklyn¹

Grace Costello, detectiv din cadrul districtului 36, a fost găsită moartă noaptea trecută, la volanul mașinii sale, ucisă cu un glonț în cap. Împrejurările morții sale rămân pentru moment neelucidate, cu atât mai mult cu cât nu părea a fi de serviciu în momentul crimei.

În vârstă de treizeci și opt de ani, Grace Costello muncă în cadrul NYPD de cincisprezece ani. Si-a început cariera de ofițer de patrulare înainte de a deveni. Promovată detectiv la vârsta de douăzeci și șase de ani, această femeie

¹ Femeie ofițer de poliție împușcată în Brooklyn.

care lucra pe teren a adus o contribuție decisivă la rezolvarea mai multor infracțiuni.

Absolventă a Universității din New York și a FBI National Academy din Quantico, era mama unei fete de cinci ani și avea un viitor strălucit în poliție, pentru că luna viitoare urma să fie promovată la gradul de locotenent.

Două fotografii ale lui Grace ilustrau articolul: o poză clasică în uniformă de ofițer din timpul serviciului la NYPD și o alta, mai personală, unde se afla în compania fiicei sale, copil mic încă, la malul oceanului.

Poza era destul de clară și Sam putu constata că era vorba despre aceeași femeie pe care o întâlnise cu câteva ore mai devreme în Central Park. O femeie presupusă moartă de un deceniu...

Zări, în sfârșit, un taxi care făcea colțul străzii. Lumina de pe capotă indica faptul că era liber. Sam făcu un pas înainte și fluieră. În timp ce taximetristul încerca să tragă lângă trotuar, o mașină de poliție depăși prin dreapta și se opri lângă doctor. Geamul se deschise în dreptul unui ofițer de poliție de patrulă, de vreo cincizeci de ani, cu un aer încruntat.

- Domnul Galloway?

-- Da?

- Dacă nu vă deranjează, aș face o mică plimbare cu dumneavoastră.

- Ei bine, din întâmplare, mă deranjează: am nevoie de un taxi, nu de un cortegiu oficial.

-- Mă văd obligat să insist.

- Și eu mă văd obligat să refuz: am văzut destule uniforme pentru ziua de azi și nu-mi plac manierele dumneavoastră.

- Nu mă obligați să folosesc o altă opțiune.

- Cum ar fi?

Aș putea să cobor și să vă închid gura, amenință polițaiul.

- Serios? Mi-ar plăcea să văd asta.

- O să vă arăt.

Mașina acceleră și trecu pe trotuar, barându-i drumul lui Sam, care nu-și revenea. Ca un fulger, ofițerul sări din mașină și înaintă spre el. Era un bărbat îndesat, de talie medic, cu câteva kilograme în plus, dar cu o anume ținută.

- Sunt ofițerul Mark Rutelli, îl informă el, punând mâna pe arma de serviciu pusă în tocul de la centură.

Îl fixă cu privirea pe doctor și acesta citi o hotărâre ne-strămutată. Omul părea gata de orice ca să-l facă pe Sam să-l urmeze.

- Cred că ar trebui să citești încă o dată ce scrie pe mașina dumneavoastră, făcu Sam, arătând cele trei litere PPR - Poli-tețe, Profesionalism și Respect - care rezumau deviza poli-ției orașului.

- Ei bine, v-o cer pentru ultima oară politicos, reluă Rutelli: *chiar* mi-ar plăcea să avem o mică discuție amândoi.

Înțelegând că nu avea de ales și că nu putea decât să pună de-o discuție cu agitatorul ăsta, Sam răspunse pe un ton resemnat:

- Despre ce să vorbim?

- Despre fosta mea coechipieră: Grace Costello.

Sam urcă în mașină și Rutelli o luă spre sud.

- Ești doctor, nu-i așa?

- Da, sunt pediatru, dar aș vrea să înțeleg ce legătură are cu toate astea...

Rutelli ridică mâna ca să-l oprească:

- Acum jumătate de oră, în timp ce mă întorceam să-mi iau lucrurile după ce mi-am terminat serviciul, un tip de la centru mi-a spus că un ofițer de la districtul 21 s-a interesat de Grace Costello...

- Eu sunt cel care i-a cerut-o, confirmă Sam.

- ...și care susținea insistent că *este* încă în viață.

- Este încă în viață, afirmă Sam.

- Ce vă face să spuneți așa ceva?

- Am vorbit cu ea în după-amiaza asta.

Rutelli oftă. Sam remarcă faptul că mâinile polițistului începuseră să tremure și că avea degetele crispate pe volan ca să-și țină firca. Rutelli deschise fereastra, trase o gură de aer

rece, apoi, timp de mai multe minute, nu spuse nimic, mulțumindu-se să conducă trecând peste câteva stopuri.

Când mașina se încadră pe podul Brooklyn, Sam întrebă:

– Unde mergem?

– Să vă conving că fantezmele nu există.

Ajunseră la Bensonhurst, ultimul cartier italian adevărat din New York, de când *Little Italy* se transformase în atracție turistică.

Polițistul se învârti de câteva ori în jurul unui grup de case până reuși să parcheze. Pe cinci sau șase metri, de-a lungul unui trotuar, cineva pusese un panou amenințând:

YOU TAKE MY SPACE
I BREAK YOUR FACE¹

Dar Rutelli nu era omul care să se lase intimidat. Cobori din mașină, lovi disprețuitor pancarta și parcă în locul ei.

Apoi îl trase pe Sam într-un mic cafè-restaurant unde părea că este de-al casei. O firmă mică de neon indica faptul că restaurantul era deschis de vreo patruzeci de ani, lucru destul de ieșit din comun într-un oraș mereu în mișcare ca New York-ul.

– Vino cu mine! porunci el.

Sam îl urmă într-o sală mică unde domneau mirosuri apetisante de aluat de pâine, ulei de măsline și de foccacia. Pe pereți erau expuse fotografiile personalităților italo-americane: Sinatra, Pavarotti, De Niro, Travolta, Madonna, Stallone...

Cei doi bărbați se așezară, unul în fața celuilalt, pe o banchetă.

– Ciao, Marko! îi zise patronul punând în fața lui Rutelli o sticlă gata destupată.

Ciao, Carmine!

Rutelli luă un pahar, pe care îl bău dintr-o înghițitură, ceea ce avu un efect aproape automat, punând capăt tremurăturii mâinilor.

¹ Dacă îmi iei locul / Îți sparg fața.

Liniștit pentru moment, îl invită pe Sam să-i spună exact ceea ce știa despre Grace.

Sam îi povestește toată istoria lui, de la întâlnirea cu Juliette până la apariția lui Grace în Central Park, trecând prin cea a zborului 714. Când își termină povestea, Rutelli se servă cu un alt pahar, apoi își frecă pleoapele fără să reușească să facă să dispară vălul de tristețe care nu-l părăsea.

– Ascultă, Galloway, am fost partenerul lui Grace timp de zece ani. Am intrat la departamentul omucideri cam în același timp și am lucrat la aceleași anchete. Nu numai că am făcut o echipă bună, dar am fost și prieteni. foarte prieteni...

În timp ce vorbea, scoase o fotografie din portofel pe care i-o întinse lui Sam. Doctorul o privi cu atenție: îl putea admira în poză pe polițist în compania lui Grace, undeva în fața unui lac și a unui lanț de munți. Erau tineri și frumoși. Grace strălucea și Rutelli era subțire, zâmbitor, plin de încredere în viitor. Total diferit de acest bărbat extrem de mândru, pe care Sam îl avea acum în față.

– Dacă îmi permiți o întrebare... reluă Sam.

Rutelli îl lăsa să continue.

– Pentru că ai lucrat cu Grace, trebuie să fi avut gradul de detectiv...

– Exact, și ca și ea, trebuia să fiu promovat locotenent.

– Atunci cum se face că, zece ani mai târziu, ești simplu ofițer de patrulă?

Rutelli scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una. Nu avea aerul cuiva care se aventurează să amintească de reglementările împotriva tutunului.

– După moartea lui Grace, nimic n-a mai fost la fel pentru mine.

– Ai probleme cu alcoolul, nu-i așa?

– O problemă cu alcoolul?

– Ești alcoolic, Rutelli?

– Ce te interesează pe tine?

– Sunt doctor, nu te judec, dar aș putea să te ajut.

Polițistul alungă afirmația cu un gest al mâinii.

– Alcoolicii anonimi și tot bla-bla-ul ăsta! Nu, mulțumesc, nu e pentru mine.

Voia să mai adauge ceva, dar cuvintele îi rămaseră înțepenate în gât. Înghiți puțină salivă, apoi reluă:

– Grace mă cunoștea bine, cu defectele și calitățile mele. Avea acea capacitate de a scoate la lumină ce era mai bun în mine.

Trase adânc din țigară, înainte de a continua:

– Pentru ea totul era pozitiv, ea credea în toate chestiile astea... spuse făcând un gest evaziv.

– Ce chestii?

Privirea lui Rutelli se pierdu în depărtare, de cealaltă parte a ferestrei. Reluă precizând:

– Credea în fericire, în viitor, în partea bună a lucrurilor și a oamenilor... Credea în omenire. Lăsa să treacă ceva secunde înainte de a recunoaște: Eu, eu nu sunt așa.

„Eu nici atât“, se gândi Sam.

– Fără ea, slujba asta a devenit în scurt timp infernală. Nu era aici ca să mă oprească, să mă stăpânească...

– Și te-au retrogradat? întrebă Sam.

Rutelli aprobă din cap:

– E adevărat că am trecut de multe ori pe galben în anii ăștia.

– Și cum îți explici întâlnirea mea cu Grace chiar în după-amiaza asta?

Mâinile polițistului începură să tremure din nou.

– Nu era ea, Galloway, spuse el turnându-și un pahar.

– Semăna perfect cu portretul ei, doar ca și cum n-ar fi îmbătrânit. Ca și cum avea încă vârsta din fotografia din ziar.

– A încasat un glonț, un nenorocit de glonț care i-a explodat în cap! Pricepi asta? strigă el.

Poate nu este moartă, se hazardă Sam.

Rutelli se aprinse:

– Eu sunt cel care i-a dus cadavrul la serviciul medico-legal când era moartă! I-am văzut fața, am plâns ținându-i trupul în brațe! Și, crede-mă, era chiar ea.

Sam îl privi pe Rutelli în ochi și înțelese că nu mința.

Polițistul îl însoți până acasă câteva minute mai târziu. Ajungând în fața căsuței din Greenwich Village, Rutelli își regăsise un oarecare calm.

- Mai degrabă luxos cartierul.

- Este o poveste lungă, răspunse Sam.

Se făcea frig, așa că cei doi bărbați rămaseră în mașină și împărțiră o ultimă țigară în liniștea nopții. Un vânt înghețat făcea să tremure ramurile de ginko și glicină. Pentru un lung moment, nimeni nu scoase un cuvânt. Sam se gândea la Juliette, izolată într-o celulă, Rutelli la Grace, singura femeie pe care a iubit-o vreodată, și regreta din nou că nu i-a mărturisit sentimentele pe când era în viață. Sam fu primul care rupse tăcerea.

- Cine a omorât-o pe Grace? Știi?

Polițistul clătină din cap.

- Timp de un an și jumătate, am cercetat fără încetare, fără weekend, fără concediu. Dar n-am descoperit niciodată o pistă serioasă.

Apoi, stinse țigara și porni motorul.

- Salut, Galloway!

- Salut, Rutelli! îi răspunse Sam deschizând portiera. Gândește-te să vii să mă vezi dacă într-o zi ai chef să te lași de băutură. O prietenă de-a mea spune că *nu există probleme, numai soluții*.

- Și lui Grace îi plăcea să repete asta.

Spontan, polițistul îi întinse mâna, complet uimit de complicitatea ciudată care părea să se nască între el și tânărul doctor.

- Trebuie să fiți un doctor cam ciudat, nu?

- Adesea mi se spune asta, admise Sam strângând mâna întinsă.

Inexplicabil, Rutelli își regăsise o parte din elan. Ochiul îi străluceau ca diamantele.

- Ce ai de gând să faci? se neliniști Sam.

- Cineva în orașul ăsta se dă drept Grace Costello. constată Rutelli. Trebuie să înțeleg cine și de ce.

- Ai grijă de tine.

- Și tu la fel, doctore, nu se știe niciodată.

Sam coborî din mașină. și Rutelli se pierdu în noapte.

Doctorul nu se mai ținea pe picioare. Capul i se învârtea și îi era rău de la stomac. Mort de somn, împinse ușa apartamentului cu intenția fermă de a se arunca în pat.

Absorbiți de conversație, nici unul dintre cei doi bărbați n-a remarcat că o umbră, ascunsă de cealaltă parte a străzii, n-a pierdut o fărâmbă din vorbele lor.

*Când a ajuns de cealaltă parte a podului,
fantomele i-au ieșit în întâmpinare.*

Subtitlul filmului *Nosferatu*

Sam își verifică mesajele: mobilul și pagerul erau pline de apeluri de la spital. În mod evident, l-au căutat toată după-amiaza.

„Ce s-a întâmplat?”

Voia să sune la spital, când auzi un zgomot la etaj.

Intrigat, urcă scările din patru în patru și deschise ușa. Un suflu înghețat năvăli cu furie în cameră ca un curent de aer. Fereastra era deschisă și o siluetă se profila în lumina albăstruie a nopții. Cea a unei femei, alungită, stând pe pervaz: Grace Costello.

Cum ai intrat în casa mea?

- N-a fost foarte complicat, răspunse ea sărind de la fereastră pe parchet.

- Ești pe o proprietate privată! Ai mandat sau autorizație?
Grace ridică din umeri.

- Unde te trezești? Într-un film?

- O să chem poliția! amenință el grăbindu-se spre telefon.
Cu mână hotărâtă, ea îi potoli clanul.

- Eu sunt poliția.

Fără să-și piardă cumpătul, o apucă de gulerul jachetei de piele.

- Poți să și tragi, nu mă sperii.

Ea înălță capul spre el. Era tulburat de frumusețea ei: avea trăsăturile delicate, și ochii mari și adânci străluceau în

întuneric. Era atât de aproape de el că-i putea simți suflarea lângă ureche.

– Nu încere să te sperii, doctore, spuse ea cu blândețe. Doar vreau să-ți vorbesc.

– Despre ce?

– Despre Juliette.

– De unde știai că a părăsit avionul?

Grace se îndepărtă de el. Fără să-i răspundă la întrebare, făcu încet înconjurul camerei, parcurgând cu privirea etajerele pline de cărți.

– Crezi în lumea de dincolo, doctore Galloway?

– Nu, răspunse fără să ezite.

– Poate crezi măcar în latura spirituală a lucrurilor?

– Îmi pare rău să te dezamănesc, dar în acest domeniu sunt la fel de știutor ca un crevet.

– Totuși, insistă Grace, când pierzi un pacient la spital, nu te întrebi niciodată dacă există ceva după?

– Asta îmi este suficient, admise Sam.

Timp de o fracțiune de secundă, fața Federicai îi trecu prin minte.

„Unde este ea acum? Există un altundeva? Un loc unde mergem cu toții?”

Se strădui să alunge aceste gânduri.

– După părerea ta, reluă Grace, cine decide momentul morții?

Doctorul se încruntă.

Dacă lăsăm la o parte crimele și sinuciderile, murim atunci când organismul își epuizează resursele...

– Bla-bla-bla...

– Asta este adevărul, se apără Sam. Oamenii au vârsta arterelor lor. Starea lor de sănătate depinde de constituția lor, de alimentație și de modul de viață.

– Și în cazul accidentelor?

El ridică din umeri.

– Este ceea ce se cheamă „riscul de a trăi”, nu? O succesiune de întâmplări nefericite care te fac să fii în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Și asta nu ți se pare puțin cam simplist?

– Nu, nu mi se pare simplist, și nu înțeleg prea bine pe ce cale mă atragi...

– Imaginează-ți că ora și împrejurările morții noastre sunt programate, se hazardă Grace.

Am văzut *Matrix* la televizor, dar n-am priceput mare lucru.

Vorbesc serios. Imaginează-ți că o femeie tânără a fost destinată să piară într-un accident de avion...

– Nu cred în aceste capcane ale destinului.

.. Imaginează-ți că, dintr-un motiv sentimental, părăsește avionul în ultimul moment, dejucând brusc planurile Morții.

– Aș zice că femeia asta a avut un noroc enorm.

– Nu poți să tragi pe sfoară Moartea.

– S-ar părea că da.

Grace îl privi pe Sam în ochi.

Ceea ce încerc să te fac să înțelegi este că totul are un sens, Galloway. Nimic care nu trebuie să se întâmple nu se întâmplă, chiar dacă pasiunile oamenilor tulbură uneori mecanica celestă...

– Ce legătură are cu Juliette?

– Juliette trebuia să dispară în acest accident, asta făcea parte din *ordinea lucrurilor* și am fost trimisă ca să îndrept această greșală.

– Ca să îndrepti această greșală?

Sunt un *emisar*, Galloway...

– Și care ar fi misiunea ta?

Credeam că ai înțeles, doctore: misiunea mea este s-o iau pe Juliette.

Unde?

– Acolo sus, răspunde ea arătând cerul cu degetul.

Timp de aproape un minut, Sam păstră tăcerea, ca medicul care se concentrează înainte de a scrie rețeta.

Dacă înțeleg, ești un fel de funcționar însărcinat cu gestionarea deceselor pe lumea cealaltă?

– Este un fel de a vedea lucrurile.

– Ceea ce mă sperie cel mai tare... continuă Sam

- Da?

- Ceea ce mă sperie cel mai tare este că tu crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i așa?

- Sunt de acord că este greu de acceptat, admise Grace.

- Dintr-un motiv pe care nu îl știu, ceva te-a tulburat rău, dar sunt medic și aș putea să te ajut...

Încetează să-ți oferi ajutorul în toate părțile.

- Spuneam asta spre binele tău.

- Puțin îmi pasă de compasiunea ta: sunt moartă și îngropată de zece ani.

- În acest caz, e destul! decise Sam. Pleacă de aici!

- Colaborarea cu tine nu este chiar o plăcere, oftă Grace. Se îndreptă spre fereastra pe unde intrase.

- Un ultim lucru, doctore: nu mai interoga oamenii în legătură cu mine. Lasă-l pe Mark Rutelli în pace. Și nu pomeni despre „întâlnirea” asta nimănui.

- Să ne vedem cu bine, numai tu ai dreptul să invadezi viața altora.

- Urmează-mi sfatul: când începi să dezgropi trecutul, neplăcerile nu sunt niciodată departe.

Bla-bla-bla...

-- Te-am prevenit.

Dintr-odată, furia i se domoli, și doctorul Sam se simți un pic vinovat că lasă să plece o femeie care avea în mod evident nevoie de tratament.

- Dacă ai nevoie de ajutor, poți oricând să treci să te consult la spital, îi propuse el din nou.

Asta e, o să ne mai vedem. Galloway, o să ne mai vedem.

Grace dădu să iasă pe fereastră. Era pe punctul să sară când se opri și îi spuse doctorului:

Oh, era să uit: nu-ți face griji, soția încă te iubește, chiar după cele mărturisite în acea dimineață la cimitir.

În același timp, uimit și scos din fire, Sam avu nevoie de câteva secunde înainte de a se repezi spre fereastră

De când mă spionezi? strigă el spre strada goală.

Căci Grace Costello dispăruse deja.

În facultatea de medicină, suntem învățați că ultima imagine pe care multe persoane o iau cu ele este chipul doctorului de la urgență.

Încerc să nu uit niciodată asta când văd toți acei ochi îngroziți care se agăță de privirea mea.

Dialog din filmul *Dragonfly*,
de Tom Shadyac

Mărți dimineată – spitalul St Matthew's

– Ați întârziat, doctore Galloway.

– Bine, bine, lasă-mă să ajung, răspunde Sam în timp ce încheia ultimii nasturi de la pulover.

Janice Freeman, șefa serviciului de urgență, tocmai repartiza diferitele intervenții de dimineată. Cu fizicul ei impunător, afro-americanca îl aprecia mult pe Sam.

– Ți-a explodat o bombă lângă cap, doctore? îl întreabă făcând aluzie la pieptănătura ciufulită a medicului.

– Am avut o noapte agitată

– Mă bucur pentru tine.

– Nu este ce crezi tu, se apără Sam.

– Oh! Nu trebuie să te justifici.

Bun, ce ai pentru mine?

– Vreau să-ți vorbesc, Sam.

În timp ce Janice se pregătea să-i arate ceva, o femeie purtând un copil în brațe intrase în fugă în spital.

- Am nevoie de un doctor, repede!

- Mă ocup eu, spuse Sam.

- Vin cu tine, propuse Janice.

- Ce s-a întâmplat, doamnă? întrebă Sam punându-l pe copil pe un pat.

- Fiul meu, Miles.

- Câți ani are?

Patru ani. În timp ce îl aduceam de la școală, l-a înțepat o viespe la gât.

„O viespe? În mijlocul iernii?”

- Sunteți sigură că era o viespe, doamnă?

- Așa... cred.

„Nenorocita, chiar era momentul.”

Sam tăie cu totul puloverul lui Miles ca să examineze preținsa înțepătură. Într-adevăr, o umflătură îi deforma baza gâtului.

„La dracu’.”

Un edem Quincke? se neliniști Janice.

- Da.

- Fă-o repede, Sam, nu mai respiră!

- Îi fac o traheo.

În mai puțin timp de cât a avut nevoie s-o spună, doctorul se aplecă asupra copilului și îi fixă cateterul în trahec, chiar sub mărul lui Adam. Îi atașă o seringă ca să permită copilului să respire.

- Ventilez eu, spuse Janice.

- Fă-i 300 adrenalină și 400 soluție Medrol, ceru el unei infirmiere.

Apoi se întoarse către mama lui Miles.

- Totul o să fie bine, doamnă, fiul dumneavoastră este în afara oricărui pericol.

În picioare, în fața automatului de cafea, Sam bea prima ceașcă din acea zi.

Un zâmbet de satisfacție îi lumina chipul. Iată un început de zi așa cum îi plăcea: un diagnostic bun, o intervenție precisă și, hop, o viață salvată!

– Îți face plăcere să te iei la întrecere cu Dumnezeu, nu-i așa? îi spuse Janice apropiindu-se.

– Îți face plăcere să-mi pui întrebări prostești? răspunse el pe loc.

– Bine jucat, în orice caz.

– Mulțumesc. Îți ofer o cafea?

– Haide să ne facem de cap: un cappuccino!

– Tu mi-ai lăsat ieri treizeci și șase de mesaje pe telefon?

– Treizeci și șase de mii poate.

– Ce era atât de urgent? o întrebă el introducând câteva monede în aparat.

– Nu eu trebuie să te învăț, Sam: meseria noastră este o succesiune de mari bucurii și de mari necazuri...

– Treci direct la subiect, spuse el, dintr-odată îngrijorat.

Este în legătură cu Angela. A murit, Sam. S-a întâmplat ieri-dimineată.

– Este... este imposibil. Starea ei era stabilă.

– Nimeni n-a înțeles ce s-a întâmplat. Poate o infecție fulgerătoare. Ceva foarte neobișnuit, oricum.

Complet aiurit, Sam părăsi sala de odihnă îndreptându-se spre culoar. Apăsă ca un nebun pe butonul ascensorului. Trebuia să verifice el însuși.

– Doctore Galloway, așteaptă!

Cum ascensorul nu venea, o luă la fugă pe scara de serviciu, surd la strigătele lui Janice.

Împinse ușa camerei. Patul era făcut, camera golită de orice obiect personal. Sam era distrus. A crezut atât de mult că o să reușească s-o salveze.

Janice îl ajunse din urmă.

– A lăsat asta pentru tine, spuse ea întinzându-i un dosar.

Sam îl deschise emoționat. Nu mai avea cuvinte. Doar un teanc de desene: pasteluri, guașe, colaje din bucăți de carton și nisip. Aceste desene enigmatice, cu textură groasă, care îi aminteau întotdeauna de pânzele soției sale. Aceste forme abstracte, cu culori sângerii și de pământ ars, care formau spirale răsucite.

Avea asta vreo semnificație? Ca pediatru a recurs adesea la desen ca să-l ajute pe copii să-și exprime neliniștile și emoțiile. Pentru ei, acest mod de exprimare era mai natural decât cuvântul. Uneori, Sam chiar le propunea copiilor bolnavi de cancer sau de leucemie să reprezinte lupta dintre boală și sistemul lor imunitar. Chiar dacă nu era o metodă științifică, el își dădea seama că rezultatul permitea adesea să dea un prognostic al evoluției bolii destul de exact.

Dar cum să interpreteze desenele Angelei?

În timp ce Janice îl poftea să iasă din cameră ca să-și reia serviciul, Sam își aminti brusc conversația lui din ajun cu Grace Costello.

-- Oare îți pui vreodată întrebarea, Janice?

-- Ce întrebare?

-- Nu te întrebi niciodată unde se duc?

-- Vrei să spui, pacienții care ne *părăsesc*?

Da.

Janice Freeman scoase un oftat lung.

-- Nu se duc nicăieri, Sam, sunt morți.

Cu un sendviș într-o mână și cu telefonul mobil în cealaltă, Sam se plimba pe terasa de pe acoperișul spitalului. Aici aterizau sau decolau elicopterele când transportau urgențele sau aduceau organe. Accesul pe acoperiș era strict reglementat și în nici un caz medicii nu aveau dreptul să-și petreacă aici pauza de masă. Dar Sam adora acest loc, singurul unde putea fuma în liniște. Iubea prea mult această libertate ca să trebuiască să se ducă afară lângă clădire, alături de ceilalți fumători înrăiți, supuși oprobriului public, ca și cum erau adepții lui Satan. Poate Statele Unite erau țara unde se puteau cumpăra țigări cu cea mai mare ușurință, singura problemă era că nu aveai unde să le fumezi.

Sam profită de pauză ca să-l sune pe avocatul care se ocupa de cazul lui Juliette. Tânăra era în arest, iar avocatul nu era prea optimist în privința unei eliberări în următoarele ore. Sam îl anunță că orice s-ar întâmpla o să plătească el cautiunea

imediat ce va fi posibil. Pentru a obține câteva informații suplimentare, contactă apoi Consulatul Franței unde se prezintă ca *logodnicul* fetei. L-au plimbat din serviciu în serviciu și, după o așteptare fără sfârșit, l-au pus în legătură cu un funcționar care l-a asigurat că la consulat se „iau toate măsurile pentru a asigura protecția domnișoarei Beaumont”.

Când Sam i-a întrebat care erau aceste măsuri, s-a lovit de o limbă de lemn. L-a indignat tratamentul de care avea parte Juliette și a declarat că i se părea inadmisibil ca Franța -- care dădea cu atâta plăcere lecții de democrație -- să-l abandoneze astfel pe unul dintre cetățenii săi. I s-a sugerat cu jumătate de gură să nu facă valuri. Toată lumea și-a dat seama că această poveste cu atentatul nu stătea în picioare, dar, după neînțelegerile dintre cele două țări în legătură cu Irakul, Parisul căuta să se apropie de Washington și nu ținea să escaladeze acest incident.

Sam se aprinse:

- Da, și nu vă deranjează să „sacrificați” viața unuia dintre cetățenii voștri din motive politice obscure!

În timp ce continua valul de reproșuri la adresa autorităților franceze, ușa acoperișului s-a deschis brusc ca să-i facă loc lui Grace Costello. Îl ascultă un minut vociferând, apoi se îndreptă spre doctor, îi luă mobilul din mâini și puse capăt conversației.

- Dă-mi telefonul!

- Calmează-te, doctore Galloway, prietena ta o să fie eliberată.

Hotărât lucru, numai tu mai lipseai! Dacă vei continua să mă urmărești, mă văd obligat să...

Tu mi-ai propus să vin!

Sam rezistă dorinței de a-și aprinde încă o țigară și respiră adânc.

- Deci. Grace sau care ți-o fi numele, ce veste îmi dai astăzi: că l-ai împușcat pe Kennedy?

Te-ai gândit la discuția noastră de ieri-seară?

Am avut alte treburi, dacă vrei să știi.

– N-ai crezut un cuvânt din povestea mea cu *emisarul* nu-i așa?

Din nou Sam oftă. Grace se apropie puțin de marginea acoperișului și se amuză uitându-se în jos.

De aici, panorama era surprinzătoare: East River, luminat de soare, strălucea în mii de focuri, și peisajul frapa prin diversitate: zgârie-norii de o parte și prin zona industrială din vestul Queens-ului, de cealaltă.

– Nu e rău, nu-i așa? spuse el înaintând spre Grace. Voi, cei de acolo, din cer, trebuie să fiți obișnuiți cu asemenea panorame...

– Ah, ah, e atât de frumos! Nu te-ai gândit niciodată să te apuci de scris?

Se agăță cu abilitate de o scară de metal, ca să se urce într-un loc îngust, pe care era instalată o antenă. Era un loc periculos și cu accesul interzis, iar Sam se îndreptă spre ea ca s-o apere în cazul în care ar fi avut chef să se arunce în gol. De la moartea Federicăi vedea peste tot numai sinucigași.

– Pari prost dispus, doctore. Ceva nu e în regulă?

– Nu, nu e în regulă: femeia pe care o iubesc este în închisoare și tocmai am pierdut o pacientă tânără la care țineam mult.

Grace clătină ușor din cap.

– Micuța Angela?

– De unde știi...?

– Sunt alături de tine. Știu că ești un medic tânăr competent și plin de bunăvoință, dar au uitat să te învețe un lucru în timpul studiilor.

– Care, mă rog?

– Că este în zadar să te lupți cu *ordinea lucrurilor*, spuse ea cântărindu-și cuvintele.

El o privi cu asprime.

– Ordinea lucrurilor nu există! Nu este nimic scris dinainte.

– Nu spun că trebuie să fii fatalist, oftă ea, ci că la un moment dat trebuie să renunți..

– Nu conta pe mine: a renunța înseamnă a te supune.

Ea îl întrerupse sec:

– Oamenii *trebuie* să moară într-o zi. Așa este!

– Ce știi tu despre asta?

Îi privi din nou chipul înăsprit.

– Pentru că sunt deja moartă.

– Delirezi!

Imediat regretă că s-a lăsat atras. Femeia asta nu era în toate mințile. Trebuia s-o considere ca pe o pacientă.

– Ascultă, ești într-un spital. De ce nu profiți să te odihnești un timp?

– Nu sunt obosită.

– Aș putea să-ți dau o cameră la psihiatrie. Avem specialiști foarte buni care...

– Nu, asta e, mă tratezi pe mine, în timp ce, de fapt, tu ești cel sărit! Pentru că sunt moartă n-o să mă las insultată!

– Da, și într-o clipă o să-mi spui că extraterestii au preluat controlul creierului tău...

– Așa, bate-ți joc de mine!

– Ca și cum n-ai căutat-o!

Din nou, Grace oftă îndelung.

– Bine, n-o să ajungem nicăieri așa, constată ea și se ridică. Vorbești prea mult și nu asculți destul.

Cu aceste cuvinte, scoase pistolul pe care îl purta în teacă și îl îndreptă spre doctor.

– Cu atât mai rău, tu ai vrut-o.

*

Biroul lui Sam era o cameră sobră cu vedere spre fluviu. Pe masa de lucru, un laptop se învecina cu o ramă goală, o caschetă Yankees și o minge de baseball *vintage*, cu autograf. Câteva desene de-ale copiilor erau înfipse cu ace pe un panou de pe perete, în fața ușii.

Grace s-a așezat pe fotoliu, în timp ce Sam, amenințat în continuare cu arma, era instalat pe unul dintre scaunele din fața biroului.

– Acum o să mă asculți la modul serios, fără observații și sarcasm, pricepi?

– OK, răspunse Sam, stășiat între curiozitate și frică.

– Mai întâi, tot ce ți-am spus aseară era adevărat: am fost omorâtă acum zece ani și, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, am fost trimisă aici ca să îndeplinesc o sarcină.

Sam își mușcă limba ca să nu răspundă.

– Tot nu mă crezi?

– Cum aş putea?

– Atunci ce propui?

– Cred că n-ai fost omorâtă. Cred că ți-ai *simulat* moartea. Cred că poliția ți-a dat o nouă identitate ca să te apere.

– Și de cine, mă rog?

– Nu știu: mafia, o grupare criminală care te amenința.. Am mai auzit povești asemănătoare la televizor.

Grace ridică ochii spre cer.

– Dacă îți imaginezi că asta merge așa...

Grace părăsi fotoliul și făcu câțiva pași de-a lungul camerei, în încercarea de a-l convinge pe doctor. Dintr-odată, arătă spre un articol din ziar care se afla pe birou și care relatea moartea ei.

După părerea ziarului âstuia la ce vârstă am murit?

– La treizeci și opt de ani, răspunse Sam după ce verifică.

– În fotografia asta crezi că sunt eu?

– Tu sau cineva care îți seamănă. Poate sora ta.

Nu am soră, ai putea constata din dosarul meu.

Se apropie de el. Toate mișcările dovedeau o grație naturală

Este că te pricepi puțin?

La ce?

La femei.

Cu arma în mână, se sprijini relaxată de birou și se aplecă asupra lui. În acest moment, emana o senzualitate fierbinte. Sam înțelese de-a ce se juca și făcu eforturi ca să nu se lase tulburat.

– Ce vârstă îmi dai?

– Nu știu.

– Haide!

– Între treizeci și patruzeci.

– Mulțumesc pentru treizeci. De fapt, am exact același trup ca în momentul morții. Așa, pentru mine, timpul s-a oprit acum zece ani. Nu ți se pare ciudat?

Sam nu îi răspunse. Grace continuă:

Totuși, ce vârstă ar trebui să am?

– Aproape cincizeci.

– După părerea ta, arăt la cincizeci de ani?

– Astăzi, cu chirurgia plastică, cunosc femei de cincizeci de ani care ar putea poza în *Playboy*.

Ea se apropie mai mult și își dădu părul la o parte, ca să-și arate baza gâtului.

Vezi urmele vreunei operații?

– Nu, recunosc Sam.

Mulțumesc pentru franchise, răspunse ea, vizibil satisfăcută că a marcat un punct.

În orice caz, asta nu justifică întru totul discursul tău de ieri-seară: ideea că viața fiecăruia ar fi scrisă undeva, într-un fel de...

Cu degetele, Sam desenă ghilimele în aer.

– ...„carte a destinului“.

– Ironizezi, dar există așa ceva, recunosc Grace.

– Absurd și enervant: cine mai crede astăzi în predestinare?

Cu tot respectul, sunt douăzeci de secole de când religiile dezbat această problemă, în timp ce tu vrei s-o rezolvi într-o după-amiază.

Se întoarse și se așeză în fotoliu.

– Să fim serioși două minute, doctore. Înțeleg foarte bine că este mai confortabil să crezi că suntem stăpâni peste evenimentele din viața noastră. În majoritatea timpului, de altfel, ajungem să ne convingem de asta. Dar sunt și lucruri care nu pot fi schimbate. În ceea ce o privește pe Juliette, ea trebuia să moară în acest accident. Sunt dezolată, dar fiecare trebuie să-și urmeze drumul care îi este destinat.

– Prostii budiste acum!

– Asta nu are nimic de-a face cu budismul și, fie că-ți place, fie că nu, o s-o iau pe Juliette cu mine.

Și, dacă nu sunt prea indiscret, cu ce mijloc de transport intenționezi s-o iei „pe lumea cealaltă“? Într-o farfurie zburătoare?

- Ca s-o spun drept, nu mijloacele lipsesc. O să folosim amândouă același canal.

Deschise laptopul, se conectă la internet, tastă ceva, apoi întoarce ecranul spre doctor. În aparență, se afla pe site-ul unui ziar: *New York Post*. Pe linia din partea superioară a ecranului cowlul anunța:

Teribil accident de teleferic

La ora 12:30 dimineată, una dintre cabinele telefericului din Roosevelt Island s-a prăbușit în fluviu, cu cel puțin două persoane înăuntru.

Sam nu pricepea. Ascultase știrile la cafenea cu o oră mai devreme și, după câte știa, nu se întâmplase nimic la telefericul din New York. Hotărât lucru, femeia asta era dusă: mergea până la a fabrica o „știre“ falsă pentru a-și valida teoriile întunecate.

- Acest accident o să aibă loc sâmbăta viitoare, îi explică Grace. Iar Juliette și cu mine vom fi amândouă în cabină când o să se desprindă.

Furat de acest scenariu, Sam fu cât pe ce să replice: „N-o să te las s-o faci“, dar se stăpâni și întrebă altceva.

- De fapt, de ce îmi povestești toate astea?

Grace îl fixă cu privirea, iar Sam pricepu atunci că ceea ce se pregătea să-i ceară era adevăratul motiv al vizitei ei.

- Îți povestesc toate astea pentru că vreau să mă ajuți.

*

Sam avea ochii fixați pe ecranul calculatorului. Grace declară cu gravitate:

- Accidentul trebuie să aibă loc peste patru zile, la ora 12:30 exact. Juliette are încredere în tine. Trebuie să faci în așa fel încât să se urce în cabină, dar fără să pleci împreună cu ea.

- Dacă îți imaginezi că o să cooperez...

- Mă tem că nu ai de ales.

- Mă ameninți?

-- Este un fel de a vedea lucrurile.

Sam izbi biroul cu pumnii.

– Nu numai că ești nebună, dar pe deasupra mai ești și periculoasă!

Grace își aplecă ușor capul.

– Văd că tot nu înțelegi nimic. Nimic nu m-ar împiedica s-o omor pe Juliette mai devreme. Din milă, am decis să îți las un răgaz, pentru că știu cât de dificil îți este...

Ea îi arată arma.

...dar, dacă nu mă ajuți, fii sigur că n-o să aștept până sâmbătă ca s-o elimin pe dulcineea și n-o să apuci s-o vezi vie.

– (O să vedem.

Se ridică brusc și se aruncă asupra ei ca un turbat. Sărind în spate, reuși să-l evite fără prea mari probleme. În cariera ei, pusese la punct mai mulți încăpățânați, dar, cuprinsă de un soi de lenc, îl lăsă s-o apuce de braț și s-o dezarmeze.

– S-ar zice că rolurile s-au inversat, jubilă el agitănd pistolul.

Păstrând distanța, ridică receptorul:

– Alo, paza? Aici doctorul Galloway, sunt în biroul meu, veniți repede! O femeie s-a furișat în clădire cu o armă, dar am reușit s-o imobilizez.

Puscă receptorul la loc și lăsă să-i scape triumfător:

– Mai facem pe fata rea, ce zici?

– Doar nu-ți imaginezi că este încărcat, spuse ea ridicând din umeri.

De pe vremea copilăriei din cartierele rău-famate, Sam avea câteva cunoștințe despre arme. Acționă revolverul ca să constate că încărcătorul era gol.

Grace deschise ușa de la birou. Ajunsese în prag când se întoarse spre Sam și-i aruncă un soi de avertisment:

– Ți-o cer pentru ultima oară, doctore Galloway: *crede-mă și ajută-mă*. Este în interesul nostru, al amândurora.

Spunând asta, părăsi camera cu viteza fulgerului.

*Când situația o cerea, știa să se arate slab,
și asta era forța lui.*

Kim Wozencraft

– Regret, doctore Galloway, ne-a scăpat.

La celălalt capăt al firului, Skinner, responsabilul cu securitatea, încerca să se justifice:

Hei... ne-a tras pe sfoară, recunosc eu el jignit. A luat ascensorul de la zece, dar, la parter, nu mai era nimeni. Urmează să vedem înregistrările video, dar cred că este deja departe.

– Cu atât mai rău, răspunse Sam fără să fie realmente surprins.

„Și, la dracu’, își spuse în timp ce așeza receptorul, adunătura asta de incapabili nu e interesată nici măcar să-și facă treaba.”

E limpede, această Grace Costello era de temut. Pentru o clipă, ezită. Trebuia să raporteze incidentul la poliție? Hm, era riscant. Dacă pretindea că este hărțuit de fantoma unei femei dispărute de zece ani, mai mult ca sigur avea să i se rădă în nas. Costello era oficial moartă și îngropată. Rutelli chiar îi identificase cadavrul. În plus, Sam nu avea nici un martor, Grace avusese grijă ca de fiecare dată să apară când era singur.

„Da, dar am o dovadă!” se gândi brusc, amintindu-și de site.

Se repezi la calculator ca să verifice ultimele site-uri pe care intrase. Căută peste tot; imposibil de găsit pagina web care anunța accidentul din viitor.

Bincînțeles, îi rămăsese numai arma asta de care să se agate, dar cum s-o folosească? Ce polițai ar fi acceptat să facă o cercetare a amprentelor și chiar dacă le-ar fi găsit pe cele ale lui Costello, ce dovedea asta?

Încă în stare de șoc, Sam își făcu timp să scrie o fișă pentru a descrie incidentul, ca să nu fie mai apoi acuzat de neglijență. Așa că se gândi la incredibilul discurs pe care i-l ținuse Costello. Evident, nu credea un cuvânt – cine ar fi făcut-o? Totuși, câteva întrebări îl sâcâiau.

Deschise calculatorul și recapitulă punctele bizare:

- *Grace Costello este într-adevăr moartă de zece ani? Dacă da, cine se dă drept ea? Dacă nu, de ce s-a întors în Manhattan?*

- *De unde putea ea ști înaintea tuturor că Juliette nu era moartă în accident? Și cum de era la curent cu ce i-am spus Federicai la cimitir?*

- *Ce ascunde discursul ei despre pretinsul rol de emisar?*

Și încheie cu:

- *Femeia asta este periculoasă?*

Încă o dată încercă să se calmeze: toate astea nu erau decât o înlănțuire de coincidențe. Puse laolaltă, te zăpăceau, dar, dacă le analizai pe fiecare în parte, erau explicabile.

O altă întrebare nu-i dădea pace: „De ce această femeie mă tulbură și de ce am impresia că spune doar minciuni?” Asta n-a mai notat-o. Nu, trebuia să se potolească, să rămână pe terenul raționalului. Trebuia să abordeze problema din unghi medical. Își luă reportofonul și apăsă pe înregistrare:

Doctor Galloway – Diagnosticul pacientei Grace Costello, stabilit astăzi, 24 ianuarie, la consultații, la spital, înainte să fugă.

Subiectul manifestă mai multe simptome psihotice: idei delirante cu caracter mistic, incapacitate de a sesiza anumite aspecte ale realității, tulburări grave ale gândirii.

Urmărită de obsesiile ei, pacienta prezintă semne de paranoia în stadiu avansat, fiind convinsă că este sub stăpânirea unor forțe străine, în mijlocul unui complot al unei organizații celeste care deține puteri aproape nelimitate.

Din câte îmi dau seama, doamna Costello n-a consumat nici droguri, nici alcool. Dă replici prompte, iar ideile fixe nu i-au alterat, în mod vizibil, inteligența. Nu se observă manifestări de apatie, nici sindrom catatonic.

Negându-și boala, pacienta nu pare să urmeze actualmente un tratament adecvat, manifestând o revenire a schizofreniei paranoide.

Lipsa administrării de neuroleptice poate duce la un act neașteptat, ceea ce face din subiect un individ potențial periculos.

Grace Costello reușise să plece din spital folosind ieșirea de serviciu. În acest moment, se îndrepta spre nord, prin Fifth Avenue. Se simțea în siguranță, necunoscută, pierdută printre turiști, în mijlocul magazinelor de lux și al clădirilor strălucitoare. Bineînțeles, exista mereu un risc: foștii colegi puteau oricând s-o zărească. Dar, chiar dacă asta se întâmpla, ar fi crezut că au văzut pe cineva care-i seamănă.

Nu, nu avea de ce să se îngrijoreze. Pentru prima oară de când s-a întors, chiar aprecia peisajul.

La naiba, cât de mult i-a plăcut să trăiască și să muncească în acest oraș. New York-ul era locul cel mai intens de pe planetă. I-au plăcut toate cartierele, toate nuanțele. Aici, totul era diferit. Pe Fifth Avenue, atmosfera era neschimbată: mereu era coadă ca să se viziteze Empire Building; la Biblioteca Municipală cei doi lei de marmură erau la fel de vigilenți; vitrinele de la Tiffany străluceau ca pe vremea lui Audrey Hepburn; turiștii japonezi erau pe toate străzile, iar poșetele Vuitton erau și acum la fel de scumpe!

Totuși, ceva i se părea diferit, dar era incapabilă să spună ce. Manhattan-ul era poate mai curat, dar o atmosferă pe care n-o cunoștea plutea în aer. Ca și cum orașului îi lipsea ceva.

Când ajunsese la strada 49, o tăie spre Rockefeller Center și traversă grădina cu șase fântâni, pentru a ajunge la esplanada de deasupra nivelului străzii. Complexul Art Deco găzduia cel mai mare ansamblu de zgărie-nori din lume. Cu grădinile lui, cu restaurantele, cu galeria comercială și sute de opere

de artă repartizate peste tot, constituia singur un adevărat mic oraș în interiorul Manhattan-ului.

Grace înconjură Tower Plaza și intră într-o cafenea. Alesc o măsuță, la capătul unui perete de sticlă. De aici, vedea perfect patinoarul și celebrul Prometeu din bronz care își ținea flacăra aprinsă în mijlocul jeturilor de apă și al drapelurilor multicolore.

Când i-au adus meniul, Grace își dădu seama că îi era foame, ca și cum n-ar fi mâncat de zece ani; lucru care era adevărat. Întoarse încet paginile meniului, extaziată în fața diversității de prăjituri și patiserie. Totul îi făcea poftă: tiramisu, brișele, negresele, *cinnamon roll*¹...

Optă în cele din urmă pentru o *caffelatte* și o felie de tartă cu ciocolată, tresărind imediat la vederea prețului. *75 de dolari pentru o felie de tartă!* Cât a lipsit ea, lumea a înnebunit de-a binelea.

Era o după-amiază frumoasă de iarnă, rece, dar însorită. Razele de lumină se reflectau în gheață, inundau terasa și făceau să scânteieze clădirile.

Un lung moment, Grace îi privi pe copiii care palmau și simți cum i se strânge inima. Se gândea la fiica ei.

În prima marți a lunii decembrie, o ducea pe Jodie să admire luminițele din imensul brad de Crăciun ridicat pe esplanadă. Pentru această ocazie, vedeta anului pocnea din degete, iar douăzeci de mii de becuri se aprindeau în același timp, o feerie. Lui Jodie îi plăcea atât de mult, încât Grace începuse să-l considere cea mai importantă tradiție din New York.

Scotoci prin buzunarul jachetei. Portofelul era intact, și conținutul lui, același ca acum zece ani. Pentru prima oară de la întoarcerea ei îndrăzni să privească fotografia fetei sale, și pielea de pe tot corpul i se făcu ca de găină. Nimic nu e mai înșelător decât o fotografie: se crede că fixezi un moment fericit pentru eternitate, când de fapt asta dă naștere la nostalgie. Apeși pe declanșator și hop, o secundă mai târziu, momentul a dispărut.

¹ Produs de patiserie cu scorțișoară și zahăr.

Grace simți câteva lacrimi în colțul ochilor și le șterse repede cu un șervețel de hârtie.

„La naiba, nu e momentul să clachez.”

Nu avea dreptul să se lase purtată de val. *A fost* trimisă aici să îndeplinească o misiune. *A fost* aleasă tocmai pentru că era puternică, era conștiincioasă și disciplinată. *A fost* aleasă pentru că era polițistă, și polițiștii știu să se supună.

La mai puțin de doi kilometri depărtare, Mark Rutelli patrula în Central Park. Parcă de-a lungul străzii 97, în locul unde aceasta traversează parcul, nu departe de terenurile de baschet și de tenis. Din acea dimineață, interogase mai mult de două sute de persoane, dar nu reușise să găsească nici o urmă a femeii care se dădea drept Grace. Discuția din ajun cu Sam Galloway îl tulburase în așa hal, încât se trezise de mai multe ori în timpul nopții, îngrozit de coșmarurile în care Grace era vie și îl chema în ajutor.

Bineînțeles, își dădea seama că toate astea n-aveau nici un sens: Grace era moartă, și el o știa mai bine ca oricine. Totuși, a fost suficientă o simplă conversație ca totul să iasă la suprafață: sentimentele foarte puternice, regretele, ura...

Ei doi... era o poveste complicată. Timp de zece ani, și-a tot repetat că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi îndrăznit să-i mărturisească sentimentele.

„Dar oare nu le-a ghicit singură?”

Pentru că el nu știa să se poarte cu femeile. În acea perioadă, nu era lipsit de succes. Era considerat drept un bărbat plin de farmec și sigur pe el, iar sâmbăta i se întâmpla foarte rar să termine noaptea singur.

Cu Grace, a fost altfel. Niciodată n-a avut curajul să-i mărturisească iubirea. Uneori, credea că și ea era îndrăgostită de el, dar cum să fie sigur? N-ar fi fost în stare să suporte un refuz. O iubea prea mult. Se temea foarte mult ca ea să nu observe fisura din sufletul lui. Lipsa de încredere pe care o ascundea prin atitudini și cuvinte dure. Atunci, puțin câte puțin, s-a lăsat prins de rolul de bun camarad pe care poți conta.

Într-o bună zi, Grace fără îndoială s-a săturat să aștepte. O vreme, a fost împreună cu un locotenent din districtul 4. Rutelli s-a gândit că o făcea doar ca să-i stârnească gelozia și să-l oblige să se manifeste, dar nici așa nu s-a hotărât. În cele din urmă, a ales să se dea la fund, iar aici s-a terminat.

Adevărul era că Grace nu avea nimic în comun cu acel locotenent, dar a rămas însărcinată. Voia un copil și n-o deranja să-l crească singură. Începând de atunci, Rutelli – care refuza să fie văzut pe locul doi de ceilalți – n-a mai încercat nimic. Totuși, nu a mai existat vreo altă femeie și, ca să spună drept, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să poată muri în locul ei în seara aceea. Căci moartea lui Grace l-a distrus. Fisura s-a transformat în hău și dintr-un bărbat temperamental s-a transformat într-un bărbat furios.

În unele seri triste, se consola spunându-și că Grace nu-l cunoscuse niciodată așa, și asta era singura lui încurajare și singurul lucru cu care se mândrea.

Grace bău o gură de cafea și aranjă fotografia fiicei ei în portofel, promițându-și să n-o mai privească. Mai ales nu trebuia să caute să intre în contact cu Jodie. Era aici ca să repare o greșală, nu ca să creeze haos.

Mai mult, știa bine că, deși avea același trup, nu mai era cea dinainte de a muri. Totuși, de când s-a întors, amintirile din fosta ei viață reveneau treptat, ca și cum se trezea dintr-o lungă comă. A păstrat totul în memorie. În afară de cele câteva zile care i-au precedat moartea. A citit cu atenție articolul din ziarul descoperit de Sam Galloway, care relata împrejurările morții sale, pentru că nu-și amintea *cine* a omorât-o, nici *cum* s-a întâmplat. Dar nu de asta era acolo. Avea o misiune precisă și nimic nu trebuia s-o deturneze.

De cealaltă parte a peretelui de sticlă, zări o adolescentă de cincisprezece ani, cocoțată pe role, care se distra făcând balonașe de săpun. Unele, ușoare și transparente, zburau în direcția ei și se spargeau de sticlă. Brusc, Grace îi făcu un mic

semn prietenesc. Fata îi răspunse cu un zâmbet, prins într-un aparat dentar.

Grace gândea bine și proceda corect, dar un singur gând o bântuia: unde era Jodie acum și ce s-a întâmplat cu ea?

*

Rutelli urcă din nou în mașină și trânti portiera. Era de serviciu și era încă devreme, dar, Doamne, ce chef avea de un pahar! Pentru a doua oară astăzi, se gândi la conversația pe care o avusese în ajun cu tânărul medic. Să renunțe la băutură? Da, dacă ar fi atât de ușor! A încercat totuși o dată și a avut halucinații: vedea șopârle, varani, iguane care îi înfulecau mâțele și îi smulgeau membrele. Un adevărat coșmar.

Rulă spre sud, de-a lungul Central Park West, până la Columbus Circle. În timp ce conducea, aranjă oglinda retrovi-zoare și oglinda mică în care se reflecta, ușor tulbure, fantomatic. Ce a făcut cu viața lui? Va continua să cadă, în fiecare zi din ce în ce mai jos, până se va distruge definitiv? Îi era chiar frică, pentru că nu vedea prin ce miracol lucrurile s-ar fi putut îndrepta.

„Încetează să bei... Dar pentru cine? Pentru ce?”

Știa totuși că putea fi puternic. Focul mâinii care clocotea în el nu era doar distrugător. Între mânie și hotărâre uneori nu e decât un pas. Ca și cum voia să-și demonstreze ceva, decise să nu mai pună pe limbă strop de alcool câteva ore bune. Pentru moment, se mulțumea cu o cafea.

Puțin înainte de a ajunge în Times Square, o tăie spre Rockefeller Center, dintr-un impuls. Își opri mașina la capătul unui trotuar, își cumpără o cafea și se duse s-o bea la Tower Plaza. Nu mai venise aici de o eternitate. Altădată, îi plăcea grozav locul ăsta. Ani la rând, de Crăciunuri fusese aici cu Grace și puștoaica ei ca să admire luminițele. Se așeză pe marginea patinoarului și, fascinat, îi contemplă o vreme pe oamenii fericiți care se agitau în jurul lui. Părinții își încurajau copiii, îi filmau, îi fotografiau. Tipau de bucurie, făceau glume, se distrau. Și toată fericirea asta îl trimitea implacabil la singurătatea lui.

Dacă ar fi întors capul spre dreapta, în direcția Harper Café, ar fi zărit-o poate pe cea care îi bântuia gândurile. Pentru că, în acel moment, Grace Costello nu era decât la zece metri de el.

Dar el n-a știut niciodată.

Pierdută în gânduri, Grace nu-l remarcă nici ea pe fostul ei coechipier. După ce consumă ce comandase, ieși din cafenea luând-o spre ieșirea opusă. Își încheie jacheta și făcu câțiva pași pe stradă. Începea să se facă frig de-a binelea. Încă o dată, avu acea senzație bizară că ceva „lipsea” în oraș -- nu-și dădea deloc seama ce. Se concentră, privi spre nord, apoi spre sud. Imaginile din aceste ultime două zile i se derulau cu viteză în minte.

Atunci, brusc, crezu că înțelege. Era imposibil, și totuși... Totuși, n-au dispărut!

Va trebui să-l întrebe pe Galloway cu prima ocazie când o să-l întâlnească.

Când și-a terminat serviciul, Sam s-a întors în birou. Era noapte, dar, pentru un moment, preferă să rămână în întuneric, lângă fereastră, cu privirea pierdută spre Manhattan Bridge. Se gândea din nou la ciudatele cuvinte pe care le spusese Grace. În mod clar, spiritul uman, atunci când pierde contactul cu realitatea, o lua adesea pe căi confuze.

Dintr-odată, crezu că aude o respirație sacadată. Era cineva în cameră!

Aprinse mica lampă de birou care răspândea o lumină blândă.

Nimeni.

Totuși, simțea o prezență fantomatică în jurul lui. Desenele Angelei erau pe colțul mesei. Din nou, Sam le examinează unul câte unul, fără să știe ce căuta.

Desenele ascundeau oare ceva?

În timpul facultății de medicină, a fost profund marcat într-unul din stagiile făcute într-o închisoare pentru minori.

Acolo, desenele deținuților nu înfățișau decât crime și violență. Subiectul l-a interesat în continuare și a devenit unul dintre pediatrii cei mai competenți în descifrarea și analizarea desenele copiilor. Chiar a publicat un articol pe această temă într-o revistă medicală și cunoștea majoritatea lucrărilor care tratau tema. De altfel, erau pline de cazuri tulburătoare. Uneori, desenele sugerau că unii copii știau precis când aveau să moară. În desenele lor, își anticipau dispariția și se foloseau de desen ca să trimită un ultim mesaj familiei. În mod ciudat, aceste mesaje dovedeau adesea seninătate ca și cum, odată ajunși pe cealaltă lume, acești copii erau eliberați de angoasă și suferință. Dar cele mai derutante erau poate desenele cu fluturi, care erau desenate de micii prizonieri pe pereții clădirilor din taberele de reeducare.

Sam s-a gândit la toate astea, pentru că, întorcând teancul de foi, remarcă niște semne minuscule în cele patru colțuri ale fiecărei pagini: cercuri, triunghiuri, stele...

A mai văzut semnele astea pe primul desen pe care i l-a oferit Angela! Din ce în ce mai tulburat, scotoci în buzunarul hainei ca să-l cerceteze din nou: pe spatele paginii, aceleași semne cabalistice se înlănțuiau misterios.

„Și dacă era un cod? Și dacă...”

Ușa biroului se trânti, făcându-l să tresară. Sam deveni conștient că în cameră e un frig polar și că respirația lui scotea aburi. Începu să fixeze desenele în panou, urmând ordinea sugerată de primul desen. După ce agăță toate cele douăzeci de desene, orientă lampa în așa fel încât să lumineze cât mai bine ansamblul pe care îl creau. Pictura era fascinantă, abstractă, dar la limita figurativului, pentru că se puteau distinge, ici și colo, câteva forme ascunse, ca niște mici animale camuflate într-o pădure tropicală.

Hipnotizat de tablou, Sam nu-și putea dezlipi ochii, plimbându-se prin cameră ca să-i observe toate ascunzișurile. De data asta, simțea clar că era ceva de descoperit: o alarmă, o chemare, un mesaj...

Când ajunse în dreptul ferestrei, o injurătură îi trecu prin cap „Fir-ar a dracului de porcărie!”

Se frecă la ochi, merse puțin, apoi reveni în același loc. Nu, acum era mintea lui ce o lua razna!

Derutat, ieși pe coridor și se îndreptă spre toaleta personalului ca să-și dea cu apă pe față. În fața oglinzii fixate deasupra chiuvetei, își dădu seama că era foarte palid și că îi tremurau mâinile. Atunci se întoarse în birou, stăpânit de neîncredere și de agitație. Se așeză în aceeași poziție, lipit de marginea ferestrei, și privi din nou tabloul.

Examineate dintr-un anume unghi, cele douăzeci de desene astfel îmbinate transmiteau un mesaj prin anamorfoză.

Câteva litere care formau o propoziție foarte simplă, dar cu implicații tulburătoare:

GRACE SPUNE ADEVĂRUL

Odată ce te apuci, fără drog nu mai există viață, dar ai o existență dezgustătoare, de sclav. Și totuși, sunt fericită să mă întorc la ea. Fericită! Fericită! Nicio dată n-a fost mai bine ca aseară. Fiecare nou început este cel mai bun.

Iarba albastră.

Jurnal anonim al unei tinere drogate

Sutul Bronx-ului – cartierul Hyde Pierce

Când Jodie Costello, cincisprezece ani, a deschis ochii, cearșafurile erau ude. Avea temperatură și pielea ca de găină; întreg trupul îi era scuturat de frisoane. Tremurând toată, abia se ridică și se așeză la fereastră.

„Ce dracu’ am căutat în mizeria asta?”

Toate ghidurile turistice ale orașului New York recomandau evitarea acestui loc. Hyde Pierce nu era decât la câțiva kilometri de atracțiile Manhattan-ului, dar asta nu-l împiedica să fie un loc ucigaș. Cartierul nu era altceva decât o rețea de locuințe la preț redus fără nici un centru comercial în jur. Numai terenuri presărate ici și colo cu carcase de mașini, pe care nimeni nu venea să le ridice.

Jodie avea probleme. O durca totul. Picioarele îi erau străbătute de crampe. Articulațiile îi trosneau. Oasele păreau să i se fărâmițeze de parcă se desfăceau în zeci de bucățele.

„Nenorocito, trebuie să te găsească!”

Pulsul îi creștea și palpitațiile îi zguduiau pieptul. Tranzpira, îi era cald, apoi frig. Burta îi era scuturată de spasme groaznice și o durere sfâșietoare îi rupea șalele ca și cum o bară de fier i le găurea.

„Rahat!“

Își scoase cămașa de noapte și apoi se așeză în mare grabă pe vasul de toaletă. Oglinda ciobită a ușii de la baie îi arăta o imagine pe care n-ar fi vrut s-o vadă.

Când era mică, i se spunea mereu că e frumoasă cu părul ei auriu și ochii ca smaraldul, dar acum știa că nu mai era vreo frumusețe.

„Nu mai ești decât o zdreanță mâncată de drog.“

Îți era frică să-i privești trupul descărnăt. Fața îi era acoperită de părul încâlcit și oxigenat din care ieșeau șuvițe lungi, roșii și albastre. Cearcăne negre se adânceau sub ochi ca o dâră de rimel. Îndepărtă câteva șuvițe agățate în piercing-ul care îi împodobește nara. Mai avea unul în buric, care amenința să se infecteze.

Se îndoi sfâșiată de o cramă la stomac.

„Vai.“

Nu mai avea putere. Într-o vreme totuși făcea mult sport. Datorită faptului că era înaltă, juca bine baschet. Într-adevăr, este înaltă. Totuși, pe dinăuntru se simțea încă la fel de mică și fragilă ca un bebeluș.

Pentru că exista acea rană deschisă pe care o purta mereu în suflet.

Moartea mamei sale atunci când avea cinci ani a confruntat-o prea devreme cu o lume plină de angoasă și groază.

A ieșit distrusă din acea încercare. Erau atât de apropiate. Atât de apropiată cât poate fi o fetiță de cinci ani care nu avea tată. Dar Jodie nu-și căuta scuze.

La început, a fost adoptată de o familie, dar n-a mers. Spuneau că e insuportabilă și fără îndoială acesta era adevărul. Era derutată, mereu dominată de acest sentiment de nesiguranță pe care n-a reușit să și-l potolească de atunci.

La zece ani, a început să inhaleze dizolvantul pe care l-a găsit în baie. Apoi a golit regulat farmacia familiei, căutând

Tranxene. Din acest motiv, familia adoptivă n-a mai vrut-o și s-a întors la cămin. A șterpelit câte ceva de ici, de colo. Nimic foarte grav: câteva boarfe și două sau trei bijuterii. Dar s-a lăsat prinsă și a petrecut șase luni într-un centru pentru minori.

De atunci, descoperise alte produse mai eficiente decât dizolvantul. Adevărul e că luase tot ce-i căzuse în mână: excitante, cocaină, heroină, iarbă, cașete... De ceva vreme, nu mai trăia decât pentru asta.

Căuta mereu să se cufunde și mai adânc ea să scape de frică. Prima dată când s-a drogat, a fost atât de minunat, încât a vrut să regăsească acea stare iar și iar. Chiar dacă urmează infernul, prima dată este atât de bine, de ce s-o nege?

Pe scurt, drogul părea să-i ofere răspunsul la acea suferință insuportabilă, cu ajutorul lui își masca sensibilitatea și emoțiile. Toată lumea credea că era dură, dar nu era adevărat. Îi era frică de viață, de cotidian, de tot.

Din nenorocire, a devenit repede dependentă. N-avea rost să mintă: era deja multă vreme de când nu-și mai controla consumul. Acum, singura posibilitate era să mărească dozele și frecvența prizelor.

A petrecut câteva luni pe stradă, înainte de a se refugia în acest loc la o fată pe care a cunoscut-o făcând multe „livrări“ în cartier. N-a mai pus piciorul într-o școală de la ieșirea din centru. Totuși, învăța bine. Era mult peste medie și mulți profesori spuneau că e inteligentă. Este adevărat că-i plăcea mult să citească. Dar cărțile nu te apără de frică. Cărțile nu te fac cu adevărat mai puternic. Sau nu le-a citit cu atenție.

De multă vreme nu mai avea încredere în adulți. Tot ce educatorii și polițaii au știu să-i spună era că o s-o sfârșească rău. De asta, mulțumesc, nu se îndoia nici ea. Își dădea seama că aluneca încet spre moarte. Într-o zi, chiar a luat un tub de somnifere ca să facă marele salt. N-au fost destul de puternice și până la urmă a fost doar amețită o săptămână. Ar fi făcut mai bine dacă și-ar fi tăiat venele. Poate într-o zi...

Trebuia să facă rost de o doză. Și pentru asta trebuia să-l caute pe Cyrus.

Jodie se ridică și trase apa. Crampele de la stomac se mai calmaseră puțin, dar le-au luat locul greața și amețelile. Mirosea tare, dar nu avusese nici măcar putere să intre sub duș. Trase pe ea o pereche de blugi jerpeliți, un pulover și o haină militară veche.

„Oare câți mardei am?”

Se întoarse în cameră. În ajun, îi smulsese geanta unei japoneze lângă Park Slope. „Nu chiar o Prada adevărată.” Scotoci în portofel și găsi douăzeci și cinci de nenorociți de dolari.

Era puțin, dar Cyrus o să-i dea sigur ceva.

Se târî afară din apartament.

Orașul era acoperit de o ploaie fină și înghețată. Jodie își puse mâna streășină la ochi ca să se apere de vântul care ducea cu el saci de plastic găuriți și hârtii murdare din cauza căror pubelele dădeau pe dinafară.

O singură persoană o ajutase și o protejase: era polițaiul ăla, Mark Rutelli, un fost prieten al mamei-sii. Odată, chiar a încercat s-o acopere după un furt de rețete. Furtul a fost mușamalizat, și Rutelli și-a pierdut slujba. De atunci fugea de el; nu voia să-i facă și alte necazuri și îi era rușine. Pentru nimic în lume nu voia să fie comparată cu mama ei.

Jodie se îndreptă spre o clădire care avea toate cutiile de scrisori smulse. Își tăie drum prin mijlocul unui grup de tineri care făceau trafic în casa scării.

În fine, ajunse în fața ușii care trebuia. Sună de mai multe ori, dar degeaba. Lipindu-și urechea, reuși să audă totuși clar zgomotul unui radio sau al unui televizor. Bătu la ușă.

– Deschide, Cyrus!

După un moment, un băiat voinic, un afro-american abia ieșit din adolescență, dar cu o statură impresionantă apără în ușă.

– Salut, Babe-o-rama!

– Lasă-mă să intru.

O apucă de braț și o împinse în cameră.

Volumul televizorului era atât de puternic, că n-a auzit-o când a sunat. Locul era cufundat în semiîntuneric. Era un apartament puchinos unde mâncarea zăcea peste tot și al cărui miros infect împutea toată camera. Cyrus făcu un pas spre locul

care servea de cameră de zi și se așeză într-un fotoliu desfăcut, micșorând volumul unci plasme, ultimul model.

Ar fi trebuit să ridice storurile de la ferestre ca să lase să pătrundă lumina și să aerisească încăperea. Dar Jodie nu de asta era acolo.

– Ce ai pentru mine? întrebă ea.

– Depinde, cât ai?

– Douăzeci și cinci.

– 0. Douăzeci și cinci *bucks*¹! Nu ești Bill Gates.

Se scotoci în buzunar ca să scoată un pliculeț din plastic pe care i-l vântură lui Jodie pe sub nas.

Ea se apropie și privi marfa cu dispreț.

– N-ai altceva?

Dealerul zâmbi cu toată gura.

– Pentru asta ar fi nevoie de un mic supliment, răspunse el deschindu-și șlițul și agitând limba în mod obscen.

– Nici în vis.

– Hai, vino puțin aici, iubito.

– *Get stuffed*²! îl insultă ea făcând câțiva pași în spate.

Până acum, refuzase să se reguleze pentru droguri. Atâta brumă de demnitate îi mai rămăsese, știind însă foarte bine că va veni o zi în care o să intre în același apartament, cerând marfă, fără să aibă un dolar în buzunar. Atunci, nu mai răspundea de ea.

Îi aruncă cei douăzeci și cinci de dolari în față. El îi aruncă pliculețul pe care-l prinse din zbor.

- Distracție plăcută, Babe-o-rama! spuse el dând televizorul mai tare, scandând cuvintele melodiei rap pe care părea să le știe pe dinafară.

Jodie trânti ușa și coborî scările.

Intrându-i frigul în oase, alerga printre blocuri. Și, în timp ce fugea, era copleșită de gânduri îngrozitoare. Doar câțiva metri și o să poată să-și injecteze rahatul ăla. S-ar fi putut înțepa chiar în mijlocul curții, dar era riscant. Acolo, în parcare.

¹ Dolari, în argou

² Du-te la dracu'

printre puștii care se dădeau cu rolele printre pubele. Nu visa decât la un singur lucru: să fie drogată, în lumea halucinațiilor. Să nu se mai gândească la nimic. Ca să coboare, pentru o clipă, la un nivel al cunoștinței în care nu-i mai este teamă.

Urcă scările ca un fulger, trânti ușa cu piciorul și se închise în baie.

Tremurând, desfăcu ambalajul din plastic și lăsă o biluță să-i alunece în palmă. Cum nu avea destul drog ca să-l fumeze, decise să-și facă injecție. Sigur existau riscuri: curul ăla de Cyrus era în stare să-l combine cu nu se știe ce: talc, pudră de ciocolată, pastile pisate. Și de ce nu cu șoricioaică!

Cu atât mai rău, își asuma riscul. Sperând că astăzi n-o să moară din cauza unei supradoze.

Deschise dulăpiorul de medicamente fixat deasupra chiuvetei și își luă ustensilele. Într-o cutie de coca tăiată, puse bila, adăugă puțină apă și câteva picături de lămâie. Încălzi fundul cutiei cu bricheta, apoi filtră lichidul cu un capăt de tifon. Din fericire, mai avea o seringă din ultima ei „călătorie“. Pentru orice eventualitate, înfipse acul în tifon și aspiră tot lichidul. În fine, se pipăi ca să-și găsească vena, înfipse acul, închise ochii, trase o gură mare de aer și se înțepă.

Un val de căldură îi inundă tot corpul, liniștindu-se. Se lungi pe jos, cu capul sprijinit de cadă. Atunci simți că se duce, că plonjează încetișor într-un fel de bulă, ca și cum se desprindea de o parte din ea.

Singura ei bucurie era că mama ei n-o va vedea niciodată așa. Fără îndoială, a murit cu convingerea că un viitor radios îi așteaptă fiica. O viață plină de iubire și de fericire.

„Îmi pare rău, mamă, nu sunt decât o nenorocită de toxicomană.“

De fapt, singurul avantaj când ai părinții morți e că nu riști să-i dezamăgești.

Din portofel scoase singura fotografie care îi rămăsese de la ea. Jodie trebuie să fi avut trei sau patru ani. Mama ei o ținea în brațe. Pe fundal, se puteau vedea un lac și niște munți. Cel care făcuse fotografia trebuie să fi fost Rutelli.

În timp ce aluneca puțin câte puțin în flăcările unui infern pufos, Jodie fredonă câteva măsuri dintr-un cântec pe care i-l cânta mama ei. O arie din Gershwin pe care o transformase în cântec de leagăn: *Someone to watch over me*¹.

Afară, norii se risipeau. Câteva raze de soare pătrundeau pe deasupra caselor. Dar Jodie nu le vedea.

¹ Cineva care să mă apere.

Viața nu e decât o părere.

Cartea lui Iov

Când Sam împinse ușa camerei 808, Leonard McQueen termina o partidă de șah.

– Deci, cine a câștigat? întrebă Sam aruncând o privire pe fișa bătrânului.

– L-am lăsat să câștige, îl asigură McQueen.

– Ai lăsat să câștige o *mașină*?

– Da, am avut chef să fac un gest caritabil. Mă apucă uneori când sunt într-o dispoziție bună. Tu, dimpotrivă, nu pari în mare formă...

– Nu, dar eu sunt medic...

...și eu am cancer.

Abia termină de rostit cuvântul că-l apucă un acces de tuse.

O umbră de îngrijorare întunecă privirea lui Sam, totuși McQueen îl liniște în felul lui:

– Sunt bine, doctore, nu-ți face griji. N-o să mor astăzi.

– Asta mă încântă.

– Știi ce mi-ar face plăcere?

Sam se prefăcu că se gândește.

– Nu prea știu... o havană? O stripteuză? O sticlă de votcă?

De fapt, mi-ar plăcea să beau un pahar cu tine.

– Mai vedem...

– Nu glumesc, doctore. O bericică, așa ca între bărbați.

Nu departe e o cafenea, Portobello...

– Nici nu te gândi, Leonard.

– Și cine o să mă împiedice să mă duc?

– Regulamentul spitalului.

McQueen ridică din umeri și reveni:

– Haide, doctore, noi doi, într-un bar adevărat, cu muzică și fum...

– Nu te ții pe picioare, Leonard...

În seara asta mă simt bine! În dulapul meu găsești o jachetă și un palton. Dă-mi-le.

McQueen era un întreprinzător, unul adevărat. Timp de patruzeci de ani, crease și dezvoltase societăți. Făcuse avere de foarte tânăr, apoi fusese ruinat înainte de a ieși la suprafață din nou. Îi plăcea riscul și mai ales avea o putere de convingere ieșită din comun, pe care și-o păstrase chiar și agonizând de cancer pe un pat de spital.

– Haide! Doar o oră. Dă-mi un singur motiv ca să refuzi.

– Aș putea cu ușurință să găsesc vreo sută, răspunse Sam fără să se dea bătut. Primul ar fi că pot să-mi pierd slujba...

O mică eroare... Promit să nu-ți cad în brațe.

– Nu, e prea periculos...

– Dar totuși o să accepți, nu-i așa? Pentru că ești un om cumsecade.

Sam nu se putu împiedica să zâmbească și Mc Queen înțelese că a câștigat.

Ambasada Franței • Comunicat de presă

Tânăra noastră compatriotă, Juliette Beaumont, va să apară, în următoarele ore, în fața celui de-al treilea tribunal din Queens care ar trebui să decidă eliberarea ei. Poliția din New York, de fapt, a scos-o din cauză în cazul accidentului care a îndoliat Statelor Unite acum câteva zile.

Suntem mulțumiți de rezolvarea acestui caz, pentru că a permis să se clarifice și ambasada noastră a fost în măsură să degreșeze situația juridică.

Sam și Leonard se instalaseră într-un colț liniștit, în capătul sălii de la Portobello Cafe. Veioza din mijlocul mesei lor

răspândea o lumină dulce. Încântat, Leonard își degusta be-
rea cu înghițituri mici, în timp ce Sam își termina a mia ca-
fea pe ziua aia.

– Deci, doctore, degetelul meu mic îmi spune că e o nouă
femeie în viața ta...

– Ce te face să crezi asta?

– Sunt lucruri pe care le simt.

– Și dacă am schimba subiectul? îi propuse medicul.

– Foarte bine, cedă McQueen. Tot nu te-ai hotărât să faci
un tur prin casa mea din Connecticut?

– O să trec pe acolo într-una din zilele astea, promise Sam.

– Ar trebui să te duci acolo cu prietena ta, o să-i placă...

Leonard!

– Foarte bine, foarte bine, nu mai spun nimic. Oricum, când
o să fii acolo, nu ezita să dai o raită prin eramă.

– Ca să gust din faimoasele tale vinuri?

– Da. Mai ales o sticlă, un Bordeaux cheval-blanc din
1982, pe care o păstrez cu sfințenie, un vin splendid, o explo-
zie de arome...

– Cal-alb, repetă Sam cu un prost accent francez.

White Horse, traduse Leonard luând încă o gură de bere.

– *White Horse*? Credeam că asta e o marcă de whisky.

McQueen ridică ochii la cer.

– Las-o baltă, nu știi nimic!

– Corect, admise Sam.

– În orice caz, bea cu ea.

– E franțuzoică, recunosc Sam.

– Atunci o să îl aprecieze.

Câteva minute păstrară tăcerea. Din reflex, Sam își ținea
mâna în buzunarul sacoului pe pachetul de țigări, știind totuși
că nu putea fuma. În cele din urmă, McQueen întrebă:

– De ce nu ești cu ea în seara asta?

– Nu pot, Leonard.

– Credeți că aveți timp, nu-i așa? În viață, mereu se spune
așa, dar...

– Este în închisoare.

Amuțit, McQueen se întrerupse din tiradă.

- Glumești, doctore!

Sam clătină din cap.

- O să-ți explic.

Plin de pudoare, Sam îi povestea bătrânului istoria pasiunii făcute pentru Juliette. Vorbi despre magia weekendului lor și despre ezitățile de la aeroport. Apoi vorbi despre ceea ce nu pricepea:

- Nu știu de ce Juliette a pretins că este avocată.

- Haide, făcu McQueen, nu fi naiv! Nu ți-a spus că e chelneriță ca să nu pară că e o toantă care rămâne cu gura căscată în fața unui doctor bogat și strălucit.

- Nu sunt bogat, îl liniști Sam, nici strălucit, de altfel. Doar competent, asta se poate spune.

- Hm... în orice caz, nu și în ce privește psihologia feminină!

Sam se prefăcu jignit, dar în cele din urmă recunoscă:

- Juliette n-a fost singura care a mințit, și eu i-am spus că sunt înșurat.

McQueen oftă.

Mereu Federica ta!

Sam îl opri cu un gest al mâinii:

- Trebuie să-ți spun un lucru.

Și atunci, el, care nu s-a confesat nimănui, i-a dezvăluit bătrânului câteva dintre hibeale dureroasei lui relații cu Federica. McQueen îl ascultă cu atenție și, foarte repede, curiozitatea făcu loc unei veritabile compasiuni. Deși cu o fire puțin expansivă, Sam i-a vorbit fără reținere. Nu-l cunoștea pe Leonard de multă vreme, dar avea ceva care îi inspira încredere. McQueen avea înțelepciunea celor care și-au acceptat propria moarte, și asta îl impresiona și în același timp îl emoționa pe Sam.

Se făcuse deja târziu când și-a terminat povestea. Pe stradă, traficul se mai redusese. Cafeneaua avea să se închidă, căci ultimii clienți plecau. Leonard era obosit. Sam îl însoți în cameră și îl ajută fără ostentație. McQueen arătă spre reportofonul pe care Sam îl avea întotdeauna în buzunarul hainei și pe care îl folosea ca să-și înregistreze diagnosticele.

-- Cred că ar trebui să-i povestești lui Juliette tot ce mi-ai spus mie.

■

În celula ei, Juliette stătea pe pat, cu spatele lipit de perete și cu capul între mâini. Trecuse dincolo de oboseală, de frică. În mintea ei se învălmășeau o grămadă se întrebări.

„De ce depinde viața? De ce depinde șansa? Câtă libertate avem? Cine, hazardul sau destinul, este adevăratul stăpân al jocului?”

Că s-o facă să recunoască orice, inspectorul Di Novi o amenințase că o închide pe La Barge, vasul-închisoare ancorat în fața Bronx-ului. Dar ea s-a ținut tare. În celulele comune, celelalte prizoniere, în majoritate negrese sau hispanice, îi spuneau *the french girl*, fără să se știe cu adevărat ce căuta aici.

Dacă Juliette a recunoscut că a falsificat data vizei, asta nu însemna că e teroristă. A făcut asta pentru un bărbat. Un bărbat care a privit-o altfel. Un bărbat care a făcut-o să se simtă diferită, strălucitoare, valoroasă.

Și dacă era s-o ia de la capăt... o lua.

Apoi se gândi la părinții și la sora ei: chiar dacă era eliberată și apoi expulzată în Franța, tot rămânea oia neagră a familiei. Cu siguranță, indiferent ce a făcut, n-a reușit niciodată să fie la înălțime. Voia să fie un star de cinema, și a ajuns chelneriță; voia să placă unui bărbat, și a fost aruncată în închisoare. Nu era decât o nevolnică...

Ușa celulei se deschise și un gardian îi întinse o tavă cu mâncare. Se târi spre deschizătură ca o pasăre cu aripile tăiate. Avea gâtul uscat. Deschise mica sticlă de apă minerală și o goli pe jumătate.

Își zări fața care se reflecta în tava de metal: ghici paloare, trăsăturile căzute, pupilele dilatate de nesomn. Cu ironie, se gândi la toate orele din viața ei pe care și le-a petrecut încercând să fie mai frumoasă. Toate acele ore pierdute în ton cu canoanele actuale ale frumuseții.

De ce se consideră că sub un chip frumos se ascunde în mod obligatoriu un suflet frumos? De ce să trăim într-o epocă

în care toată lumea vrea să fie tânără și zveltă atunci când, după o anumită vârstă, lupta este dinainte pierdută?

Pentru că era o ființă normală, se jură să apere de-acum naturalul. Și, dacă trebuia să semene cu cineva, măcar să semene cu ea însăși.

O sirenă sună, anunțând stingerea. Se întoarce în pat, în timp ce lumina becului se micșoră treptat, până se stinse de tot.

În întuneric, avu dintr-odată impresia că larve vâscoase îi mișună prin burtă. Inima i se strânse și nu peste multă vreme simți căldura lacrimilor care îi curgeau. Pătrunsă de frig și de frică, știa că o să fie incapabilă să adoarmă. După ce se stinse lumina, se gândea și acum la oamenii care au murit în explozie. Își amintea cu exactitate unele chipuri pe care doar le-a întâlnit înainte de a părăsi avionul. Și de fiecare dată când încerca să adoarmă era tulburată de vocile care o strigau în somn.

Voci din mormânt, pline de durere și de frică.

Voci care îi reproșau că era încă vie.

Voci care îi spuneau că o să moară...

Sam se pregătea să plece din spital când infirmiera de la triaj îl opri.

– Doctore Galloway, vă așteaptă o femeie, îl anunță ea arătând spre silueta din celălalt capăt al holului.

– O bolnavă?

– Nu cred.

Sam traversă vestibulul lung, temându-se de o altă vizită a lui Grace Costello.

O femeie stătea la fereastră cu privirea pierdută în noapte. Purta o eșarfă Burberry și un palton drept, pe gulerul căruia cădea părul desfăcut.

Hainele astea, părul...

– Juliette! strigă el înaintând.

Tânăra se întoarce tresărind: avea același taier, aceleași haine, dar nu era Juliette.

– Doctorul Galloway? Mă numesc Colleen Parker, sunt colega de apartament a lui Juliette.

Puțin stânjenit de confuzie, Sam o salută pe interlocutoarea care nu înceta să-l cerceteze din cap până-n picioare. La rândul lui, Sam o privi insistent, observându-i trăsăturile delicate și ochii verzi. Colleen era frumoasă, și o știa.

– Am citit ziarul de dimineață, îi explică ea, și încă nu mi-am revenit: Juliette suspectă că a aruncat în aer un avion! Ea care nu știa să umble la cuptorul cu microunde!

Sam îi zâmbi politicos în timp ce tânăra continuă:

– Avocatul ei mi-a explicat toate demersurile pe care le-ați făcut. El este cel care mi-a dat datele dumneavoastră.

– Cred că sunt șanse ca să fie eliberată mâine.

Colleen își ridică privirea. Sam ghicea întrebarea care îi stătea pe buze și tânăra nu întârzie s-o formuleze:

– O cunoașteți de multă vreme pe Juliette?

– Nu chiar, recunosc eu ei.

– Câteva luni?

– Câteva zile.

Din nou, Colleen îl privi atent pe doctor. Cu cât îl asculta mai mult, cu atât pricepea ceea ce o atrăsese pe Juliette: un amestec de hotărâre și blândețe, o lumină în ochi care îl făcea atât de tulburător...

– Trebuie să vă pun o întrebare, îi spuse ea după un moment de ezitare.

Cu un gest al mâinii, Sam o invită să continue.

– Ce v-a împins să ajutați o femeie despre a cărei existență nu știați nimic cu o săptămână înainte?

– Este o poveste foarte simplă și foarte complicată în același timp, admise Sam.

Colleen lăsă câteva secunde să treacă.

– Nu știu decât un lucru care poate fi în același timp foarte simplu și foarte complicat.

Și acest lucru este?

– Iubirea.

*

Câteva ore mai târziu, în Harlem, în inima nopții newyorkeze, o siluetă se strecura pe lângă un imobil de cărămidă. În acest mare depozit nu departe de locul unde Clinton și-a

instalat birourile după ce a părăsit Casa Albă – erau păstrate dosarele cu rezultatele autopsiilor, imediat după ce ancheta era clasată sau rezolvată.

Grace Costello pătrunse în holul clădirii administrative. Era liniștit. Se uită la ceas: puțin după ora 3 dimineața. După cum prevăzuse, doar o echipă restrânsă asigura paza de noapte.

– Bună seara! spuse ea apropiindu-se de un funcționar care căsca în spatele biroului de primire.

– Salut! A înghețat afară, nu?

– Da, răspunse ea lăsându-și legitimația și insigna cum cerea regulamentul.

Știa că în acest moment chiar o cameră de supraveghere îi filma toate mișcările, dar își asuma riscul. Nimeni, credea ea, nu vedea niciodată aceste înregistrări și, în orice caz, nimeni n-ar fi putut s-o recunoască.

Dacă mi-ai oferi o cafea, nu te-aș refuza, spuse ea frecându-și mâinile.

– E un automat acolo... făcu funcționarul arătând spre capătul culoarului.

Atunci, Grace îi zâmbi cum numai ea știa. Un zâmbet capabil să îi tulbure chiar și pe bărbații cei mai siguri pe ei. Știa că era atuul ei și nu era drept. Dar uneori necesitatea făcea legea. Iar în seara asta era necesar.

– Așteaptă, reveni funcționarul, o să-ți iau eu una.

– Ce drăguț!

– Mă cheamă Robby.

– Încântată!

Se îndepărtă de birou, și Grace profită ca să treacă la calculator. Tastă propriul nume și ecranul afișă informația dorită.

„Grace Costello

Dosarul nr. 1060-674“

Mâzgăli cifrele pe un post-it și așteptă să se întoarcă „Robby“ ca să-i ceară dosarul după număr și nu după numele victimei.

– Nu te-am mai văzut niciodată pe aici, observă el.

– În ultimii ani, am avut niște probleme cu sănătatea, explică ea.

- Totuși, pari în formă.

Reveni câteva minute cu un dosar gros, cartonat. Domnul fie lăudat, nu observase coincidența de nume.

După ce-i mulțumi, Grace se așează într-un compartiment mai la distanță, ca să-și studieze dosarul, conștientă că încearcă o senzație pe care nici un alt mort n-a avut-o înaintea ei: aceea de a-și putea citi propriul rezultat al autopsiei...

Deși încerca din răputeri să-și păstreze calmul, nu se putu împiedica să nu-i tremure degetele când dădu prima pagină a dosarului.

INFORMAȚII GENERALE

Grace Lauren Costello

Sex: feminin - **Rasă:** albă **Vârsta:** 38 de ani
Înălțime: 1,79 m - **Greutate:** 66 kg

„Șaizeci și șase de kile! Dacă aș fi știut ce mă așteaptă, nu începeam în veci regimul ăla, se gândi ea pentru a se relaxa un pic.”

Își continuă lectura încercând să descopere un element care îi putea aminti circumstanțele morții ei. Raportul preciza că i s-a descoperit corpul la ora 5 dimineața, în propria mașină parcată pe o străduță, nu departe de Manhattan Bridge.

Dar din aceste date nu pot să aflu ce făceam acolo.

Într-un plic erau o serie de poze la care îi fu greu să se uite. Chiar și pentru ea, senzația suprarrealistă de a-și cerceta propriul cadavru era greu de suportat. A fost omorâtă cu un glonț în cap. Tras din spate, glonțul a explodat în partea stângă a cutiei craniene înainte de a se înfige în emisfera superioară dreaptă a creierului. În fotografii, partea din spate a craniului nu era decât un terci sângărând.

Restul corpului avea o singură urmă de lovitură - un hematom foarte detașat la nivelul unui pomete --, dar fără urme de tortură, de viol sau de rană defensivă. Nu a avut timp nici măcar să se zbată sau să se apere, pentru că cineva căruia îi întorcea spatele i-a zburat creierii.

La început, nu se uită și peste ultimele două pagini, care conțineau raportul toxicologic, convinsă că n-o să găsească

acolo nimic interesant. Și, chiar după ce luă la cunoștință, de trei ori se strădui să pună cap la cap informațiile, atât o lăsară de perplexă cele descoperite: probele de sânge arătau, de fapt, urme de heroină în organism.

Grace se lăsă în scaun. Lovitura era greu de suportat. Ceva nu se potrivea. Nu se drogase niciodată în viața ei! Încă zăpăcită, se ridică și îi dădu dosarul lui Robby.

Când ieși în stradă, un frig aspru și ascuțit îi mușcă fața, dar nu se feri. În mintea ei, trei întrebări se învârtteau ca șerpilor alunecoși. Cine a omorât-o? De ce avea droguri în sânge? Și toate acestea aveau vreo legătură cu ciudata misiune pe care trebuia s-o îndeplinească acum?

Marti dimineață

La ora 9:30, Juliette Beaumont fu condusă în fața celui de-al treilea tribunal din Queens. În timp ce intra în sală, căută din priviri un chip familiar, dar, cum audierile nu erau publice, nici Colleen, nici Sam nu avuseseră voie să asiste.

La sfaturile avocatului, pledă vinovată la acuzația de insubordonare față de forțele de ordine și infracțiune față de legea imigrării.

Poliția newyorkeză, neputând dovedi nici cea mai mică implicare a franțuzoaicei în explozia avionului, tribunalul renunță la toate învinuirile aduse contra ei și, după discuții cu procurorul, o condamnă doar să plătească o amendă de o mie cinci sute de dolari.

După ce trecu pe la comisariat ca să-și recupereze obiectele personale, fu condusă spre serviciile de imigrare care trebuiau să pună în aplicare procedura de expulzare. În vreme ce Juliette se aștepta să fie trimisă fără menajamente în Franța, o obscură comisie de anchetă asupra securității naționale intrată în funcție după 11 septembrie – își manifestă brusc intenția de a o interoga în zilele următoare. La ora 12, se suspendase deci procedura de expulzare care o viza și, printr-o ciudată ironie a sorții, ieși din clădire cu o prelungire excepțională a vizei în buzunar până la viitoarea ei convocare!

Colleen venise după ea, și cele două prietene se aruncaseră una în brațele celeilalte. S-au îmbrățișat plângând și, un lung moment, au fost mai apropiate decât oricând. Au luat un taxi până acasă. Era frumos, nu ploua și niciodată lumina zilei nu i se păruse lui Juliette mai reconfortantă.

Cum ajunsese acasă, își pregăti o baie fierbinte care transformă încăperea în saună. Odată dezbrăcată, alunecă în apa parfumată și o lăsă să curgă, gata să dea pe-afară. Cu capul sub apă, rămase mai mult de un minut fără să respire, încercând să-și golească mintea, ca să-și recapete puterile.

Arestarea și încarcerarea reprezentaseră pentru ea o încercare pe care nu era pregătită s-o înfrunte și pe care n-o va uita niciodată. Cu timpul, spera doar ca acest episod să nu lase urme prea adânci în mintea ei și spera ca prietena ei, Colleen, să n-o sâcăie cu întrebările.

Scoase capul din apă ca să respire. Se simțea ca nouă, epuizată și în același timp plină de energie, și se părea că la fel de bine ar fi putut să doarmă trei zile sau să alerge zece kilometri prin Central Park.

Își puse un halat și i se alătură lui Colleen în salon.

– Mulțumesc că ai venit să mă iei!

Colleen arătă spre o veche geantă de voiaj așezată pe canapea.

– Ți-am găsit haine de schimb. Ai lăsat-o în fundul dulapului.

Juliette începu să scotocească în geantă ca într-o ladă cu o comoară. Majoritatea erau haine din perioada când era studentă și câteva din cele de adolescență.

– E foarte îngrijorat pentru tine, știi... zise Colleen ca din întâmplare.

– Cine?

Tu cine crezi?

– Nu știu... Domnul Andrew, vecinul nostru nonagenar?

– Bagă la cap, continuă Colleen cu un mic zâmbet, înțeleg că ai elacat: este chiar... cum să zic? *Frumos* nu e cuvântul potrivit... *drăguț* nici atât... În orice caz, e un tip adevărat.

– Nu pricep despre ce vorbești.

- Foarte bine. cum vrei, s-o lăsăm baltă.

Juliette continuă să cerceteze hainele din tinerețe, în căutarea a ceva „purtabil”. Scoase un pulover cu ochiuri mari, împodobit cu perle și strasuri, o cămașă brodată cu flori care putea fi încă de efect, cu un pantalon prespălat, plin de buzunare și de rupturi, pe care și-a amintit că l-a cumpărat de la Halles când și-a luat bacul.

Lăsând impresia că se miră în fața comorii, nu înceta să rumege cele spuse de Colleen. Deja regreta că a pus capăt discuției și o întrebare îi ardea buzele: de unde îl cunoștea colega ei pe Sam Galloway?

- Spune-mi...

- Hm?

- Ce-ai vrut să spui mai precis cu *e foarte îngrijorat pentru tine?*

Colleen se făcu că nu înțelege.

- Absolut nimic, dragă. Vrei să-ți păstrezi grădina ta secretă, mi se pare normal.

- Încetează să mă torturezi!

Mulțumită, Colleen își ridică ochii din calculator.

- Ei, bine, am avut o mică discuție cu Sam Galloway și cred cu adevărat că bărbatul ăsta ține la tine.

- Este foarte complicat, știi: este medic, însurat... și nu cred că ar putea să mă iubească așa cum sunt acum.

- Și cu cred contrariul, zise Colleen întinzându-i un reportofon.

Juliette făcu o mutră întrebătoare, dar colega ei o lăsă să aștepte.

- Bine, te las. Acum că m-am liniștit în legătură cu soarta ta, o să am putere să merg la cumpărături. Am văzut o rochița la Saks și cred că o să mă las tentată...

Colleen plecând din bun-simț, Juliette apăsă pe butonul *play* al aparatului și vocea lui Sam, atât de îndepărtată, atât de aproape, răsună în cameră.

Dragă Juliette..

20

Ceea ce am învățat poate fi rezumat în trei-patru cuvinte:

*În ziua când te iubește cineva, se face foarte frumos,
nu știu s-o spun mai bine, se face foarte frumos!*

Jean Gabin

Dragă Juliette...

Te rog să-ți faci timp să mă asculți, chiar dacă ești supărată pe mine...

Știu că aceste ultime zile au fost foarte grele și n-am încetat nici un minut să mă gândesc la tine.

Știu, de asemenea, că nu s-ar fi întâmplat nimic la aeroport, dacă aș fi avut curajul să-ți cer să rămâi cu mine în loc să te las să te urci în blestematul ăla de avion. Nu lipsa dorinței m-a împiedicat, poate doar pierderea încrederii și teama că povestea noastră se bazează pe o minciună.

Juliette se așeză pe canapea, cu picioarele strânse la piept, fără să se aștepte la vreo mare dezvăluire din partea lui Sam.

Căci te-am mințit: nu sunt căsătorit. Am fost, dar soția mea a murit, acum un an.

Se numea Federica. Am cunoscut-o din copilărie. Am fost elevi în același cartier din Brooklyn. Un cartier rău-famat, așa cum există în toate marile metropole. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții și cea care m-a crescut, așa cum a putut, a fost bunica. În ce-o privește pe Federica, familia pentru ea însemna doar o mamă drogată până în măduva oaselor, de dimineța

până seara. Iată ce a însemnat copilărie pentru noi. Ca să-ți mai faci o idee, trebuie să știi, pur și simplu, că în ultimii ani, atunci când ne uitam la vechile fotografii din școală, ne dădeam seama că majoritatea foștilor noștri colegi erau fie morți, fie în închisoare.

Dar noi, noi eram foarte vii. Eu eram doctor și ea – pictoriță; trăiam într-o casă frumoasă: eram salvați.

Cel puțin asta credeam până în acea groaznică seară...

Îmi amintesc că era pe la mijlocul lui decembrie și că mă lăsasem prins de euforia acelei perioade. După-amiază, fusese petrecerea de Crăciun la spital, într-o atmosferă calduroasă. Copiii au împodobit un brad mare cu origami făcute de ei. Nu mai pierdusem nici un pacient de cincisprezece zile. Federica aștepta un copil, iar eu eram în al nouălea cer.

După ce am ieșit de la spital, în seara aceea, m-am plimbat un moment prin fața vitrinelor, trebuia să cumpăr niște cadouri: o carte despre Rafael pentru Federica, o marionetă din lemn pictat și un elefant de pluș pentru a-l așeza în camera copilului...

Pentru prima oară viitorul nu mai era sumbru și, eu inima ușoară, am intrat în casă. Ușa era deschisă. Când am ajuns pe scară, am strigat-o pe Federica, dar n-a răspuns. Ușor îngrijorat, am împins ușa de la baie ca să descopăr acolo ceva de nedescris. Peretele și podeaua erau mânjite de sânge. În cadă, trupul neînsuflețit al Federicăi zăcea într-o apă roșiatică, cu încheieturile și gleznele adânc tăiate. Soția mea s-a sinucis în timp ce era însărcinată.

Tulburată, Juliette își șterse o lacrimă care îi curgea pe obraz. Ascultând muzică la căști, ieși pe terasă ca să ia puțin aer. Sam continuă:

Orice mi s-ar întâmpla, sunt sigur că nimic nu se compară cu moartea soției mele.

Trebuie să înțelegi, Juliette: ca medic, practica mea se bazează pe convingerea că suferința nu este o fatalitate. În fiecare zi, am la consultații copii distruși de violență, de moartea părinților sau de boală. Treaba mea este să-i conving că se pot face bine. Și, de obicei, reușesc. Într-un fel, pentru asta

m-am făcut doctor: pentru că știu că până și după o traumă majoră poți trăi. Să-i îngrijești pe oameni nu înseamnă numai să cauți cauzele bolii lor, înseamnă și să le dai speranța că mâine o să fie mai bine.

Dar n-am putut niciodată s-o conving pe Federica. Femeia pe care o iubeam suferea cumplit, și eu am fost incapabil s-o eliberez de suferințele ei. Trăiam unul lângă altul, dar nu eram decât „unu + unu”, fără să reușim vreodată să fim doi.

Cred că nu poți ajuta pe cineva decât dacă îți acceptă ajutorul. Dar Federica se dezvăluia din ce în ce mai puțin. Nu s-a eliberat niciodată de trecutul ei. A renunțat la luptă într-o măsură pe care n-o bănuiam. Cât de deznădăjduită trebuie să fii ca să te sinucizi când ești însărcinată...

În lunile care au urmat, totul îmi era indiferent. Nimic nu mă putea atinge: nici bucuria, nici durerea. Propria moarte nu mă mai speria. În unele zile, o așteptam ca pe o eliberare.

Doar meseria continua să-mi mențină treaz interesul, dar o practicam cu mai puțină convingere. Nu mai speram, trăiam ca un robot.

Până să te întâlnesc pe tine...

Ce șansă crezi că mai avem să ne întâlnim? Am citit undeva că mai mult de un milion și jumătate de persoane își încrucișează drumurile în Times Square. Un milion și jumătate, îți dai seama!

De cât ar fi fost nevoie ca să ratăm? O jumătate de secundă? O secundă cel mult...

Dacă traversai strada cu o secundă mai devreme, pierdeam ocazia. Dacă eu schimbam banda o secundă mai târziu, ratam ocazia.

Toată povestea noastră țină de această secundă.

Doar o secundă, și nu ți-aș mai fi zărit fața.

O secundă neînsemnată, și n-ai fi știut nici măcar că exist.

O secundă neînsemnată, și tu n-ai fi coborât din avion...

„O secundă, și aș fi fost moartă...” gândi Juliette pe terasă.

Și dacă această secundă era secunda noastră? Scânteia noastră nesperată, șansa noastră.

Cea care ar putea schimba viețile noastre pentru totdeauna...

Gândește-te la asta!

Știu că te-am mințit și fii convinsă că o regret.

Știu, de asemenea, că tu nu ești avocată, dar nu-ți imagina că asta mă deranjează, dimpotrivă. Chelneriță sau actriță, nu contează. Nu caut nici bogăție, nici onoruri. Banul nu a fost niciodată scopul meu. N-am nici o avere, nu am nimic, nici măcar un apartament al meu. Doar o meserie care este toată viața mea.

Și o speranță pe care te las s-o ghicești...

Cu lacrimi în ochi, Juliette opri reportofonul. Își scoase halatul și, fără să se aranjeze, se îmbracă într-o clipă cu hainele pe care le alese. Își completează ținuta cu o eșarfă lungă în culori aprinse și o jachetă din catifea reiată, căptușită cu blană.

După două secunde părăsi camera.

Totuși, nu peste mult timp se întoarse: în graba ei ieșise desculță. Scotoci în geantă și dădu peste credincioasa ei pereche de Kickers bicolori, din piele întoarsă și tălpi de cauciuc.

În fața oglinzii din ascensor se „aranjă” puțin. La urma urmei, nici nu arăta chiar așa de rău. Vechile ei haine o făceau boemă. Bineînțeles, nu erau șic, dar o reprezentau.

L-a găsit pe Sam la spital și aceeași dorință de a fugi din oraș în după-amiaza aia i-a cuprins pe amândoi. Pica tocmai bine: Leonard McQueen îi propusese din nou lui Sam să profite de casa lui din New-England și de data asta n-a mai refuzat.

Au părăsit deci New York-ul pe Autostrada 95. Nici în mașină nu s-au despărțit. O singură mână cu zece degete schimba vitezele și se sărutau la fiecare stop. Sărutările lor aveau gustul primăverii și erau foarte uimiți. Cum au ieșit din New York, au părăsit autostrada ca să se bucure din plin de frumusețea peisajului. Coasta care ducea spre nord-est era presărată cu golfuri, golfulețe și porturi. Ducea la frontiera dintre Connecticut și Rhode Island, într-un sătuc de pescari unde McQueen își avea casa

Vara, locul îi atrăgea pe numeroși turiști și petrecăreți datorită galeriilor de artă și buticurilor cu produse artisanale, în timp ce astăzi satul părea aproape gol și mult mai autentic decât în sezonul estival.

După ce au parcat mașina. Sam și Juliette s-au plimbat un timp pe strada principală, străjuită de fostele locuințe ale căpitanilor de mare. De dimineață, cerul s-a degajat și temperatura era incredibil de blândă, ca și cum vara indiană se instalase în plină iarnă. Cert, schimbarea climei era mai evidentă pe zi ce trecea. Ținându-se de mână s-au plimbat prin lumina aurie, de-a lungul digului. Admirau vapoarele, când Juliette făcu o glumă:

– Dacă asta se întâmpla într-un film, dacă eu eram o actriță cunoscută și tu erai Kevin Costner, ne-am fi urcat pe unul dintre vasele astea cu pânze și tu m-ai fi dus în larg.

-- Habar n-ai ce adevăr spui: McQueen mi-a spus că avea un vas ancorat aici.

– Cum îi spune?

-- *Jasmine*, răspunse Sam verificând actele vasului.

După câteva minute de căutare, au ajuns la un magnific velier de douăzeci și opt de picioare, din lemn lustruit.

– Știi să navighezi? îl întreabă sărind pe punte.

– Avantajul, atunci când faci medicina la Harvard, este că ești uneori invitat în weekend la iahting, îi explică el alăturându-i-se.

– Serios, vrei să facem un tur?

-- Trebuie să fim la înălțimea vedetelor de film.

– Dar cred că trebuie să ai un permis ca să conduci o mașinărie ca asta...

– Nu-ți face griji, dacă suntem opriți, de data asta eu merg la închisoare.

Desfăcu pânzele și pregăti vasul. După ce descoperi cheia în maldărul pe care i-l dăduse McQueen, porni motorul care începu să toarcă fără să se lase rugat.

– Pânzele sus! strigă Sam. Mă rog, asta ar fi spus Kevin Costner, nu?

– Nu-ți ajunge nici la degetul mic, răspunse ea sărutându-l și cu o săritură grațioasă se cățăără pe partea mai înaltă a punții de unde contemplă rândunelele arctice, care se roteau deasupra capului ei.

Când prinseră un vânt favorabil, Sam opri motorul, înălță pânza și o fixă. Treptat, vasul prinse viteză. Soarele cobora încet, pictând cerul cu reflexe roșietice. Juliette se apropie de Sam. Se lipi de el. Vântul serii îi colora și îi învăluia ca un vâl invizibil. În tăcere, gustau plăcerea simplă de a fi împreună și, legănați de valuri, se abandonară clipei fugare a acestui moment în care existența, dintr-odată inundată de lumină, părea să le ofere o nouă șansă.

S-au întors în port după o jumătate de oră. Juliette s-a dus să se încălzească puțin cu o cană de ceai într-un mic restaurant în timp ce Sam puna velierul în ordine. Când a terminat a luat-o de-a lungul falezei. Simțea că plutește și era euforic. Când ești îndrăgostit, viața capătă alte culori. Din nou, existența lui părea să aibă un sens.

Se pregătea să ajungă la Juliette, când soneria unui telefon puse capăt stării de beatitudine. Nu era nici pagerul, nici mobilul, doar unul dintre telefoanele publice ale unei cabine în aer liber. O glumă? Se întoarse la dreapta, apoi la stânga, nu era nimeni. La început, voi să nu dea atenție acestui fapt, dar repede fu cuprins de reflexul doctorului: și dacă cineva avea nevoie de ajutor? Mai bine nu-și asuma riscul de a lași un apel fără răspuns.

– Da? întrebă el ridicând receptorul.

La capătul firului, persoana pe care avea cel mai puțin chef s-o audă apelă la memoria lui:

Nu uita de târgul nostru, Galloway: povestea se termină sâmbătă la miezul zilei.

– Costello? Ce mai vrei? Și, de fapt, unde ești?

– Știi foarte bine ce vreau, răspunse Grace.

– Nu pot să-i fac una ca asta femeii pe care o iubesc!

Mă tem că nu ai de ales.

- De ce ne faci asta? Am jelit destul! Mi-am plătit partea mea de suferință!

- Știu, Sam, dar nu eu sunt cea care decide.

- Atunci cine decide? strigă el. Cine decide?

Grace închisese.

De furie, Sam zdrobi aparatul de cabină.

Viața trebuie trăită privind înainte, dar nu poate fi înțeleasă decât privind înapoi.

Søren Kierkegaard

Joi dimineață

Sam se întoarse spre Juliette. De sub pătură nu se vedeau decât o parte din umăr și câteva șuvițe aurii care se întindeau ca razele de soare pe pernă. Reușise să doarmă câteva ore, dar, deși tânăra era alături de el, o îngrijorare surdă nu încetase să-l chinuie. Eliberat din brațele lui Morfeu, aruncă o ocheadă spre ceas – ora 5:04 minute – se hotărî să se ridice din pat, deși era foarte devreme.

Nu mai putea să se amăgească la nesfârșit cu povești: un pericol îl amenința și nu știa cum să-l înfrunte. Copleșit de nesiguranță, se simțea ca un personaj din *A Patra Dimensiune*, serialul de televiziune la care se uita când era puști: un om obișnuit care ajunsese la o frontieră a cărei existență n-o bănuia și care devenise, îngrozit, conștient de o fisură în realitate.

Se dădu jos din pat fără să facă zgomot. Pe parchet erau împrăștiate urmele îmbrățișărilor lor din ajun: o bustieră, un pulover colorat, o cămașă Arrow, lenjerie...

Intră în baie și deschise robinetul dușului. Apa caldă făcu să tremure țevăria și umplu camera de aburi. Sam se aruncă sub jetul fierbinte băntuit de aceleași îndoichi. Evenimentele îl depășeau și, mai ales, înfrunta totul de unul singur. Cui i-ar fi putut vorbi despre ce i se întâmpla fără să stârneasă neîncrederea? Spre cine să se întoarcă?

„Ar fi cineva, gândi dintr-odată, dar a trecut atâta timp...”

Refuză să se gândească serios la această eventualitate, ieși de sub duș și se șterse cu prosopul.

Întors în cameră, se îmbracă repede, mângâli două cuvinte pentru Juliette și puse biletul la vedere, pe pernă. Îi lăsă și cheile de la apartamentul din Manhattan.

În bucătărie, căută cu disperare niște cafea, dar fără succes.

„Chiar în dimineața asta când aș fi avut nevoie de zece câni!”

Înainte de a pleca, o privi pe Juliette încă o dată și ieși pe peronul din fața casei unde îl întâmpinara un vânt înghețat și un zgomot asurzitor de valuri. Cufundat în gânduri, coborî cele câteva trepte și își frecă mâinile. În ciuda frigului, mașina lui demară la prima cheie.

Cum era încă devreme, ajunse la New York în mai puțin de o oră. O tăie spre est ca să se îndrepte spre spital, dar deodată schimbă direcția cu intenția să întoarcă spre Brooklyn.

- Aaaaahhh!

Tocmai pusese o frână bruscă, să nu dea peste camioneta unui florar care pleca de la o livrare. Pneurile scrâșniră și derapă pe șosea. Sistemul de frânare era eficient, dar asta nu împiedică mașina să se oprească în fundul unei furgonete. Deși nu fu un șoc violent, avu parte totuși de o zdruncinătură.

Sam dădu înapoi, apoi demară ca să depășească mașina florarului. Constată că șoferul ci - un tânăr hispanic certăreț - nu era rănit. Dimpotrivă, gesticula în toate direcțiile și își agita pumnul spre doctor, tratându-l cu diferite „amabilități”.

Sam se decise să nu coboare din mașină. Luă o carte de vizită din portofel și o scoase pe geam.

- Plătesc tot! strigă el demarând.

Era gata să își asume răspunderea pentru tot; pentru moment, avea alte priorități.

Trebuia să meargă să vadă pe cineva.

Cineva la care se mai întorsese și altă dată.

Atunci când nu era în stare să dea un sens lucrurilor.

Sam parcă de-a lungul trotuarului. Zece ani se scurseseră de când părăsise Bed-Stuy-ul. Își jurase că n-o să se mai întoarcă niciodată aici și, până acum, se ținuse de cuvânt.

La început, fu dezamăgit de „evoluția” cartierului. Explozia imobiliară alungase clasa mijlocie din Manhattan și un număr mare de orășeni se grăbiseră să cumpere la prețuri mici casele din piatră maronie, care înainte gemeau de imigranți ilegali.

Mai în jos, pe stradă, o mașină de poliție patrula liniștită și locul părea chiar curat. Ca și cum în câțiva ani *Micul Beirut* devenise la fel de liniștit ca o zonă rezidențială!

Totuși, nu după mult timp, un frison îi străbătu șira spinării, ca în vremurile bune. Sam înțelege atunci că pentru cei care trăiseră aici în timpul anilor grei băntuiau și acum fantomele amenințătoare ale imigranților și ale vânzătorilor de droguri.

Urcă strada pe jos. Biserița era tot acolo, ghemuită între terenul de baschet și un depozit propus pentru demolare. Sam urcă cele câteva trepte și se opri în fața intrării. Altă dată, părintele Hathaway lăsa mereu deschisă „casa Domnului”, pentru *orice eventualitate*. Apoi, părintele Hathaway a murit și un nou preot i-a urmat. Totuși, când Sam a împins ușa din lemn aceasta s-a deschis scârțâind. În fine, ceva care nu se schimbase...

Biserica era recunoscută pentru decorația ei exuberantă. Cele mai heteroclite ornamente coabitau într-o ciudată armonie, ceva în genul bisericilor din America de Sud. Pereții erau acoperiți cu țesături aurii și zeci de oglinzi. Deasupra altarului, o statuie a Fecioarei își întindea mâinile spre vizitatori, în timp ce o frescă în culori îndrăznețe punea accentul pe suferințele lui Hristos.

Sam înaintă emoționat. Pe când era copil, se refugia adesea aici. Părintele Hathaway i-a aranjat un mic spațiu în scaristie, ca să-și poată face temele. Sam nu fusese niciodată credincios, dar locurile în care putea învăța erau puține în cartier.

Doctorul se apropie de un stâlp scaldat într-o lumină aurie. O crâcioasă atârnată cu mici lanțuri ținea loc de cădelniță. De jur împrejur, ardeau zeci de lumânări. Puse câțiva dolari în cutie și aprinse trei lumânări: una pentru Federica, una pentru Angela și ultima pentru Juliette.

Biserica mirosea mereu a piper și vanilie. fapt care juca pentru Sam rolul unci mașinării care îl trimitea înapoi în timp și ajungea brusc cu zece ani în urmă.

În sinea lui aștepta acest moment. Multă vreme fusese convins că a trecut încercările tinereții, dar nu era adevărat. De zece ani, trăise ca un automat, studiind și îngrijindu-i pe alții fără încetare. Și-a zis că dacă reușea să salveze un anumit număr de bolnavi, o să se vindece definitiv și o să-și găsească liniștea. Dar nu mergea chiar așa: chiar dacă amărăciunea dispăruse, rănilor erau tot acolo. Și nu știa cum să procedeze. Sinuciderea Federicăi ar fi putut totuși să-l oblige să-și înfrunte trecutul ca să se elibereze. Din contră, încremenise în ipostaza văduvului neconsolat. Până ce a întâlnit o privire, o speranță... Dar această întâlnire nesperată cu Juliette a fost întinată de minciuna lui, apoi de prezicerile alarmante ale lui Grace Costello.

Sam se așeză pe una dintre băncile rustice care se înșirau pe cele două părți ale traveei. Acolo, în lumina reconfortantă a bisericii, se lăsă copleșit de amintiri.

Câteva fărâme din trecut, prea multă vreme ferecate în cușorul memoriei, ieșiră la suprafață, ca să-l proiecteze în august 1994.

Vara când viețile lor s-au schimbat...

Împlineau nouăsprezece ani. Până atunci, Federica și el reușiseră, cu chiu, cu vai, să rămână în afara violențelor din oraș.

La școală, Sam se descurcase bine. De un an, studia cu succes științele la universitate. Își petrecea vremea în universul cărților, și eforturile lui dădeau roade: era șef de promoție și dacă progresa, putea să fie acceptat la una dintre cele mai bune *medical school* de pe Coasta de Est. Totuși, ar fi avut nevoie de bani. Pentru moment, beneficia de o mică bursă, dar numai până anul următor. Își va face un împrumut pentru studenți, dar n-o să fie suficient. De la paisprezece ani lucra în fiecare vară, economisind fiecare bănuț, aproape în secret, în speranța să strângă o mică sumă. În vara aia, își găsisese un job

pe plaja de la Atlantic City, într-un hotel luxos de la malul oceanului. *Orașul jocurilor* era la două ore și jumătate de New York, Sam dormea acolo și nu se ducea s-o vadă pe Federica decât la două săptămâni, în ziua liberă.

Destinul fetei fusese mai haotic. Terminase studiile la o școală de horticultură, lucrând în același timp cu jumătate de normă pentru un apicultor din Massachusetts, care avea zeci de stupi în grădinile și parcurile din Manhattan.

È adevărat că, deși ea nu s-a drogat niciodată, făcea totuși și pe *dealerul* când și când, ea să plătească dozele și tratamentul mamei ei, a cărei stare de sănătate se deteriorase.

Sam chiar îi propusese să-i dea el bani; ea refuzase cu o asemenea vehemență, încât n-a mai insistat. Încercase atunci s-o aducă cu picioarele pe pământ, avertizând-o că toate astea o să se sfârșească prost, făcându-i chiar morală: distribuind droguri, punca viața altor persoane în pericol și devenea astfel complice cu traficanții. Dar nu era nimic de făcut. „Nu-mi cere să-mi las mama să moară“ fusese singurul răspuns al Federicăi și discuția fusese încheiată.

Multă vreme, se mulțumise să livreze pliculețe pe ici, pe colo, de-a lungul traseului ei de la stupi. Apoi, la începutul faimoasei veri, boala mamei sale se agravase și mai tare. Ar fi trebuit operată rapid, ceea ce necesita o sumă mare.

Acela a fost momentul când Dustface intrase în viața lor. Traficantul ăla irascibil și brutal controla o parte din cartier. Dustface o pândea deja de o vreme pe Federica. Tânăra avea acea aură misterioasă pe care o au uneori femeile din America de Sud, chiar atunci când trăiau în mizerie. Un amestec de demnitate și de distincție care explica, fără îndoială, faptul că, în timpul deselor descinderi ale poliției, sticleții nu-i căutau niciodată pricină. Acest dar îi dăduse lui Dustface ideea de a o folosi pe Federica drept cărăuș, ca să aducă în Statele Unite cocaină.

Dacă Sam ar fi știut de planul ăsta, s-ar fi opus, utilizând și forța, ca să-și apere prietena. Din nefericire, se întâmpla în perioada când lucra la Atlantic City. Fără să-i sufle un cuvânt, Federica a luat un avion spre Caracas și, în zborul de

întoarcere, a adus cu ea treizeci de biluțe de cocaină pe care le-a înghițit cu puțin timp înainte. Acest moment a fost unul dintre cele mai groaznice din scurta ei existență. Tot drumul s-a rugat, torturată de teama ca latexul ambalajului să nu se topească și drogul să nu i se răspândească în stomac.

Coșmarul s-a încheiat și s-a jurat că asta a fost ultima dată. Dar Dustface s-a întors, propunându-i o misiune mai puțin riscantă, dar care îi aducea un comision zdravăn. De data asta, era vorba să se ducă în Mexic și să aducă o mașină ale cărei camere de aer fuseseră umplute cu cocaină.

Spre nenorocirea ei, Federica n-a știut să spună nu. S-a imbarcat deci pentru Mexico, unde i s-a dat o Toyota obișnuită, plină cu praf alb. După ce a trecut de postul de frontieră de la Tijuana fără să fie controlată, a ținut-o drept spre New York, luând-o pe drumurile cel mai puțin frecventate și respectând viteza regulamentară. Toate bune și frumoase; dar, ar fi trebuit să se teamă, pentru că se știe că urcioul nu merge de multe ori la apă.

Pe drumul spre Baton Rouge, s-a oprit într-o stație de benzină ca să facă plinul și să meargă la toaletă. Când s-a întors în parcare, mașina dispăruse. Întâmplare nenorocită sau capeană? Pentru ca consecințele ar fi fost aceleași: niciodată n-ar fi putut înapoia o asemenea sumă, și o brută ca Dustface era în stare s-o tortureze, să o transforme în selavă și probabil s-o omoare.

În imposibilitatea de a se întoarce în Brooklyn, a luat autobuzul până la Atlantic City, ca să se ascundă în brațele lui Sam.

Tânărul a fost luat prin surprindere de povestea fetei. Disperată, Federica i-a împărtășit intenția de a părăsi pentru totdeauna New York-ul. Sam a încercat s-o facă să răzgândească: nu puteau lăsa totul în urmă așa. Ar fi însemnat să trăiască fugind toată viața. Totuși, nu se punea problema s-o abandoneze. Întotdeauna fusese convins că destinele lor erau legate și că se vor salva împreună sau aveau să piară împreună. El însuși își reproșa că nu a prevăzut catastrofa, dar oare nu refuza să vadă ceea ce îi era frică să vadă? Toată noaptea, Federica i-a cerut iertare că l-a atras în această poveste, dar acum era prea târziu.

În cele din urmă, Sam a decis să se întoarcă singur la New York. Naiv, credea că până la urmă lucrurile se vor aranja. Autobuzul Greyhound l-a lăsat în oraș spre scară. S-a dus întâi acasă, apoi s-a decis să meargă singur să-l înfrunte pe Dustface. Mai întâi a golit cutia din fier în care ascundea economiile pentru studii. Erau acolo aproape șase mii de dolari. Era gata să-i dea lui Dustface în schimbul promisiunii de a o lăsa în pace pe Federica. Dar mai înainte s-a oprit și i-a făcut o vizită prietenului său, Shake Powell. Acesta nu era acasă și Sam a considerat că era chiar mai bine așa. A escaladat fațada imobilului până la acoperiș și de acolo s-a strecurat până la fereastra camerei prietenului său. Ascunsă după o cărămidă din perete, a găsit arma pe care o păstra Shake. Un fel de ascunzătoare pe care i-a lăsat-o în grijă fratele lui, înainte de a pleca să-și petreacă vacanța la Rykers Island¹. Sam a verificat dacă era încărcată, apoi a strecurat-o în buzunarul interior al jachetei. Întotdeauna s-a ținut la distanță de arme, dar se îndoaia foarte tare, de data asta, că lucrurile o să decurgă așa cum spera el.

Dovadă, în cele din urmă, că nu era chiar așa de naiv...

Iată-l pe fiul rătăcitor, mereu gata să viseze!

Timbrul unei voci metalice îl readuse pe doctor la realitate și îl făcu să tresară, ca și cum era prins pe picior greșit. Ridică ochii ca să-l descopere pe Shake Powell, care tocmai intra pe ușa sacristiei.

-- Shake!

-- Salut, Sam!

Oricât de incredibil ar fi părut, Shake s-a făcut preot și i-a urmat părintelui Hathaway. A fost distrus de moartea fratelui său care s-a sinucis în închisoare și, fără îndoială, găsisese în credință alinarea de care avea nevoie.

Ca în vremurile bune, și-au strâns mâna după un cod complicat, înainte de a se îmbrățișa călduros. Marele Negru era la

¹ Închisoare situată pe o insulă între Queens și Manhattan, cunoscută pentru duritatea ei.

fel de masiv ca un boxer. Purta niște jeanși prespălați și o jachetă de trening care abia îi cuprindea trupul musculos. Barba tăiată foarte scurt și albită contrasta cu pielea neagră și mată. Shake era o forță a naturii, foarte puternic, și Sam nu-și mai aducea aminte de câte ori îl apăraseră de-a lungul vremii.

- Cum îți merge?

- Mai bine decât ultima oară.

Cei doi bărbați nu se mai văzuseră de zece ani, deși, din când în când, mai ținuseră legătura. Așa cum îl sfătuisese Shake după aceea teribilă noapte, Sam a rupt orice legătură cu cartierul, deși l-a costat foarte mult să nu-și mai poată vedea singurul prieten care i-a fost cu adevărat apropiat.

- Am impresia că a fost ieri, remarcă Sam, ca să nu se lase pradă emoțiilor.

- Și mie mi s-a părut o eternitate. Ultima oară, eram încă niște puști, în timp ce astăzi tu porți costum și ești șef într-un mare spital.

- Este și meritul tău.

- Termină cu prostiile!

Rămaseră un moment tăcuți, apoi Shake se decise:

- Am auzit despre Federica și te-am sunat de mai multe ori...

- Știu, am primit mesajele tale și mi-au făcut bine, chiar dacă nu ți-am răspuns.

Apoi, condus de un al șaselea simț, Shake întrebă:

- Ai necazuri, amice?

Cine nu are?

- Haide, vino să-mi povestești la o cafea. Poate este casa Domnului, dar se face al naibii de frig!

Shake locuia într-un mic apartament, curat și bine întreținut, chiar în spatele bisericii. Îl invită pe Sam să ia loc pe unul dintre taburetele din living, apoi trecu în spatele unui bar ca să prepare două espresso la un aparat cromat, antic, de făcut cafea, care s-ar fi potrivit într-un vechi bar italian. Pe etajere se îngrămădeau numeroasele trofee câștigate de Shake în timpul turneelor de box. Dar, ca să nu lase să se creadă

că este o apologie a violenței, preotul înrămasese o frază din Shakespeare: „Sângele nu se spală cu sânge, ci cu apă”.

– Gustă din asta și spune-mi noutățile, făcu el punând o băutură cremoasă în fața doctorului.

– Este o cafea columbiană?

– Una jamaicană: Blue Mountain. Strașnică, nu-i așa?

Sam aprobă clătinând din cap.

– Privește, făcu Shake arătând o bucată dintr-un ziar prins în piuneze pe o grindă de lemn, am decupat articolul pe care l-a publicat *New York Times* despre tine.

– Articolul era mai mult despre spital decât despre mine, răspunse Sam.

– După cum văd, mereu faci pe modestul...

Sam ridică din umeri.

– Am primit și cecurile tale, reluă Shake. Cinci mii de dolari la fiecare Crăciun, pentru operele de binefacere ale parohiei...

– Am încredere în tine: știu că banii vor fi bine folosiți.

– Da, dar nu ești obligat să trimiți.

– E un mod de a-mi plăti datoriile, îi explică Sam. Când am plecat de aici cu Federica, părintele Hathaway ne-a dat bani.

– Știu: mi-a spus cândva că a fost cea mai bună investiție pe care a făcut-o în întreaga lui viață.

– Dar banii ăia erau destinați săracilor...

Un zâmbet firav lumină fața lui Shake.

– Nu te-ai gândit niciodată că noi eram săracii epocii?

Sam medită o clipă la acest adevăr, apoi se întoarce spre prietenul lui.

– Sam, mi se întâmplă un lucru absolut aiurea...

Sam îi povestește apoi întâmplările ciudate care i-au afectat viața în ultimele zile. Îi pomeni mai întâi întâlnirea lui providențială cu Juliette, acea senzație nouă de bine și de plenitudine care l-a cuprins, i-a dat speranța că regăsește iubirea și că-și poate întemeia o familie. Temerile, precum și stângăcia lui l-au împiedicat s-o aibă și acum aproape au grăbit tot talmeș-balmeșul care a urmat exploziei aeriene. Cu câteva rețineri, Sam făcu apoi o relatare a incredibilei lui aventuri cu

acea femeie-polițai care afirma că este un *emisar* căzut din cer, pentru a îndeplini o misiune macabră.

Shake Powell era un preot care mergea din casă în casă și care hotărâse să-și folosească viața ajutând familiile defavorizate și tinerii în dificultate. Metafizica nu era punctul lui forte și lăsa problemele teologice altora. De asemenea, nu era foarte înclinat spre supranatural. Ascultă totuși cu mare seriozitate dezvoltările amicului său. Știa că Sam nu era nici un iluminat, nici un om credul. În viața lui de slujitor al Bisericii, Powell se confruntase el însuși o dată sau de două ori cu lucruri inexplicabile. Când s-a întâmplat, s-a înclinat cu umilință în fața aceluia *ceva* care îl depășea. Spera să primească toate răspunsurile mai târziu.

Totuși, pe măsură ce povestea lui Sam se derula, nu-și putea stăpâni tulburarea, și neliniștea lui crescuse atunci când doctorul îi relată acel târg oribil pe care i-l propusese emisarul.

Un lung moment, amândoi au tăcut, apoi Shake a rupt tăcerea cu o întrebare pe care era obligat s-o pună, cu toate că știa deja răspunsul:

- N-ai fost niciodată credincios, nu-i așa?

-- Nu, recunosc Sam, prefer să nu mint.

- Știi, uneori Dumnezeu...

Sam respinse scurt întorsătura pe care o lua discuția:

- Te rog, lasă-l pe Dumnezeu.

Apoi se ridică de pe canapea ca să se așeze pe marginea ferestrei. Zărea terenul de baschet pe care jucase de-atâtea ori. Păstra amintirile, deși estompate. În unele zile, se distra foarte bine, alteori, lua o chelfâneală de la cei mai mari, mai puternici, mai duri. În orice caz, nu-și arătase niciodată lacrimile, ceea ce însemna deja o formă de victorie.

- După tine, ce ar trebui să fac? întrebă Sam întorcându-se spre prietenul lui.

Shake oftă.

- Ce mi-ai povestit e tulburător, dar nu trebuie să cedezi șantajului acestui pretins emisar

- Dar ne amenință, pe Juliette și pe mine.

– Atunci trebuie s-o înfrunți, fără s-o implici și pe Juliette. Trebuie să o aperi pe femeia pe care o iubești. Sam.

– Nu sunt sigur că sunt în stare.

– Mereu te subestimezi...

– Nu, vorbesc serios. Nu știu ce să fac.

– Lasă-mă să-i vorbesc eu, propuse Shake lovind cu pumnul în palma mâinii. Doar să-l sperii puțin...

– Nu, Shake, de data asta n-o să meargă. Femeia asta lasă impresia că nu se teme de nimic.

- Nu există cineva care să nu se teamă de nimic. Crede-mă.

Preotul îl conduse pe Sam la mașină. Încet, cartierul se trezea: băcănia coreeană își deschidea ușile, un autobuz școlar urca încet strada pe unde de la Frisco începea agitația.

- Știi, nu trece o zi fără să mă gândesc la faimoasa seară de acum zece ani, atunci când...

– Da, știu, i-o tăie Shake. Dacă te consolează, și eu mă gândesc în fiecare zi.

- Ești sigur că am luat decizia bună?

Regretul se putu citi în ochii preotului.

Niciodată nu ești sigur că ai luat decizia bună. Ceea ce dă gustul libertății pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o.

Sam răsuci cheia în contact, apoi coborî geamul:

– Salut, Shake!

– Ține-mă la curent și nu ezita să mă chemi dacă ai nevoie de mine. Și nu mai aștepta zece ani ca să te întorci! Lucrurile s-au potolit acum și nu mai ai de ce te teme.

Sam nu era atât de convins.

După ce îi mai făcu o dată semn cu mâna, demară. Adevsea, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost înarmat când s-a dus la întâlnirea cu Dustface. În fond, a salvat-o cu adevărat pe Federica, în seara aia celebră, sau n-a făcut decât să amâne un sfârșit ineluctabil?

Din acea zi, în orice caz, a învățat că oamenii se împart în două categorii: cei care au ucis pe cineva și restul.

El aparținea primei categorii.

Iată că am trimis înaintea ta un înger ca să te apere pe drum și ca să te ducă la locul pe care ți l-am pregătit.

Exodul 23, 20

Cu ghiozdanul pe umăr, Grace se plimba pe străzile din East Village. La începuturile carierei sale, o trimiteau mereu să patruleze în acest cartier. Și-l amintea ca pe un loc efervescent în care imigranții din Europa de Est se amestecau cu punk-iști, rastas¹ și gotici². Ca peste tot în Manhattan, cartierul era pe cale să devină zonă rezidențială, chiar dacă unele insule de sărăcie rezistau în jurul HLM³-urilor din Alphabet City.

Frigul era pătrunzător, dar soarele dimineții anunța o zi frumoasă de iarnă. Grace se opri într-o patiserie din colț ca să comande o cafea la pachet și o felie de tort. Hotărât lucru, viața era plină de tentații cărora era greu să le rezisti!

Jodie Costello urca pe 1st Avenue spre Tompkins Square Park. O mulțime de vânzători de suvenire se înșirau de cele două părți ale străzii. Ascunsă în spatele unei tarabe, Jodie se asigura că nu e nici un polițai prin preajmă. Când fura genți,

¹ Rastas = inițial, reprezentanți ai mișcării religioase Rastafari (Ras Tafari Makonnen, numele lui Haile Sellasie I înainte de încoronare), având ca semn distinctiv șuvițe lungi de păr răsucite. (n. tr.)

² Gotici = tineri revoltați împotriva sistemului social, care adoptau ideile romantice și se îmbrăcau în negru. În anii '70-'80 „gotismul” a fost recreat de cei care voiau să calmeze mișcarea punk din care făceau parte, asociind ideile lor cu cele ale „goticilor romantici”. (n. tr.)

³ Locuințe cu preț scăzut. (n. tr.)

prefera să „opereze” asupra turiștilor, pentru că probabilitatea de a găsi bani lichizi era mai mare. Totuși, în dimineața asta, s-a orientat spre o zonă mai puțin turistică, dar și mai puțin bătută de polițiști. Nu se simțea bine: dărdăia, avea rău de la stomac și abia se ținea pe picioare. Trebuia să își alcagă o țintă ușoară. Nu un tip care ar fi vrut să facă pe eroul și să se ia după ea, de exemplu.

Ochi o femeie care era cu spatele la ea. Îmbrăcată cu o jachetă de piele, avea o alură sportivă și părea încă tânără. Era riscant, dar avea amândouă mâinile ocupate cu un pahar de cafea și o prăjitură. Pe deasupra, geanta de piele părea de calitate, ceea ce o făcea să presupună că avea bani.

Jodie cântărea situația: „Mă duc, nu mă duc, mă duc, nu mă duc...” Doamne, detesta să facă asta. Se simțea mizerabil și îi era frică. „Mă duc, nu mă duc...” Avea nevoie de bani. Din nou era pe gol și simțea picăturile de sudoare care îi alunecau pe șira spinării. „Mă duc, nu mă duc...” Dintr-odată, se hotărî și începu să-și ia clan: „Mă duc”.

Grace își simți mâna stângă zburând violent în față, ca și cum i se desfăcea umărul. Paharul dansă în aer înainte de a se vărsa pe asfalt. Ea însăși se dezechilibră și căzu. În fugă, își zări agresorul: era o femeie, o fată tânără chiar, îmbrăcată într-o haină militară. Avu timp să-i remarce părul răvășit și unghiile date cu negru. Timp de o clipă, privirile li se încrucișară. Ceva se aprinse dintr-odată în ochii stinși ai lui Jodie: un amestec de speranță și de groază, rapid șterse de un val de îndoială. Nu dură mai mult de o secundă, dar momentul se desfășură cu încetinitorul, se fixă pentru totdeauna, ca o strălucire de cristal, în memoria lor.

Apoi totul se acceleră. Jodie deja o luă la fugă, strângând la piept geanta pe care tocmai o furase. În jurul ei se auzeau voci indignate. Grace se ridică în picioare într-o clipă și porni în urmărire. Ceva o tulbura la fata asta, dar nu știa ce. Jodie traversă strada, ferindu-se de mașini. Aruncă o privire în spate, mirată să vadă că victima a prins-o din urmă. Încercă să iuțească ritmul, alergând cu respirația tăiată și fără să-și mai simtă picioarele. Într-un concert de claxoane, Grace traversă

la rândul ei printre mașini, ca să ajungă pe trotuarul opus. Alerga bine, câștigând câțiva centimetri la fiecare fuleu. Jodie simți cum i se întoarce stomacul pe dos: dacă ar fi mâncat ceva, ar fi vărsat acolo, în mijlocul trotuarului. Inexorabil, Grace venea tare din urmă și, cu cât se apropia, cu atât era mai tulburată, fără să priceapă bine încă motivul exact al emoției. Jodie era la capătul puterilor. Câțiva pași, și o să fie prinsă. Când ajunse pe strada 14, o luă la stânga. Nu departe era o stație de metrou. Trebuia să mai reziste câțiva metri.

E acolo! strigă un bărbat.

Jodie se uită în urmă ca să-i vadă pe cei doi polițiști în uniformă, care se luară după ea.

Încrucișându-și pentru a doua oară privirea cu cea care-i furase geanta, Grace simți un fior de gheață de-a lungul spinării. Pricepu atunci ce-o tulbura așa de mult la această fată, dar era atât de incredibil, încât mintea ei refuza să admită.

Total panicată, Jodie intră în gura de metrou și o luă repede pe scara principală. Adunându-și toate puterile, sări bariera automată, cu Grace și cei doi polițiști pe urme. Grace nu voia să renunțe. Împinse mai mulți călători, coborî o scară rulantă în sens invers ca să ajungă, în cele din urmă, pe peron. Din nou o zări pe fată și inima ei vorbi în locul rațiunii:

– Jodie? strigă ea. Jodie!

Fata se opri brusc, ca lovită de trăsnet. Se întoarse încet, dădu drumul genții pe care o ținea în mână și își simți inima bătând, ca și cum explodase în ea o grenadă, în mii de schije. „Vocea asta... chipul ăsta...”

Paralizate și incapabile să scoată un sunet, cele două femei se aflau față în față, despărțite doar de câțiva metri.

– Mam...? începu Jodi și vocea îi îngheță.

Deschise din nou gura, dar nu-i ieși nici un sunet și tot trupul îi fu copleșit de spasme de necontrolat. Din nou, timpul s-a oprit și asta a fost clipa *lor*. O clipă de cunoaștere și recunoaștere: un moment în afara timpului și a raționalului.

Trenul sosi în trombă, deplasând aerul ca un ciclon.

Când legile gravitației își recăpătară drepturile, Jodie făcu încă un pas ca să se apropie de Grace. Dar cei doi polițiști

ajunseseră în dreptul lor și cel mai voinic se năpusti cu toată greutatea asupra adolescenței.

– O țin eu! strigă el trântind-o violent la pământ.

O imobiliză fără dificultate, o întoarce cu fața în jos și îi răsuci brațele la spate, ca să-i pună cătușele.

Îi prinsese deja prima cătușă, când o lovitură grozavă de picior dată în coaste îi tăie respirația. Fără să priceapă ce i se întâmplă, se întoarce spre Grace chiar în clipa când aceasta îi dădea o a doua lovitură, în față, dezechilibrându-l.

– Urcă în vagon! îi porunci fiicei sale în timp ce al doilea polițai își ridica bastonul ca să-și apere colegul.

Înlemnită de emoție, Jodie rămase ținută locului, fără să-și dea seama ce se întâmplă.

– Urcă în tren! repetă Grace când auzi semnalul care anunța închiderea ușilor

O primă lovitură de baston o izbi în ceafă, apoi a doua. Chiar înainte de a-și pierde cunoștința, i se păru că își zărește fiica sărind în vagon.

În timp ce garnitura se punea în mișcare, Jodie își lipi fața de geam ca să-i vadă pe polițiști cum îi târau mama în sus, pe scări.

Shake Powell era îngrijorat. N-a vrut s-o arate în fața lui Sam, dar povestea asta cu emisarul l-a tulburat și o întrebare nu îi dădea pace.

Sună la informații și ceru să i se facă legătura cu spitalul St. Matthew's. Acolo se prezentă și ceru cu doctorul Galloway.

– Shake?

– Spune-mi, bătrâne, cum se numește femeia despre care mi-ai vorbit adineauri?

– Grace Costello, răspunse Sam. Îți spune ceva?

– Nu, minți preotul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Se grăbi să închidă, de teamă ca prietenul lui să nu-i pună alte întrebări.

„Grace Costello” repetă ca un ecou. Era numele pe care se temea să nu-l audă. Shake simți dintr-odată cum îi zvâcnese

tâmpilele. Avea nevoie de aer. Aproape clătinându-se, coborî scările ca să ajungă la terenul de baschet.

„Grace Costello!“ Poate că trebuia să-l avertizeze pe Sam? Luă în calcul o clipă și ipoteza asta, dar nu se putu hotări. Aproape resemnat, intră în biserică și se închină. Toți anii știa, ca să reușească să-și păstreze credința, *a pariat* fără încetare pe existența unui Dumnezeu înțelegător și îndurător. Dar, în fond, ce știa el despre natura cerului? Sigur, Dumnezeu cu care întreținea el un dialog era binevoitor și gencros.

Dar oare Dumnezeul acela exista și în altă parte decât în sufletul lui?

*

Juliette se trezi într-un confort care pusese capăt ultimelor trei nopți petrecute în celulă. Se strecură o ultimă oară sub pilota moale și caldă ca puful, înainte de a arunca un ochi la pendulă și să se sperie: era 9:30 și trebuia să fie la serviciul de imigrări la ora 10, pentru vizita medicală, indispensabilă prelungirii vizei. O poveste cu niște vaccinuri care nu erau la zi.

Se grăbea să intre sub duș când găsi biletul lui Sam pus pe pernă. Îl citi cu încântare. O dată, de două ori, de trei ori.

Înfășurată într-o pătură, ieși pe plajă ca să se lase îmbrățișată de cer, de ocean, de vânt. Euforică, savură câteva clipe noua fericire, amintindu-și cu plăcere tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore.

Aerul din larg era înghețat, dar nu destul ca s-o împiedice să facă roata de mai multe ori pe nisip.

Se simțea frumoasă, parcă plutea. Viața era minunată.

■

Când deschise ochii, Grace era îndesată pe ușa din spate a unei mașini de poliție.

- Hei, ușurel! Sunt de-a casei! strigă ea.

Din față, unul dintre polițiști se întoarse spre ea aruncându-i o privire urâtă. Trebuie spus că ținea la nas o batistă plină de sânge...

- Sunteți pe cale să faceți o mare porcărie, băieți. Sunt detectiv la districtul 36.

-- Așa e, răspunse șoferul, și mama este Britney Spears!

-- Verificați în buzunarul de la piept...

Ca să ia la cunoștință, agentul cu fața turtită scotoci în jacheta lui Grace și dădu peste insigna NYPD.

- La dracu', atunci! Înjură „bătăușul“ apăsând pedala de frână.

Făcu manevra și parcă, de-a lungul Lexington.

-- Și fata aia? întrebă pe jumătate convins.

-- Era una dintre legăturile mele! explică Grace.

- Totuși, nu ți-a furat geanta?

-- Era o fentă!

- O fentă?

- Ascultați, băieți, nu căutați să înțelegeți tot, OK?

- Și trebuia să ne faci praf? Aproape mi-ai spart nasul!

Grace ridică din umeri.

Trebuia să fac ceva ca să repar porcăriile voastre.

- Ne făceam doar meseria. Recunoaște că aparențele îți erau potrivnice, se justifică cel de la volan, dezlegând-o.

Bine, bine! Până atunci faceți-vă utili și conduceți-mă undeva.

- Unde mergeți?

- La spitalul St Matthew's, spuse ea frecându-și încheieturile.

Centrul de sănătate John Kennedy își avea sediul într-un turn de metal și sticlă în colțul dintre Park Avenue și strada 52. Juliette intră în clădire grăbită. Întârziase la întâlnire cu un sfert de oră, dar, mă rog, n-o s-o bage la închisoare pentru asta.

„Oricum, aici nu se știe niciodată...”

Așteptând liftul, aruncă o privire admirativă bolții bizantine -- acoperită cu frunze de aur și mozaic -- care dominaa holul de la intrare. Asta îi plăcea ei la New York: chiar dacă trăia aici de ani de zile, în fiecare zi descopereai câte ceva.

Luă ascensorul până la etajul 33, promițându-și să se întoarcă să admire bolta, după placul inimii, când o să termine cu formalitatea asta.

Își prezentă documentul de convocare la biroul de primiri. Înainte de a pătrunde într-un coridor cu miros de spital, i se ceru să aștepte. Juliette tot plutea în nori și nici chiar culorile austere, șterse și reci ca oțelul, nu reușeau să-i afecteze moralul. Bineînțeles că ar fi preferat să fie în altă parte. „Ca să rămâi sănătos, fugi de doctori“, repeta mereu străbunica ei, care se pregătea să atingă vitejește bariera celor nouăzeci și cinci de ani, și până acum, tânăra franțuzoaică se străduise să-i urmeze sfatul.

— Domnișoara Beaumont? întrebă un bărbat în halat alb.

— Eu sunt.

— Eu sunt doctorul Goldwyn. Dacă sunteți de acord, o să începem.

Juliette îl urmă până într-o cameră impersonală și lungă. Vizita trebuia să fie o consultație rapidă. Mai întâi o să îi facă vaccinul, apoi o să-i ia sânge. Pe urmă, a răspuns la câteva întrebări privind antecedentele medicale și cele familiale. În fine, doctorul i-a făcut o auscultare de rutină. Ca să destindă atmosfera, Juliette ceru ca pe o favoare:

— Fără cancer astăzi, vă rog: sunt îndrăgostită!

Dar doctorul nu schiță nici un zâmbet. Centrul de sănătate îngrijea oameni din închisoare și, dacă sperai la puțină căldură, mai bine băteai la altă ușă.

— Gata, domnișoară.

— Pot să plec?

Da, lăsați-ne o adresă și o să vă trimitem lista completă. Doar dacă nu doriți să așteptați rezultatele.

— Durează mult?

— O jumătate de oră.

O să rămân, hotărî ca.

Măcar să termine odată cu toată povestea asta. Au rugat-o să ia loc într-o sală de așteptare asepticizată. Luă o cafea de la un automat și rămase multă vreme în fața ferestrelor, admirând cum se reflectau zgârie-norii care mărgineau Park Avenue. Ca într-un joc de oglinzi, fiecare prismă de sticlă reflecta cerul și clădirile dimprejur. Juliette găsi asta magnific și îngrozitor

în același timp, poate pentru că ea se simțea minusculă, fragilă, muritoare.

Cafeaua îi făcea greață. Turti paharul de carton între mâini. De ce avea dintr-odată un presentiment ciudat în legătură cu sănătatea ei?

Era ridicol. Se simțea bine. Dacă i-ar fi cerut, ar fi putut alerga la maratonul de la New York sau ar fi putut urca cele șapte mii de trepte de la Empire State Building. Își alungă temerile gândindu-se la lucruri pozitive. Imediat ce o să plece de aici, o să se ducă să-l sărute pe Sam. Sigur avea o pauză la prânz și ar fi putut merge să se destindă în Bryant Park.

Ușa sălii s-a deschis și a apărut o infirmieră.

– Domnișoară Beaumont, doctorul Goldwyn are rezultatele dumneavoastră. Vă rog să mă urmați.

Jodie își ținu fruntea lipită de geam tot drumul. Peisajul subteran al metroului defila prin fața ochilor săi cu o viteză amețitoare. Sfâșiată între frică și supărare, nu știa la ce să se gândească. Sigur, își pierdea mințile. Cum să explice altfel faptul că a crezut că-și vede mama?

Oh, nu-și făcea iluzii. Știa bine că Grace era moartă și îngropată de zece ani. Toate astea nu erau decât un efect secundar al nenorocitului de drog. Un fel de halucinație care îi tulbura mințile.

Totuși, totul a părut atât de real. Mama ei era exact așa cum își aducea ea aminte: aceeași vârstă, aceeași alură, aceeași voce protectoare și liniștitoare. În mintea ei, imaginile acestor întâlniri ciudate se derulau cu încetinitorul, în timp ce un bubuit din ce în ce mai puternic îi răsuna în creier. O întrebare revenea fără încetare. De unde-i știa femeia aia prenumele și de ce a apărut-o de polțai? Jodie nu avea nici cea mai mică idee și, ca s-o spună drept, nu era deloc sigură de ce văzuse pentru că, de când drogul făcea parte din viața ei, își pierduse orice certitudine.

Fata coborî la stația Union Square și luă trenul spre nord. În vagonul care o ducea spre Bronx, cineva își aruncă privirea

spre cătușele care îi atârnavă la încheietură. Jodie își băgă mâna în buzunar ca să le ascundă.

Acum lacrimile îi inundau fața și nu putea face nimic ca să le oprească. Niciodată nu se simțise mai vulnerabilă și mai singură.

*

Juliette împinse ușa biroului doctorului Goldwyn.

-- Luați loc, domnișoară Beaumont.

Se așază în fața lui. Avea acru superior al doctorului care știe despre tine ceva ce tu habar nu ai și care consideră asta ca pe o putere.

- Deci? întrebă Juliette ca să pună capăt acestui spectacol.

Doctorul îi întinse tinerei o foaie de hârtie: rezultatele de la analiza de sânge. Juliette o apropie, dar nu văzu decât o înșiruire de cifre care îi dansau sub ochi.

O să mor curând? întrebă ea, nici foarte serioasă, nici foarte îngrijorată.

- Dimpotrivă...

-- *Dimpotrivă?*

- Facem un test de sarcină tuturor pacientelor noastre la vârsta aptă să facă un copil...

- Și...?

- Sunteți însărcinată, domnișoară Beaumont.

Nu suntem făcuți decât din cei pe care-i iubim, și din nimic altceva.

Christian Bobin

Spitalul St Matthew's

– Doamnă, n-aveți voie în zona asta.

Grace Costello se pregătea să treacă pe lângă biroul de primiri al serviciului de urgențe. Se apropiase de tabelul pe care erau afișate intervențiile, ca să caute numele lui Sam.

– Locul ăsta este rezervat personalului! o avertiză doi mastodonți de la pază, năpustindu-se spre ea.

Se pregăteau s-o înhațe, când le fâlfâi pe sub nas insigna miraculoasă, înainte de a și-o prinde la reverul jachetei.

– Poliția! Îl caut pe doctorul Galloway, este urgent!

Connie consultă planificarea și o informă:

– Etajul doi, sala 203.

Grace urcă treptele valvârtej și ateriză în camera lui Sam, care termina de pansat un puști, care făcuse greșcala să repete acasă o secvență din *Jackass*¹.

Văzând-o apropiindu-se, doctorul ridică ochii spre cer, dar Grace nu-i lăasă timp să-și manifeste furia:

– Am nevoie de ajutorul tău, Galloway.

¹ Emisiune controversată a canalului MTV, în care patru prieteni execută cascade foarte periculoase într-un cadru obișnuit (n.tr.)

Surprins de cererea ei, o cercetă mai atent.

– Ce ți s-a întâmplat? o întreabă arătând spre echimozele făcute de loviturile de baston.

– Nimic grav.

– Stai, sângerezi...

Mirată, Grace își duse mâna la arcadă: un fir de sânge curgea de-a lungul tâmpiei. S-a lovit cu capul de pământ când s-a bătut cu poliștii, dar nu credea că este rănită.

– Stai jos, să mă ocup de asta, propuse Sam după ce termină cu pacientul lui.

Grace își scoase jacheta și se așeză pe un scaun. Sam se înarmă cu o compresă și se apucă să dezinfecteze rana.

– Cine te-a pocnit așa?

– Doi polițai, dar ar fi trebuit să vezi ce le-am făcut cu lor.

Sam nu se putu împiedica să nu zâmbească în fața acestei tresăriri de orgoliu și acum îl înțelegea mai bine pe Rutelli, care nu reușise niciodată să-i mărturisească sentimentele acestei femei mândre care te intimidă.

– N-are rost să faci pe dura cu mine, știi asta.

– Cu atât mai bine, pentru că am nevoie de ajutorul tău și mi-ar plăcea să nu fie nevoie să te implor în genunchi.

– Ajutorul meu, pentru ce?

– Ca să-mi găsești fiica.

Aproape imperceptibil, vocea i se schimbă și Sam crezu că ghicește o umbră de vulnerabilitate la Grace Costello.

– Ți-ai revăzut fata?

– Întâmplător: a încercat să-mi fure geanta, acum jumătate de oră.

E clar, grozavă familie mai aveți! oftă el.

Ea îl privi cu o urmă de reproș.

Este serios, Galloway. Sunt realmente îngrijorată. Avea ceva în priviri, știi...

El se încruntă:

– Ce?

...strălucirea aia întunecată și îngrijorătoare pe care o au uneori drogații.

-- Dar cum a fost posibil s-o întâlnești din întâmplare?

Grace îi povestește în amănunt circumstanțele întâlnirii ei cu Jodie și, într-un fel, Sam nu reușește să-și stăpânească emoțiile.

- De ce nu încerci să-i vorbești? propuse Sam.

Ea șopti:

- Pentru că sunt moartă, Galloway. Credeam că în timp o să reușești să pricepi.

- Pentru o moartă ai o tăietură destul de frumoasă, spuse el examinând rana, după ce o dezinfectase. O să trebuiască să-ți pun două copci.

În timp ce pregătea materialul, Grace continuă:

-- Vreau să mă ajuți să dau de Jodie și să-i vorbești.

Ca să-i spun ce?

- Găsești tu ceva, am încredere în tine.

-- De ce eu?

- Pentru că are nevoie de îngrijire și pentru că ești doctor. Și pentru că...

-- Da?

- ...pentru că nu te am decât pe tine, Sam. Pentru toată lumea sunt moartă și așa trebuie să rămân. Sub nici un pretext nu pot interveni în viața oamenilor.

Ridică ochii spre el. În privirea ei speranța se amesteca acum cu teama unui refuz. Timp de câteva secunde, latura feminină își spunea cuvântul, și Sam fu impresionat de forța și de feminitatea ei.

Grace nu lăsă tulburarea să pună stăpânire pe ea.

- Vai, ia-o mai ușurel, ceru ea tresărind, o faci special sau ce?

- Da, îmi place să te văd suferind.

Bine, încântată că-ți pot oferi porția de plăcere pe ziua de azi, dar acum aștept un răspuns: mă ajuți sau nu?

Ignorând întrebarea, Sam continuă să se informeze:

Unde locuiește fata ta în momentul ăsta?

Dacă știam, m-aș fi putut lipsi de serviciile tale.

- Tu ești poliția, remarcă el, eu nu sunt decât doctor.

Ea tăcu. El reflectă câteva secunde înainte de a constata:

– Dacă vrei s-o găsim pe Jodie, cred că avem nevoie de cineva...

Grace se încruntă. Sam scoase din portofel cartea de vizită pe care i-o dăduse Rutelli și i-o arătă lui Grace.

Reacția ei fu hotărâtă:

– Lasă-l pe Mark departe de toate astea, înțelege!

Ascultă, mi-ai spus că Jodie avea o pereche de cătușe agățate de încheietură. Este un amănunt care n-o să treacă neobservat. Cineva o să semnaleze la poliție și Rutelli o să fie informat.

Nu obligatoriu. Știi foarte bine că a fost retrogradat...

Sam insistă:

– Dacă îl punem la curent, sunt sigur că o să ne ajute într-un fel sau altul. Era un bun polițist, nu?

Cel mai bun, răspunse Grace fără ezitare.

– Atunci lasă-mă să-l sun. Asta n-o să ne oprească pe noi să încercăm și singuri ceva.

Grace încă ezita. Sam o smulse din rezerva ei.

Tipul ăsta e nebun după tine, Costello, dar asta presupun că o știi.

Grace nu îi răspunse, dar ceva străluci în privirea ei. Nu o lacrimă. Doar o lucire colorată de nostalgie și regret.

Sam continuă:

– După moartea ta, ceva s-a stins definitiv în Rutelli.

– Crezi că nu mi-am dat seama?! N-are rost să răsucești cuțitul în rană. Îți amintesc că am fost asasinată. Nu cu am ales ce mi s-a întâmplat!

Sam o privi cu compasiune. Pentru prima oară, Grace i se părea umană. Fără îndoială nu era foarte diferită de el și dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări poate ar fi putut fi prieten. O întrebare îi veni atunci în minte:

– Cine te-a omorât, Grace? Știi?

Întrebarea rămase în suspans, plutind câteva secunde în aerul calduț al spitalului, până ce ușa s-a deschis și Janice Freeman a intrat în cameră cu un pacient.

– Credeam că sala asta e liberă...

Am terminat, răspunse Sam, dar aş avea nevoie să-mi dai ziua liberă.

Nici nu te gândeşti, îl opri Janice, sala de aşteptare e plină-ochi şi aminteşte-ţi că deja ți-ai luat o după-amiază, nu mai departe de ieri...

- Nu ți-am cerut nici măcar o zi de concediu de doi ani de când lucrez aici!

- Ei bine, ține-o tot așa.

-- Este important, insistă el.

- Ți-am spus nu, Galloway, am de organizat niște ture.

Grace se neliniștește. Ca adeptă a metodelor în forță, se interpusese între cei doi doctori și o privi țină pe impozanta șefă de serviciu.

- Poliția din New York. Suntem într-o anchetă delicată și avem nevoie de doctorul Galloway ca să ne ajute.

Jodie coborî pe peronul unei stații din South Bronx. Buzele îi tremurau și fruntea îi ardea. Se simțea atât de slăbită, încât s-a decis să se ducă direct la Cyrus, chiar dacă știa că era o greșală. Nu avea bani și el n-o să scape ocazia să-și reia avansurile. Dar așa este când ești în pană: nu-ți mai aparții cu adevărat. Aparții diavolului interior care îți devorează pântecul și te torturează fără înecutare. Și asta n-are nici o legătură cu voința și rațiunea.

Jodie traversă curtea înconjurată de imobile murdare și coșcovite, apoi o tăie pe un teren viran împrejmuit cu sârmă ghimpată. De câțiva ani, datorită fondurilor publice, unele locuri au fost renovate, ceea ce nu era cazul zonei Hyde Pierce. În media, era de bonton să pui accentul pe spiritul creator al cartierului și pe eforturile locuitorilor lui de a reface un climat de securitate. Altfel spus, sudul Bronx-ului rămânea tot unul dintre colțurile cele mai sărace din țară. Oamenii care trăiau aici rareori au dorit așa ceva și, dacă aveai chef de o mică plimbare, mai bine alegeai un alt loc.

Că teleghidată de o forță rea, ajunsese în fața cvartalului unde trăia Cyrus. Pe fațada blocului un desen întunecat întruchipa

un prizonier în spatele gratiilor, care privea cum zboară un porumbel. Dedesubt, cu litere scrise cu șablonul, erai prevenit: „Infernul există atunci când moare speranța“. Un slogan frumos care n-a împiedicat niciodată pe nimeni să se drogheze...

Când intră în casa scării, Jodie se întâlnește cu una dintre clientele lui Cyrus, o siluetă fantomatică, slabă și plină de răni, care fusese cândva o femeie, dar care nu mai semăna cu nimic.

„Poți să nu urci, știi...“, îi șoptea o voce în cap.

Era un murmur îngrozitor, un rânjel rău care se distra cu suferința ei și pe care era incapabilă să-l controleze. Dar așa era: vina făcea parte din tortură.

„Ți-e frică, nu-i așa? Insista vocea. Știu că ți-e frică.“

Jodie se chinuia să n-o asculte. Urca treptele ca un robot, se străduia să nu se gândească. Oricum, nu avea puterea să lupte. Îi era frig, atât de frig că ar fi vrut să se înfășoare într-o pătură și să adoarmă pentru totdeauna.

Dar vocea nu-i dădea nici un răgaz:

„Ești o sclavă, știi? O sclavă junky¹“.

Ajunse în fața apartamentului lui Cyrus. Auzea acea muzică insuportabilă, atât de tare că făcea să vibreze ușa.

„Ai impresia că ai suferit destul, nu-i așa? Dar dacă împingi ușa asta, o să faci un pas în plus în tenebre.“

Jodie se opri câteva secunde, ca pentru a se convinge că încă își stăpânea destinul.

„Hai dă-i drumu‘, intră, o incita vocea. Dar va fi mult mai rău decât îți imaginezi, crede-mă.“

Ar fi vrut să apese pe un buton ca să facă suferințele să tacă. Își simți picioarele arzând și, cu un ultim efort, ciocăni în ușă:

– Sunt eu, Cyrus!

S-a auzit zgomotul unui zăvor tras. Apoi ușa s-a deschis și Jodie a fost aspirată în cameră, ca și cum ar fi căzut într-un abis.

Unul lângă altul, Sam și Grace urcau pe bulevardul care trecea pe lângă spital. Cu mobilul la ureche, Sam discuta

¹ Junky = dependent de drog

aprins cu Rutelli. Voia să știe dacă polițistul a primit vești despre Jodie.

Și de ce te interesează? întrebă Rutelli.

– Pentru că presupun că Jodie este în pericol.

– Sunt exact zece ani de când micuța asta este în pericol: de când și-a pierdut mama.

O umbră de tristețe întunecă privirea lui Grace, care asculta conversația printr-o cască.

– Știți unde locuiește? întrebă Sam.

– A fugit dintr-un cămin pentru tineri delincvenți acum șase luni, explică polițistul. De atunci a fost imposibil de localizat. Ultima oară a fost zărită pe lângă South Bronx, dar nu am o adresă exactă și e dificil să mergi să patrulezi acolo, la noroc.

– Ascultă: Jodie a reușit să scape, fără să fie umflată de doi polițiști, azi-dimineață.

În ce loc?

– Lângă East Village. Le-a scăpat, chiar dacă unul dintre ei a apucat să-i pună o cătușă.

La dracu', de unde știi toate astea?

– Nu contează, Rutelli.

– Ai revăzut-o, nu-i așa?

– Pe cine?

– Pe femeia care se dă drept Grace, ai revăzut-o?

Sam o întrebă de Grace din priviri, dar ea scutură din cap și cu un gest al mâinii îl obligă să pună capăt conversației.

– Trebuie să închid, Rutelli. Sună-mă dacă ai vreo informație.

Taxiul era prins în trafic. Nerăbdătoare, Juliette ceru șoferului s-o lase în dreptul Murray Hill. Ajungea mai repede pe jos și aerul înghețat ar fi ajutat-o poate să-și limpezească gândurile.

Încă sub șoc, nu reușea să se calmeze. Dacă inima îi spunea să trăiască din plin această fericire, rațiunea o sfătuia să nu se ambaleze.

S-a gândit din nou la tot ce a trăit în ultimele zile. Există într-adevăr perioade în care totul se accelerează în viață. Acest

copil a fost conceput cu o săptămână înainte, într-o seară de viscol, cu un bărbat pe care nu-l cunoștea atunci decât de câteva ore.

Încercă să-și pună ordine în gânduri. Era oare momentul potrivit ca să aibă un copil? În mod ideal, și-a spus întotdeauna că o să devină mamă atunci când o să aibă o slujbă stabilă, o casă a ei și o relație stabilă. Și de ce oare nu aștepta să se termine și cu sărăcia din Africa sau venirea unui nou Mesia?

Bineînțeles, era lefteră și viața ei nu era un exemplu de stabilitate. Bineînțeles, lumea era în plin haos și planeta era distrusă de poluare, dar ce sens ar fi avut viața ei fără copii?

Două întrebări nu îi dădeau pace. Să-i spună lui Sam că e însărcinată? Și dacă da, cum o să reacționeze?

O mașină care încerca să-și taie drum claxonând o atinse, și șoferul o insultă furibund. Ca să nu sfârșescă zdrobită, scotoci în geantă și își puse ochelarii. Tocmai și-i potrivea când îl zări pe Sam pe cealaltă parte a străzii.

Inima i-o luă la goană. Se pregătea să-l strige și să-i facă semn, când își dădu seama că era însoțit de o femeie. La început, n-o distinse clar. Îi bătea soarele în ochi. Juliette își schimbă locul ca s-o observe pe Grace în amănunt. Era înaltă, brunetă, subțire, cățărata pe cizme cu tocuri. O pereche de jeanși mulați pe picioarele subțiri și o jachetă de piele bine cambrată îi dădeau o alură seducătoare și relaxată.

Ca să nu vadă, Juliette renunță să traverseze și se ascunse după o covrigărie. Cine era femeia asta? O colegă de serviciu? O prietenă? O amantă?

Într-o clipă, toată bucuria legată de sarcină se evaporă, făcând loc unei melancolii instantanee.

Cu toate eforturile, Juliette nu reușea să-și dezlipească privirea de la cea pe care o considera deja ca pe o rivală. Păreau legați de o ciudată complicitate. Purtau o conversație animată. La un moment dat, femeia puse mâna pe brațul doctorului, ca să-l invite să intre într-o cafenea. Pentru că se așezaseră la o masă la intrare, Juliette putu să-și continue supravegherea uitându-se prin peretele de sticlă.

Felul în care femeia capta lumina era bizar. O răspândea. Avea ceva inaccessibil, în genul Catherine Zeta-Jones, dar cu o nuanță de *girl next door* care inspira încredere. Oricum, era o adevărată newyorkeză, Juliette era sigură. O bănuia charismatică și cu un caracter puternic. Genul de femeie capabilă să-și hotărască propriul destin.

Timp de o secundă, Juliette se întrebă de ce se simțea atât de furioasă și de frustrată. Fără îndoială, pentru că această femeie era „mai bine decât ea”: mai înaltă, mai frumoasă, mai stăpână pe ea. Văzând-o cu Sam, se trezeau în ea toate îndoicile legate pe puterea ei de seducție.

Să fie gelozie? În orice caz, era o suferință reală. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă încredere în Sam, știind foarte bine că nu avea încredere în ea însăși.

Atunci, ca să se liniștească, se gândi la mesajul pe care i-l înregistrase pe reportofon, la biletul pe care i-l trimisese de dimineață, la ultimele ore pline de pasiune pe care le petrecuseră împreună.

Dar asta nu îi alina durerea.

*

Așezați la masa de lângă fereastră, Sam și Grace se gândeau la ce ar fi de făcut ca s-o găsească pe Jodie.

- Dacă fata ta se droghează, cu siguranță a frecventat un spital sau un centru de îngrijire.

- Crezi?

- Printre cei care iau supradoze sau metadonă, serviciile de urgență ale spitalelor primesc și mulți toxicomani. Aș putea cerceta dosarele de primire ca să văd dacă dăm de vreo urmă.

Ai voie să faci asta?

În teorie, nu. Pot totuși să dau câteva telefoane. Cunoșc medici din majoritatea spitalelor: oameni pe care i-am întâlnit în misiunile umanitare din Africa și din Balcani. Mi-am creat niște relații: dacă insist, n-o să mă refuze.

Foarte bine, numai că trebuie s-o luăm în ordine. Mark a spus că a fost văzută bântuind prin South Bronx.

– OK, sun la centrală ca să aflu numerele spitalelor din aceea zonă.

■

– Nu? Nici o urmă de Jodie Costello? Ești sigur? Cu atât mai rău, Alex, îți mulțumesc.

Sam închise. Era al cincilea telefon fără succes. Spera să afle mai multe de la Alex Stiple, un doctor pe care-l cunoscuse în Nigeria, în ultima campanie de vaccinare contra poliomielitei. Stiple era șeful internelor de la Spitalul de urgență din Mount Crown, cel mai mare spital din Bronx, și Sam crezuse cu adevărat că dă de o pistă telefonând acolo.

Citi decepția pe chipul lui Grace și încercă s-o liniștească:

– O să reușim, afirmă el, sunt sigur că, în cele din urmă, o s-o găsim pe Jodie.

Ca să-i arate cât de implicat era, se pregătea să formeze un alt număr, când îi sună mobilul.

– Galloway, spuse după ce deschise aparatul.

– Sam? Sunt Juliette...

– Am vrut să te sun de mai multe ori, dar nu aveam numărul. Deci cum a mers vizita medicală?

– Bine.

– Unde ești?

– Pe Park Avenue. Pot să trec să te văd? Să mâncăm împreună...

– Ascultă, mi-ar plăcea grozav, dar mi-e imposibil. Cu epidemia asta de gripă suntem depășiți. Oamenii aud despre gripa aviară la televizor și au luat-o razna. Trebuie să-i liniștim. Sunt prins la urgență până la ora 14, apoi mă apuc de consultații.

Unde ești?

Sam ezită. Chiar nu voia să o mintă, dar nu era momentul să-i vorbească despre Grace Costello. O să-i povestească totul mai târziu, atunci când o să fie sigur că pericolul a trecut.

– Unde sunt? La muncă, unde să fiu.

La spital?

Da, la spital, răspunse el stânjenit.

Grace îi aruncă o privire ciudată, ca pentru a-l avertiza.

- Ce făceai când te-am sunat?

- Eram cu o pacientă, răspunse el, o fetiță de șase luni.

- De ce suferă?

- De bronșită. Este o bronșită care îi afectează pe toți sugarii și care...

- Știu ce e bronșita. Cum se numește pacienta ta?

- Ah... Maya. Ascultă, ai o voce ciudată, Juliette. Ești sigură că totul este în regulă?

- Nu, nimic nu e în regulă.

- De ce?

- Pentru că mă minți.

- Ba, nu-i adevărat, se apără el.

- TU MĂ MINȚI! strigă ea dând două lovituri cu latul palmei în peretele de sticlă al cafenelei.

Toți clienții tresăriră și, în același timp cu Sam, ridicară privirile spre geam.

Juliette era acolo, în picioare. Sam o privea, cu un aer aiurit. Ea murmură ceva la adresa lui și, citindu-i pe buze, ghici mesajul:

„I don't trust you anymore¹.”

Doctorul se ridică și ieși din cafenea alergând. Dar Juliette fugea de el. Încercă s-o rețină.

- Așteaptă, te rog!

Tânăra ieșise în șosea și agita mâinile ca să oprească un taxi.

- Juliette! Ascultă-mă, vrei? Dă-mi voie să-ți explic!

Un taxi se opri în dreptul franțuzoaicei care urcă în el fără să-i arunce nici o privire lui Sam. Medicul alergă pe lângă mașină, bătând în geam fără succes. Apoi taxiul prinse viteză și se pierdu în trafic.

- Rahat! lăsa Sam să-i scape.

Când se întoarse, o văzu pe Grace Costello depărtându-și brațele în semn de neputință.

- Sunt dezolată, Galloway.

- Și tu, mai termină!

¹ Nu mai am încredere în tine.

Și mai adăugă ceva când telefonul sună. Răspunse fără să aștepte, convins că era Juliette cea care îl suna.

– Ascultă, iubito, pot să-ți explic totul! În orice caz, nu e absolut nimic din ce-ți imaginezi...

– Aș vrea mult să te cred, răspunse vocea lui Alex Stiple, dar sunt sigur că eu sunt cel care trebuie să te convingă...

– Alex? Iartă-mă, bătrâne, credeam că... e altcineva.

– Femeile! oftă Stiple. Toate ne mănâncă sufletul, nu?

– Da, aprobă Sam aruncându-i lui Grace o privire uci-gașă, nu crezi că mai bine ai spune...

– În orice caz, dacă te mai interesează, am găsit-o pe Jodie Costello.

– Adevărat? făcu Sam arătând cu degetul spre Grace.

– Mi-a luat ceva timp, pentru că nu ea e de fapt cea care s-a tratat, ci a însoțit o prietenă care a făcut o criză urâtă. Dacă vrei, am o adresă.

– Dă-i drumu', răspunse Sam luând un pix din buzunarul interior al jachetei.

Ca un elev, își notă în palmă datele pe care i le dicta prietenul său.

După ce-i mulțumi, Sam închise. Își revenise puțin.

– Să mergem, propuse întorcându-se spre Grace. Mașina nu e departe, dar cu circulația asta ar fi mai bine să ne grăbim.

Sam mergea cu pas hotărât spre parcare a spitalului. O luă înaintea lui Grace cu câțiva zeci de metri, în timp ce aceasta îl interpelă:

– O mică precizare, Galloway!

Care?

– Fii convins că apreciez ajutorul tău, îl asigură ea ajungându-l din urmă, dar, chiar dacă mă ajuți, nimic n-o să se schimbe.

– Despre ce vorbești? o întrebă încruntându-se.

– Sunt aici ca s-o iau pe Juliette cu mine, și asta n-o să se schimbe, înțelegi?

Câteva secunde, nu spuse nimic, ca și cum tot nu credea în povestea asta cu toate întâmplările tulburătoare care se adunaseră. Grace îl privea uimită, ca hipnotizată de energia

lui. Individul ăsta avea ceva uimitor în încăpățânarea lui de a vrea să facă bine.

-- Grăbește-te, o să-ți găsim fiica, fu singurul răspuns. Ridicând mâna, arătă cu degetul spre ceas ca s-o facă pe Grace să priceapă că timpul era măsurat.

Un zâmbet sadic strălucea pe fața lui Cyrus. Jodie îl implora să-i dea ceva. Nu contează ce: pilule, praf, heroină... Nu avea bani, dar putea plăti *altfel*.

Dealerul exulta. Știuse întotdeauna că Jodie o să ajungă într-o zi la mila lui. Așa era cu drogurile: la început, veneau la el cu un aer țănoș, apoi când îi cădeau pradă cu adevărat, se întorceau târându-se, lăsând demnitatea la o parte, gata să facă orice.

Mai mult, micuța Jodie era deosebit de bine făcută. Puțin prea slabă poate, din cauza porcăriilor pe care le înghițea... dar cu forme.

Rareori fusese atât de excitat. Nu arăta nici milă, nici înțelegere pentru fata asta total confuză. Cyrus trăia într-o lume unde nu existau decât raporturi de forță. Dar, înainte de a trece la lucruri serioase, o să se distreze puțin cu ea. Îi porunci să se așeze pe o canapea și să-și scoată haina. Cum se mișca încet, se lipi de ea și îi sfâșie puloverul.

-- Arată-mi micul tău piercing!

Violența lui o scoase dintr-odată pe Jodie din moleșeală. Scoase un țipăt și căută să scape. Dar Cyrus se aruncă peste ea și o apucă de gât.

Nu așa repede, Babe-o-rama!

Jodie se sufocă. În zadar încerca să se elibereze. Cu o singură mână, tânărul negru o sugruma. Jodie nu mai avea aer, simțea cum sângele îi bubuia în urechi. Cyrus strânse și mai tare, și Jodie crezu că leșină. El profită ca s-o dezechilibreze și s-o pună la pământ. Imediat fu deasupra, călare pe spinarea ei. Simțea cum îl cuprinde un nou val de dorință, dar Jodie se zbătea cu o energie care îi solicita toată atenția.

-- Stai liniștită!

Îi puse genunchiul pe șira spinării ca s-o imobilizeze, ceea ce nu fu dificil, având în vedere că era de două ori mai greu decât adolescența. Apoi îi răsuci brațele. Ceva trosni, și Jodie scoase un strigăt de durere.

– Gura! urlă el, dându-i o palmă care ar fi putut să pună la pământ un boxer.

Capul lui Jodie se lovi de podea și păru că-și pierde cunoștința. Membrele îi înțepeniră și toți mușchii îi împietriră, ca și cum intra într-o criză de catalepsie. Cyrus profită ca să-și scoată bandana pe care o purta în jurul frunții și o băgă în gura fetei.

Când își recăpătă cunoștința, Jodie era legată și cu căluș la gură. Cyrus cobora scara și o purta de umăr ca pe un banal sac de ciment. Ajuns în curte, deschise portbagajul unui Lexus ultimul model, o aruncă pe Jodie înăuntru și se așeză la volan.

În timp ce conducea, scoase din buzunar un mobil cromat și formă un număr ca să-și anunțe sosirea.

– Ai ce ți-am cerut? întrebă o voce.

– Da, domnule, răspunse Cyrus.

Apoi închise.

Dealerul își mișcă mâna strâmbându-se de durere: asta mică îl zgâriase până la sânge, îi smulsese pielea. Ar fi trebuit să-i dea o chelfâncală bună și imediat să-i facă felul. Asta merita.

Dacă își ținuse firea nu fusese din înțelegere pentru Jodie, ci doar pentru că îi pregătise alte distracții.

Și, în orice caz, din locul unde o ducea, puțini se întorseseră.

*Răul pe care oamenii îl fac le supraviețuiește.
Dar binele ades îi însoțește-n groapă.*

Shakespeare

La volanul bolidului său, Cyrus rula cu viteză de-a lungul străzilor din Hyde Pierce. Voia să termine cât mai repede cu afacerea asta. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie în altă parte, dar când Vulturul pleșuv îi cere un *serviciu*, e bine să nu întârzi să i-l faci. Cel puțin, dacă vrei să-ți mai prelungești puțin șederea pe lumea asta...

Vulturul pleșuv se numea de fapt Clarence Sterling. Era șeful celei mai importante rețele din Bronx South și aproape toată marfa pe care o livra Cyrus provenea de la el. La încercările sale, Sterling nu era decât un *lichidator* care își oferea serviciile celui care plătea mai mult. Apoi a profitat de o reglare de conturi între două bande rivale ca să se lanseze, la rândul lui, în afaceri.

Cu timpul, cruzimea și modul nemilos de eliminare a dușmanilor i-au adus porecla de Vulturul pleșuv, chiar dacă nimeni n-ar fi îndrăznit s-o pronunțe în fața lui. Sigur, violența era parte integrantă din acest gen de afaceri, dar Clarence Sterling îi adăuga o doză suplimentară de brutalitate.

Adevărul este că-i *plăcea* să provoace suferință. În parte, și-a construit legenda răstignindu-l pe o masă de biliard pe un dealer care a încercat să-l trișeze: două piroane în încheieturi, și alte două ca să-i zdrobească gleznele. Și asta n-a fost singura lui faptă „eroică”. Cu alte ocazii, martorii au vorbit

despre torturi și mutilări, în locul unui „simplu“ glonț care ar fi rezolvat problema.

În ultima vreme, violența părea că s-a accentuat. Se șoptea ici și colo că Vulturul pleșuv era bolnav și că nu mai era întreg la minte (dacă a existat vreodată rațiune într-o minte ca a lui).

Cu câteva zile înainte, când Cyrus prelua livrarea heroinei proaspăt sosite, Sterling și-a manifestat dorința de a-i găsi o fată pentru *ceva mai special*. Ce înțelegea Vulturul pleșuv prin asta Cyrus nu voia să știe și s-a ferit să pună cea mai mică întrebare. Când, la sfârșitul vizitei, Sterling și-a reînnoit cererea, imediat s-a gândit la Jodie.

Cyrus dădu înapoi ca să parcheze pe o mică alee care ducea spre un șir de depozite recent renovate. Aici își avea Vulturul pleșuv cartierul general. Dealerul se opri în fața unui garaj, își semnaliză prezența scurt, claxonând, apoi făcu un semn spre camera de supraveghere plasată deasupra intrării.

„Bine că s-a terminat“, se gândi, auzind-o pe Jodie care lovea cu piciorul în portbagajul din spate. În câteva secunde, ușa automată se ridică și Lexus-ul o luă pe o rampă de beton care ducea la nivelul inferior.

Cyrus execută ordinele pe care le primise. Deschise portbagajul și o apucă pe Jodie de păr, obligând-o să iasă.

– Cyrus, te rog. Nu...

– Gura!

Jodie încercă să se zbată, dar avea clavicula fracturată, și fiecare mișcare bruscă îi accentua durerea.

Traversară o parcare prost luminată, apoi dealerul o conduse într-o cameră lungă și îngustă, unde o obligă să se așeze pe un fotoliu înclinat, care semăna cu scaunul folosit de dentiști. Acolo îi legă mâinile de mânere, înainte de a-i lipi gura cu leucoplast.

Odată sarcina îndeplinită, Cyrus se grăbi să părăsească încăperea fără să mai aștepte nimic.

În momentul când stinse lumina, îi aruncă o ultimă privire fetei, convins că n-o să o mai revadă niciodată.

Mark Rutelli opri mașina în fața intrării principale a birourilor NYPD.

Nu puteți parca aici! îl avertiză un tânăr agent în uniformă.

- Știi ce, puștiulache? Nu numai că o să-mi las mașina aici, dar în plus o să mi-o și păzești.

Urcă repede câteva trepte și se opri exact când polițaiul îl avertiză:

- O să cer să vi se ridice mașina!

Rutelli se întoarse și se postă în fața agentului. Era mai înalt ca el cu un cap. Era unul din acei tineri recruți, arătoși și atletici, care semănau mai mult cu un Chippendale decât cu ideea pe care o avea Rutelli despre un „adevărat polițai“.

- N-o să pui să se ridice absolut nimic, flăcău!

Este o amenințare, ofițer?

Ah, da, răspunse Rutelli apucându-l de gât și strângând cu putere. Dacă mașina asta se mișcă fie și cu câțiva milimetri, o să-ți zdrobesc mutra de capotă până ce va curge destul sânge ca să vopsească clădirea în roșu. Este destul de limpede formulată amenințarea?

- Mmm... cred... cred că da.

Cum adică, crezi? întrebă strângând mai tare.

Este... foarte... clar, reuși să articuleze tânărul recrut sub ochii trecătorilor stupefiați.

Rutelli slăbi strânsoarea brusc.

Văd că s-a înțeles.

Pătrunse în clădirea administrativă fără să se uite înapoi. Nu purta uniformă, dar experiența îl ajută să treacă de filtrul de la recepție. Renunță la lift în favoarea scărilor, pe care le urcă în grabă. În fine, ajunsese la etajul unde se afla biroul lui Jay Delgadillo, șeful patrulelor din NYPD.

Rutelli îl cunoscuse bine cândva. La începutul carierei lor, erau amândoi doi tineri și străluciți detectivi. Apoi drumurile lor s-au despărțit. Rutelli s-a cufundat într-o viață solitară și de dependență, în timp ce Delgadillo a urcat repede toate treptele ierarhiei din poliție. Animat de o puternică ambiție

politică, nu făcea un mister din intenția de a deveni primul primar hispanic al New York-ului.

De parcă ar fi fost în misiune, Rutelli trecu de bariere până la ușa biroului fostului său prieten.

JAY DELGADILLO

ȘEFUL PATRULEI

Chiar dacă una dintre secretare a încercat să-l oprească: „Nu, domnule, nu puteți...”, Rutelli intră în cameră fără să fie anunțat.

Delgadillo era într-o discuție cu alte două persoane. Nemulțumit de apariția acestuia, reacționează rapid:

Mark, nu poți să aterizezi așa în biroul meu. Te rog să ieși!

- Dă-mi doar trei minute, Jay, este important.

Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Delgadillo n-ar fi întârziat să cheme paza, dar se temea de reacțiile imprevizibile ale lui Rutelli și preferă să nu-și asume riscul.

Domnilor, vă rog să mă scuzați, le spuse interlocutorilor.

Rămăși singuri, cei doi bărbați se lansară într-o discuție dură.

- Ce mai vrei, Mark?

În câteva cuvinte, Rutelli îl puse la curent. Îi explică faptul că o căuta pe Jodie Costello și îi cerea să fie anunțat primul dacă cineva îi semnală o fată cu o pereche de cătușe la mâna dreaptă.

Nici nu se pune problema! răspunse decis Delgadillo. Nu mai ești decât o simplă patrulă, Mark. Și, după toate porcăriile de anul trecut, nu mai ești în situația să ceri nimic. Lăsa să treacă apoi câteva secunde înainte de a adăuga: Dacă vrei părerea mea, ar trebui chiar să te mulțumești cu faptul că mai ai o slujbă.

Rutelli oftă. Timp de o secundă, avu chef să se arunce asupra lui Delgadillo să-l facă să tacă. Apoi se gândi la Jodie și se stăpâni.

Întrevederea a luat sfârșit, decise Delgadillo, arătându-i ușa.

În loc să se îndrepte spre ieșire, Rutelli se apropie și mai mult de biroul superiorului său.

Ascultă, Jay, în viață nu există numai politică. Și tu o cunoșteai foarte bine pe Gracc. Și dacă-mi amintesc bine, noi doi am fost prieteni...

– Este adevărat, admise Delgadillo, am fost prieteni, dar asta înainte ca tu să devii o zdreanță.

– Termină cu asta, Jay!

– Știi, Mark, ești slab și nu-mi plac oamenii de acest gen. Sunteți rușinea poliției și, când o să se facă într-o bună zi curățenie, o să fii primul care o să plece.

Rutelli se strădui încă o dată să se stăpânească. Bănuia că Delgadillo voia să-l facă să cedeze. În loc să se lase impresionat, se postă în fața ferestrei mari care dădea spre bulevard.

– Vezi clădirea din marmură roz de-acolo?

– Da.

– În spate e o curte mică, un teren asfaltat unde puștii pot juca baschet.

– Și? întrebă Delgadillo exasperat.

– Și, răspunse Ritelli privindu-l în ochi, dacă lăsăm armele și insignele și mergem să „stăm de vorbă“ ca de la bărbat la bărbat în curticica aia, știi foarte bine cine o să fie cel tare și cine cel slab...

Să mergem să ne batem într-o curte! Să „stăm de vorbă ca de la bărbat la bărbat“! îl ironiză Delgadillo. Trezește-te, Mark! Unde te crezi? Într-un film? S-a terminat cu astea. A trecut vremea ta.

Rutelli clătină din cap.

– Crezi că s-a sfârșit, pentru că nu ești singur pe teren, pentru că porți costume Armani și pentru că în continuare crezi că ai ajuns important.

– Mi-e milă de tine.

– Ție milă de mine? Foarte bine. Lasă-mă să-ți amintesc ceva: mai ții minte spargerea de la bijutierul de pe Broadway, unde am fost chemați amândoi de urgență?

Știu unde vrei să ajungi...

Îți amintești ce ai simțit când unul dintre spărgători ți-a pus arma în ceafă? Eu, eu sunt sigur că-ți amintești. Sunt sigur

chiar că încă visezi noaptea aia. Și în ziua aia, erai foarte mulțumit să fii alături de tine...

- Bine, admise Delgadillo, mi-ai salvat viața acum cincisprezece ani imobilizându-l pe hoțul ăla, dar ți-ai făcut datoria, nimic mai mult. Și dacă vrei să știi, dacă nu intervineam eu crai dat afară de multă vreme. Deci cred că mi-am plătit datoria, Mark...

- Nu întru totul, mai e ceva, insistă Rutelli. E ultima dată, ai cuvântul meu: dacă mă ajuți, nu-ți mai cer niciodată nimic.

Delgadillo încrucișă mâinile și se legănă ușor în scaun, oftând, se gândi zece secunde înainte de a tranșa problema:

- OK, o să dau instrucțiuni, făcu el ridicând telefonul. Dacă o patrulă află ceva despre Jodie Costello, o să fii prevenit primul și o să te lase să acționezi.

-- Mulțumesc, Jay.

- Totuși, există o condiție la schimb: luni dimineață, vreau demisia ta pe birou. Ori una, ori alta.

Rutelli nu se aștepta la această ultimă lovitură. Demisia lui! Ce-o să se întâmple cu el dacă îl dau afară? A pierdut deja aproape totul. Totuși, încasă șocul fără să clipească.

- Foarte bine, o s-o ai.

-- Demisia, arma și insigna, preciză Delgadillo.

*

Sam părăsi East Harlem și o luă pe Triborough Bridge ca să ajungă în Bronx. Grace îl puse în gardă.

- Dacă o găsim pe Jodie, nu trebuie să-i vorbești de mine sub nici un pretext, pricepi?

- O să fie dificil...

- Știu, dar te descurci ca s-o examinezi și s-o convingi să facă o cură de dezintoxicare.

Sam clătină din cap:

Și cum o să fac să-mi justifice intervenția? Jodie este o adolescentă rebelă care n-o să accepte ca un necunoscut să intre în viața ei ca să-i dea lecții de morală.

- Dacă ești tu, o să meargă. Ai ceva care inspiră încredere, și o știi foarte bine.

Afară, soarele lăsase locul norilor, și câțiva fulgi de zăpadă cădeau, ici și colo, pe parbriz. Grace apăsă butonul și închise căldura de sub scaunul ei. Interiorul mașinii de teren o făcea să se gândească la o combinație între un iaht de lux și lemn, piele și tehnologie de ultimă oră. Pentru a douăzecea oară citea cu îngrijorare adresa unde se presupunea că locuiește fiica sa.

– Ascultă, Galloway, adresa pe care o avem se află în Hyde Pierce. Este un loc care poate fi periculos, așa că te rog să iei asta cu tine.

Sam renunță un timp să privească drumul, ca să constate că Grace îi întindea un Glock.

– Credeam că ți-au luat arma, se miră el.

– Un polițai bun are întotdeauna una de schimb. Haide, ia-o, Doctorul refuză.

– Detest armele.

– Lasă predicile: când e bine folosită, o armă poate salva vieți.

– Nu mă convingi. Ultima oară când am pus mâna pe o armă s-a terminat rău.

– Adică?

– Am omorât un om.

Grace rămase surprinsă. O clipă, amândoi tăcură. Apoi Grace pricepu că Sam spunea adevărul.

– Când a fost asta?

– Acum zece ani. în Bedford-Stuyvesant.

– Cunosce cartierul.

– Acolo am fost elev, și Federica la fel. Avea nevoie de bani pentru un dealer din zonă, un anume Dustface, care își fixa întâlnirile într-o fostă *crack-house*.

Și tu te-ai dus să-l găsești... ghici Grace.

Am adunat o parte din sumă și credeam că asta o să-l calmeze, dar am luat arma de la un amic. în caz că...

Ai dat peste dealer?

– Nu.

– Totuși, mi-ai spus că...

– Nu pe el l-am omorât.

– Pe cine altcineva?

Sam fixă avertizoarele și rămase tăcut. Se simțea dintr-odată febril și agitat, ca și cum retrăia scena.

-- Când am intrat în *crack-house*, nu mă aștepta nimeni. Dustface se certa cu un client. Au început să se certe, și deale-rul a scos arma.

-- Ce ai făcut?

-- Știam că o să tragă. Atunci, ca să-l intimidez, l-am amenințat cu arma mea. Tensiunea era mare. Am închis ochii și glonțul a plecat. Nici măcar nu știu dacă am apăsat cu ade-vărat pe trăgaci. Tot ce știu este că, atunci când am deschis ochii, nu Dustface era mort, ci celălalt bărbat, care îi servise drept scut uman.

Urâtă poveste, recunosc Grace.

-- Nu trece o zi fără să mă gândesc la asta. Într-un fel este ac-tul care mi-a distrus viața. Niciodată n-o să mă împac cu asta...

Lăsa geamul ca să ia puțin aer rece înainte de a adăuga:

-- Iată de ce nu vreau să iau arma.

-- Te înțeleg, Sam, te înțeleg.

Cufundată într-un întuneric care o îngrozea, Jodie dărdăia de frică. Încercă să-și desfacă legăturile, dar Cyrus o legase cu sârmă care îi intra în carne de fiecare dată când făcea o mișcare. Călușul îi tăia respirația și o împiedica să țipe. Și, chiar dacă ar fi putut urla, cine ar fi auzit-o?

Încercă să-și recapete suflul pentru că distingea un zgomot de pași. Imediat, își simți corpul străbătut de un frison. Pașii se apropiau, ca și cum cineva cobora o scară metalică. Din toate puterile, Jodie se rugă să nu se deschidă ușa, pentru că știa că persoana care va intra n-ar fi putut să-i facă decât rău.

Un drug se ridică în zdrăngănit de fiare și camera fu lu-minată de o lucire palidă, care venea de la un glob de sticlă plin de praf.

În rama ușii stătea un bărbat. Silueta lui uriașă se contura în lumină. Jodie simți cum îi îngheață sângele. Bărbatul înaintă spre ea. Cu toate că era slab, avea corpul musculos și dur. Era

ras în cap, pielea depigmentată și un tatuaj colorat i se întindea pe gât. lung și la vedere, și lui i se datora trista poreclă.

Clarence Sterling, Vulturul pleșuv.

Ca majoritatea oamenilor din cartier, Jodie îi cunoștea reputația, dar nu se gândise niciodată că drumurile lor o să se întâlnească. Ce voia Vulturul pleșuv de la ea? Ca un animal hăituit, își rotea ochii în jur, în căutarea unei scăpări, dar camera nu avea decât o masă, în afară de fotoliul în care era legată.

Sterling ducea o valijoară din oțel pe care o puse pe masă. Se apropie de adolescența căreia îi aruncă o privire de zombi. Pielea lăptoasă, cu pete cenușii, strălucea ca sideful și-l făcea să pară o creatură aeriană.

Jodie voia să urle, dar nu putea să scoată nici un sunet. Atunci, contrar oricăror așteptări, Vulturul pleșuv îi scoase călușul:

– Dă-i drumu': țipă, plângi, îmi place...

Jodie își întoarse privirea și se dezlănțui într-un hohot prelung.

Clarence deschise valijoara ca să-i examineze conținutul: un set de seringi, flacoane și bisturie de toate mărimile.

Își petrecu un timp alegând și, când se întoarse spre Jodie, ținea în mână o seringă plină cu o soluție gălbuie.

Ea se răsuci ca să-i scape, dar era o iluzie. Fără dificultate, îi imobiliză o mână, apoi înfipse acul într-o venă proeminentă.

– Voiai drog? întrebă el cu o voce spectrală, ci bine, o să ai...

Dintr-o mișcare, apăsă pistonul.

Foarte repede, Jodie simți cum orice rezistență îi cedează și pricepu că nu-și mai aparținea. O durere teribilă, ca o arsură, îi urca până în inimă. Își lăsă capul pe spate și plafonul începu a se învârti cu o viteză îngrozitoare.

Apoi urmă o gaură neagră.

Vampirii au noroc: se hrănesc cu alții. Noi suntem obligați să ne devorăm singuri.

Extras din filmul *Bad Lieutenant*, de Abel Ferrara

Jodie deschise ochii cu greutate. La început, nu distinse decât ceva asemena unui praf de foc, intens și orbitor, care se învârtea în jurul ei. Mai era și zgomot: țipete de copii ca în curte, în recreație. Ca să se apere de lumina prea puternică, își puse mâinile la ochi, depărtând treptat degetele. Primul lucru pe care-l văzu în acel moment fu arcul din Washington Square.

Cum a aterizat aici, pe o bancă singuratică, tocmai în mijlocul Greenwich Village? Se uită la ceas: nu trecuse nici măcar o jumătate de oră de când fusese agresată de Vulturul pleșuv. Fata făcu o încercare să se ridice în picioare, dar trebui foarte repede să renunțe. Un fel de corset îi tăia pieptul, fără să mai vorbească despre vertebrele cervicale care o duceau îngrozitor.

Încercă să întoarcă ușor capul, dar mișcarea fu oprită de o descărcare paralizantă care îi iradia până în umăr. Își înăbuși un geamăt. Un frison înghețat o străbătu și își auzi oasele trosnind precum cristalul. Își puse mâna tremurătoare pe piept: de ce avea impresia că are cinci sau șase coaste rupte?

Încet, trase fermoarul haincii. Un fel de vestă de salvare îi strângea mijlocul și pieptul. De ce i-au pus chestia asta? A avut nevoie de un lung moment ca să priceapă ce i s-a întâmplat. Până când a băgat mâinile în buzunare unde a găsit un mesaj scris pe foiță de țigară:

One move: you BLOW

One word: you BLOW

Never forget I'm WATCHING YOU¹

Deschise din nou haina și examinează accesoriul care îi înconjură toracele; nu era o vestă de salvare, era o centură cu exploziv.

*

„În sfârșit, a priceput!”

Așezat în spatele monitorului, Vulturul era în culmea extazului. Datorită rețelei de camere instalate de-a lungul parcului, putea observa, în timp real, pe calculatorul lui, tot ce se petrecea în Washington Square. A împărțit ecranul în patru dreptunghiuri: trei imagini din parc sub unghiuri diferite și un plan apropiat al lui Jodie.

Delicat își trecu degetul peste butonul portocaliu al detonatorului legat la mobilul lui. Acest simplu contact îl făcu să tresară.

Pentru că totul o să sară în aer. Mașinăria explozivă fixată de Jodie conținea mai mult de un kil de TNT combinat cu fragmente metalice. Deflagrația o să facă un masacru și o să provoace panică. În ultimele luni, o femeie kamikaze se aruncase în aer în metroul din Moscova. De aici i-a venit ideea... La televizor, s-a vorbit de douăzeci de morți și de mai mult de șaizeci de răniți. El spera să facă mai mulți. În douăzeci de minute, o să aibă loc o reprezentație de teatru susținută de studenți în fața fântânii. Manifestația săptămânală aduna mereu multă lume. Ceea ce însemna un adevărat carnagiu!

În mintea lui bolnavă, întotdeauna a crezut că a distruge un lucru era modul absolut de a-l poseda. Bineînțeles, ar fi putut să nu aștepte și să facă totul să sară în aer într-o secundă. Dar prefera să mai rabde un pic pentru a-și savura din plin actul și să facă maximum de victime. Mai ales îi plăceau pregătirile, momentul de calm înainte de a lăsa să vorbească focul, atunci când cea mai nebunească apoteoză pare încă imposibilă...

¹ O mișcare și EXPLODEZI

Un cuvânt și EXPLODEZI

Și nu uita CĂ TE SUPRAVEGHEZ.

Cu câteva clicuri de mouse, dădu zoom pe fața lui Jodie, ca să se delecteze cu disperarea ei. Era fascinat de fragilitatea acestei fete și de eforturile pe care le făcea ca să nu cadă. Totuși, o simțea la capătul puterilor. Pentru moment, totul mergea bine, dar trebuia să fie prudent. Din nou, își trecu degetul peste detonator.

Doar să nu întârzie prea mult.

*

Pe coridorul imobilului, unii se distraseră distrugând inutil toate soneriile de pe etaj. Așa că Sam fu nevoit să bată în ușa apartamentului. Auzi pași, apoi un foșnet și bănuî să este spionat prin vizor.

– Haide, intră! strigă o voce din spatele ușii.

Sam examinează broasca și constată că era distrusă dinainte.

– Nu sunt hoț, anunță el dorind să dea asigurări, și de la poliție nici atât.

În fine, se auzi o cheie răsucindu-se și o mutră bosumflată apăru în prag: cea a lui Birdie, colega de apartament a lui Jodie. Tânăra era în ținută de casă: un șort provocator și un tee-shirt roz-bombon care lăsa să i se vadă buricul.

Pe cine căutați?

– Mă numesc Sam Galloway, sunt medic și vreau s-o văd pe Jodie.

– Nu e aici, răspunse Birdie regretând deja că a deschis.

– Vă rog, e important, o asigură Sam strecurând un picior în ușă.

– Ce vreți de la ea?

– Doar s-o ajut.

– N-are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Eu cred că are.

Jodie are neplăceri?

– Se droghează, nu-i așa?

– Puțin...

Sam caută privirea lui Birdie. Avea ochii triști, mânuși de rimelul care curgea.

Ascultă: știu că ai fost deja în spital din cauza unei supradoze și că Jodie te-a dus acolo. Te-a ajutat de câte ori ai

avut nevoie. Astăzi, este rândul tău. Dă-mi doar adresa unde, dacă am noroc, o s-o gădesc.

Birdie ezită:

– În momentul ăsta, n-o duce prea rău la Cyrus...

– Cyrus?

– Furnizorul nostru. O să vă scriu adresa lui, numai să nu-i spuneți că o aveți de la mine...

– Promit!

Birdie mângâie câteva cuvinte pe dosul unui bon de reducere. Sam îi mulțumi și îi întinse o carte de vizită cu datele spitalului.

– Dacă într-o zi vrei să scapi, vino să mă vezi, o să te ajut.

Birdie refuză cartea de vizită.

– Îmi dați douăzeci de dolari?

– Nu, îmi pare rău, răspunse el decepționat de reacția fetei.

De fiecare dată când vedea oameni în mizerie și decădere, Sam se învinovăța că nu reușește să-i ajute. Ar fi vrut să salveze pe toată lumea, chiar dacă știa că nu era posibil. La spital, se distrau mereu pe seama acestei trăsături a lui, dar în același timp știa că asta reprezenta și forța, și echilibrul lui. Ajunsese deja pe scări, dar nu se putu împiedica să nu se întoarcă.

– Așteaptă!

Sam scoase două hârtii din portofel și le îndoi punând cartea de vizită în ele, în așa fel încât Birdie luând banii trebuia s-o ia și pe ea în același timp.

Fata apucă hârtiile și trânti ușa fără să spună nimic.

Ajunsă în casă, Birdie se întoarse la ocupațiile ei – privea la televizor – nu înainte de a da o raită prin bucătărie ca să arunce cartea de vizită la gunoi. Își puse cele două hârtii în elasticul de sub haine. Cu asta o să-și poată cumpăra două doze pentru o călătorie minunată...

În timpul ăsta, Grace îl așteptase pe Sam ascunsă după capota mașinii, gata să intervină în caz de pericol.

– Deci? întrebă ea neliniștită.

– Jodie nu era acolo, dar am o altă adresă. Urcă, o să-ți povestesc pe drum...

Birdie se lungi pe canapea cu capul în jos și brațele încrucișate ca să se lase mai bine invadată de muzică. Dintr-odată, o sclipire de luciditate venită de nicăieri o trimise spre bucătărie. Scotoci în pubelă, recuperează datele lui Sam și prinse cartea de vizită în piuneze pe panoul de lângă frigider.

„Într-o zi, cine știe...”

Terorizată de ideea de a face și cea mai mică mișcare, Jodie își auzea inima cum bate în exploziv. Genunchii îi tremurau și un gol imens i se căsca în pânțele, ca și cum se lăgăna într-un hău fără fund.

Cu câteva ore înainte, viața i se părea exasperantă și fără sens, și de mai multe ori se gândise că moartea ar putea fi o eliberare. Totuși, în clipa asta, nu era sigură decât de un singur lucru: nu voia să moară. Ideea că totul ia sfârșit, atât de brusc, în această după-amiază de iarnă, o umplea de groază. Febrilă, își dădu capul pe spate ca să se bucure de infinitul cerului. Un fulg pufos i se lipi de obraz transformându-se în lacrimă arzătoare.

Fără să se miște, privi în jur. Sub efectul panicii, percepcea totul cu o mare acuitate, ca și cum făcea corp comun cu fiecare persoană prezentă în parc.

Washington Square era situat într-unul dintre cele mai frumoase cartiere din Manhattan. Aici, zgârie-norii lăsau locul caselor mici, elegante, din cărămidă roșie. Crăciunul nu era departe și în copaci și pe balcoane ghirlande electrice deseneau ineri și stele.

Cu toată zăpada, o faună amestecată se îngrămădea pe alei. Spațiul era locul preferat al studenților de la Universitatea din New York ale cărei clădiri ocupau mai multe străzi din jurul parcului. Unii studenți repetau o piesă de teatru, alții jucau frisbee, făceau jonglerii sau se dădeau cu rolele.

Dar cei mai mulți își scosese instrumentele muzicale și, cu tot frigul de afară, îi încântau pe trecători cu micile lor concerte. Era mult mai bine să cânti aici decât între pereții unui

studio! La vest de parc, băncile și mesele de lemn îi adunau în jurul lor pe jucătorii de șah, și câțiva pasionați urmăreau o partidă îndrăcită între un bătrân evreu cu kippa¹ și un Bobby Fischer în devenire.

Erau mame care aranjau fularele copiilor lor, le trăgeau căciulile de lână peste urechi înainte de a se hotărî să-i lase să alerge după veverițe.

Era adevăratul spirit al New York-ului. Un New York multietnic și multicultural, unde preț de câteva clipe puteai să crezi într-o lume mai bună.

Jodie privea toate acestea cu empatie nouă. Pe banca de lângă ea, un cuplu de îndrăgostiți împărțea o prăjitură, giugiulindu-se. Îi privi emoționată: ea o să moară fără să fi avut vreodată un iubit.

Dintr-odată, lângă fântâna centrală, un grup de studenți care așteptau începutul piesei de teatru reluară în cor *Hallelujah* de Leonard Cohen în stilul lui Jeff Buckley. Frapați de frumusețea cântecului, numeroși trecători se opriră ca să asculte și, o clipă, sentimentul de grație și puritate plană deasupra parcului.

Apoi, un predicator, cu Biblia în mână, îi opri pe gură-cască pentru a le anunța iminența unei catastrofe.

Dar nimeni nu-l luă în seamă...

Mark Rutelli patrula în Midtown, așteptând, fără speranță, ca un apel radio să-l pună pe urmele lui Jodie. Nu băuse nimic toată dimineața. Delgadillo ar fi fost foarte satisfăcut să-l vadă beat și n-a ținut să-i ofere plăcerea asta. Chestiune de demnitate.

Totuși, de câteva minute, simțea că mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare. Aproape fără să vrea, piciorul apăsă pe frână în fața unui magazin de băuturi alcoolice. Nu era cazul să vi-seze: încă n-a venit ziua să se lase de băut.

Intrase în magazin de unde ieși cu o sticlă mică de votcă învelită în hârtie de ambalat. Aștepta să ajungă în mașină ca

¹ Kippa = pălărie ușor rotunjită purtată de evreii practicanți.

să tragă o primă dușcă. Alcoolul îi ardea limba, palatul și gâtul înainte să aprindă flacăra reconfortantă din esofag și apoi din tot corpul. Rutelli știa foarte bine că această revenire nu era decât o păcăleală, dar, pe termen scurt, otrava îi permitea cel puțin să devină repede operativ. Cu inima plină de tristețe și vinovăție, mai luă un gât și constată cu ușurare că mâinile nu-i mai tremură.

Rutelli se simțea sfâșiat înlăuntru și deformat la exterior. Era considerat viril și dur, dar era exact invers. Sau se implica prea mult în meserie, sau era dominat de un preaplin de emoții pe care nu știa să le stăpânească.

Meseria de polițai nu te lăsa întotdeauna să vezi lumea în ce are ea mai frumos. Din ce în ce mai des, i se părea că realitatea nu era așa cum ar trebui să fie. Atunci, bea ca să se simtă în afara lumii și să poată suporta degradarea și mizeria pe care le descoperea în jurul lui.

Pe vremea când lucra cu Grace, viața lui era mai ușoară. Legătura dintre ei îl ajuta să treacă mai ușor peste aspectele penibile ale profesiei. Grace avea un adevărat talent pentru asta: făcea viața de zi cu zi frumoasă și găsea cu ușurință un sens fiecărui lucru, în timp ce el nu știa decât să cadă într-o melancolie profundă care acum nu-l mai părăsea.

Grace îi lipsea în fiecare zi. Uneori, când era beat de-a binelea, ajungea să se convingă că încă trăia. Dar asta nu ținea prea mult și întoarcerea la realitate era întotdeauna dureroasă.

Tocmai analiza acest ultim gând când bâzâitul radioului îl aduse la realitate:

- Ofițer Rutelli?

- Eu sunt.

- Cred că am reperat-o pe Jodie Costello...

Sam parcă în fața barierei blocurilor, lăsând motorul să meargă. Zăpada care cădea acum din abundență golise străzile și dădea cartierului aspectul unui oraș-fantomă. Grace îi recomandă din nou prudență, pe care o alungă cu o ridicare din umeri.

– Ascultă, Galloway, insistă ea, suntem în inima Bronx-ului și te duci să interoghezi un dealer, e periculos!

– *Yes, sir.*

Grace făcu o pauză, gânditoare, apoi:

– Mă întreb dacă...

– Te ascult.

– Dealerul soției tale, acel Dustface, a murit?

– Da.

– Cum?

Sam deschise portiera. Aerul înghețat se strecură în interiorul mașinii.

– E o poveste veche și nu una care se spune la sfârșitul meselor în familie...

Părăsi mașina fără să spună mai multe. Gânditoare, Grace îl privi cum se îndepărtează prin ninsoare, apoi îl prinse din urmă zece metri mai departe.

– Așteaptă, Sam.

Își scoase arma, îi luă încărcătorul și i-o oferă din nou.

– E goală. Cu asta, nu riști să omori și ar putea să-l intimi...

Doctorul n-o lăsă să-și termine fraza.

– Nu insistă, te rog! Fiecare cu metoda lui.

– Foarte bine, lasă-te omorât dacă asta te încântă, răspunse ea aproape jignită.

Sam intră în prima clădire ca să se orienteze, dar ieși aproape imediat: o ceartă între vecini atinsese apogeul în casa scării. Pe deasupra, Grace nu se înșelase: nu avea rost să înceaseze o lovitură de cuțit făcând pe eroul și sfârșind prin a fi omorât într-un loc sordid.

Îi trebui un timp ca să repereze adresa exactă a lui Cyrus, din cauza cutiilor de scrisori care erau smulse. Nu întrebă pe nimeni pe unde s-o ia: își petrecuse copilăria într-un oraș ca ăsta și știa că nu poate conta decât pe el. Ajungând la ușa care trebuia, sună de mai multe ori. Nu deschise nimeni, deși din apartament se auzea o muzică asurzitoare. Bătu în ușă până când un tânăr negru apărură, aruncându-i o privire ostilă.

– Ce vrei, omule?

Tu ești Cyrus?

– S-ar putea.

• O caut pe Jodie Costello. E la tine?

– Nu cunosc, răspunse Cyrus, laconic.

– Îți bați joc de mine. Știi foarte bine că tu o aprovizioneai cu porcăriile tale.

– Șterge-o de-aici, omule, sau îți pocesc mecla! N-o cunosc pe Jodie asta a ta.

Se pregătea să închidă. Sam încercă din nou o lovitură de picior în ușă.

– Spune-mi exact unde este, Cyrus.

Dar dealerul nu voia să coopereze. Își luă elan, își strânse piciorul, apoi îl desfăcu brusc și cu o lovitură circulară îl proiectă pe Sam de peretele coridorului.

– *Fucking hell! get stuffed, man!*¹, îl insultă el, încântat că și-a pus în practică antrenamentul de *kick boxing*.

Pe urmă trânti ușa după el.

Sam se ridică, umilit și neputincios. Lovitura îl nimerise în ficat și se sufocase. Un zgomot de pași se auzi pe scară.

– Deci... Am impresia că metoda ta nu dă roade aici, îl ironiză Grace.

– Nu dă roade întotdeauna, admise Sam ridicându-și paltonul.

– Cum ne grăbim, o să folosim metoda mea, dacă nu te superi.

– N-am nimic împotriva.

– Iartă-mi dinainte lipsa de subtilitate, spuse ea scoțând arma din toc.

Se așeză în fața ușii și trase două gloanțe unul după altul, care făcură broasca să sară în aer. Sam trase o lovitură de picior ca să facă ușa să cedeze și intră în apartament după Grace.

¹ Băga-mi-aș picioarele! Du-te la dracu', omule!

O să ard în iad ca să te apăr.

Extras din filmul *Nașul* de Francis Coppola

Jodie era înghețată de frig. Haina, jilavă de transpirație înghețată, era prea subțire ca s-o apere de frig, iar jeansii i se lipeau scârbos de piele pentru că scăpase pe ea în timpul întâlnirii cu Vulturul pleșuv. Fata tremura atât de tare, încât își simțea corpul topindu-se ca și cum se dizolva în frică.

Salut, Jodie!

Își ridică ochii speriată: Mark Rutelli, cu mâinile în buzunare, înainta spre ea. Ar fi vrut să-l pună în gardă, să-i spună să nu se apropie și, mai ales, să nu-i vorbească.

Pentru că Vulturul îi pândea.

Pentru că totul o să sară în aer.

Ca să n-o facă să fugă, Rutelli se așeză pe banca de alături. Imediat, observă starea mizerabilă în care se afla adolescenta.

- Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el ca să lege o conversație.

- Nu-mi merge grozav, admise Jodie.

Avca vocea slabă și tremurătoare, gata să se stingă, ca flacăra unei lumânări pe care încerci s-o aperi de vânt.

Ai necazuri?

La început, rămase nemișcată, apoi aprobă din cap, și Rutelli constată că plânge.

Pot să te ajut, Jo?

Între două hohote sugrumate, reuși să articuleze:

- Cred... cred că mi s-a montat o bombă...

O bombă?

- ...pe mine...

- Ce tot spui?

- ...în jurul mijlocului.

Rutelli dădu din cap.

Lasă-mă să văd! îi ceru ridicându-se.

Se pregătea să înainteze spre bancă, dar ea îi făcu semn să nu se apropie. Ochii tinerei erau plini de groază, ceea ce-l derută pe polițist și-l făcu să se așeze la loc.

Rutelli încercă să-și pună ordine în gânduri. Povestea asta cu bomba nu stătea în picioare. Jodie delira, era evident. Era vorba despre o supradoză, așa cum văzuse de multe ori în cariera lui. Dacă voia s-o ajute, singurul lucru rezonabil era să cheme o ambulanță. Se pregătea să cheme salvarea prin stație, când o privi în ochi. În general, evita s-o facă, pentru că avea ochii lui Grace, și asta îi făcea rău.

Ochii limpezi ai lui Jodie scoteau flăcări, ea și cum ar fi aprins marca. Lacrimile, frica, drogurile, lipsa de somn se amestecau. Peste toate astea, Rutelli descifra un mesaj, o chemare:

„Salvează-mă!“

*

De furie, Vulturul pleșuv bătea cu pumnul în masă. Cine era tipul ăla care vorbea cu Jodie? La dracu', ar fi trebuit să o echipeze cu un microfon ca să audă ce vorbește! Cuprins de agitație, se grăbi și uită regulile de bază. Scos din fire, bătu câteva instrucțiuni pe tastatură ca să regleze camera de filmat a adolescentei. În plan îndepărtat, se distinge silueta lui Rutelli. Se încruntă și își miji ochii. Oare Jodie îl cunoștea pe bărbatul ăsta? Nu, sigur că nu. Fără îndoială este unul dintre perversii care agață fetele prin parcuri...

Totuși, conversația părea că se prelungește peste măsură. Vulturul ezită și verifică celelalte ecrane. Reprezentația teatrală urma să înceapă curând și din ce în ce mai multă lume se îngrămădea în jurul fântâni.

„Încă două minute“, decise el strângând detonatorul cu mână tremurândă.

*

-- Crezi că ne privește?

Imperceptibil, Jodie aprobă din cap.

Pe ocolite, îi povesti polițistului ce trăise în ultimele ore: cum a fost ridicată de dealerul ei și livrată Vulturului.

-- Crezi că este aici, prin împrejurimi?

Fata scutură din cap. Rutelli nu pricepea nimic.

-- Atunci cum face să ne vadă?

-- Datorită camerelor.

Rutelli întoarse capul.

-- Ce camere? Nu sunt camere în zonă.

-- Webcamerele... explică Jodie.

Rutelli scoase un mormăit. N-ar fi fost în stare să spună ce era o webcam. De zece ani, în afara evoluției tehnologice. Telefoanele mobile, Palm Pilot, mail, Wifi...: nimic din toate astea nu făceau parte din viața lui. Se gândi la ce-i spusese Delgadillo ceva mai devreme: cu siguranță nu greșea când afirma că Rutelli „și-a trăit traiul“.

Constatarea asta îl făcu să fie și mai încurcat.

-- Iartă-mă, spuse dintr-odată Jodie, stăpânindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

-- Să te iert pentru ce? întrebă Rutelli ridicând capul.

-- Iartă-mă că nu am avut încredere înainte...

Polițistul simți cum i se strânge inima. Și el era tulburat de regrete.

-- Nu e vina ta, Jodie. Eu am greșit. Nu am știut să te apăr. Trebuia să-ți fiu alături.

-- Nu ți-am dat șansa asta, se scuza adolescenta.

Din nou, privirile li se intersectară și Rutelli se simți dintr-odată cuprins de o forță necunoscută.

-- O să te scot din asta, afirmă el. Dar mai întâi trebuie să-mi spui unde se află nenorocitul ăsta. Știi adresa depozitului?

Jodie realizează cu consternare că nu știa exact locul. Cyrus o plimbase în portbagajul mașinii și apoi o închisese într-o cameră întunecoasă și fără fereastră. Încercă să se gândească.

dar era epuizată, mental și fizic. O migrenă cum nu mai avu-
scese niciodată îi învârtea creierul.

– Nu știu nimic... bâigui ea.

– Încearcă să faci un efort, o încurajă Rutelli.

Conștientă că viața ei depindea poate de informația asta,
Jodie se concentrează, încercă să-și găsească puterea în sinea
ei, în locuri pe care nu le sondase niciodată, cu toată slăbiciu-
nea extremă.

– Cred... cred că era undeva pe lângă Traverse Road, la
vest de Hyde Pierce.

– Trebuie să știi mai precis.

– Nu știu... nu știu nimic.

Rutelli încercă să nu-și arate decepția.

– OK, spuse el ridicându-se ca să se îndrepte spre ma-
șină, o să mă descure cu asta, dar trebuie să mă grăbesc.

– Mi-e frică să rămân singură, recunosc Jodie.

– Știu, spuse el, dar nu te mișca. O să mă întorc repede.

În condiții normale, nu era în stare să-i încurajeze pe oa-
meni și cu atât mai puțin pe tinerele aflate în suferință. Totuși,
spre uimirea lui, cuvintele îi ieșeau din gură firesc:

– Știi ce? Așteptând să mă întorc, fă lista tuturor lucruri-
lor pe care ai vrea să le realizezi înainte de a împlini douăzeci
de ani. Pricepi?

Ea acceptă timid.

– Și când toate astea o să se termine, o să te ajut să recu-
perez timpul pierdut. Ți promit!

– La dreapta, indică Cyrus cu voce tremurătoare.

Dealerul era așezat pe scaunul din spatele mașinii de teren,
cu arma lui Grace sprijinită de tâmplă. După un interogatoriu
în forță, îl convinseseră să-i conducă până la ascunzătoa-
rea Vulturului.

– Și pe urmă? întrebă Sam.

– Tot înainte, apoi a doua la stânga.

Sam porni ștergătoarele ca să înlăture zăpada care înce-
pea să se adune. Mașina intră pe o alee care mergea de-a lun-
gul unui șir de depozite.

- Aici e? întrebă Grace.

- Da, făcu Cyrus, garajul cel mai din stânga.

Rămânând la o distanță considerabilă, Sam înaintă încet până la poarta automată.

- E nevoie de un cod, constată el, îl știi?

- Nu, răspunse Cyrus, îmi deschide el când știe că trebuie să vin.

Grace își armă pistolul și, decisă, înfipse țeava în gura lui Cyrus.

- Dă-ne codul!

Îngrozit, dealerul depărtă brațele în semn de neputință.

Ai trei secunde. Unu... doi... tr...

- Stai! urlă Sam, spune adevărul!

- De unde știi?

- Sunt medic psiholog, știu când un om minte.

Nu sunt convinsă.

Totuși, retrase țeava armei din gura lui Cyrus.

- Vino cu mine!

Ieși din mașină târându-l pe tânărul negru după ea. Îl lipi de capotă și se scotoci ca să găsească telefonul mobil.

Ce număr are Vulturul?

- Nu știu, minți Cyrus, el este cel care mă anunță când arc marfă.

Grace îi dădu telefonul lui Sam. Medicul verifică rapid agenda și nu descoperi nici urmă de număr al Vulturului.

Grace aruncă telefonul pe jos și-l zdrobi cu piciorul.

- Ia-ți tălpășița, îi spuse lui Cyrus.

Pot... pot?

Dacă încerci să-l anunți, o să te găsească și o să te omor. Pricepi?

- Da, doamnă.

Dar Sam nu vedea lucrurile așa.

E dealer, Grace. Nu-l arestezi?

Nu ești ofițer de poliție, Galloway.

- Dar tu ești...

I as-o baltă: nu suntem aici pentru asta.

În timp ce Cyrus o ștergea fără să se uite înapoi. Grace adăugă:

- Doctorii nu pot salva pe toată lumea, și polițaii nu pot aresta pe toată lumea. Așa stau lucrurile.

- Atunci ce propui acum?

Grace făcu încet turul mașinii, inspectând-o, ca și cum avea intenția s-o achiziționeze. Era un 4x4 înalt, cu linie elegantă, dar cu alură pătrătoasă și masivă, aproape militară.

Grace observă uriașul calandru, abrupt și masiv, care cobora vertical între farurile pătrate. Lățimea pneurilor, înălțimea impresionantă a scaunelor, totul făcea ca mașina să aibă un aspect robust și colțuros, ca și cum era pregătită să se ciocnească.

- Cam cât costă o chestie ca asta? întrebă Grace.

- Foarte mult, confirmă Sam. Și, pentru informarea ta, încă n-am terminat-o de plătit.

E ciudat, comentă Grace. Nu mi te imaginam cu genul ăsta de mașină.

Timp de o clipă, privirea lui Sam se tulbură și îi mărturisi cu un glas șters:

- M-a apucat așa... în ziua când Federica m-a anunțat că era însărcinată. Eram atât de fericit că m-am grăbit în primul magazin, ca și cum cumpărarea unei mașini mari îți oferea o familie numeroasă. Îmi imaginam deja ieșirile din weekend, vacanțele de-a lungul parcurilor naționale... Prostii, nu?

Nu, Sam.

Și cu un gest înțelegător îi puse mâna pe umăr. Sam privi mașina cu un aer gânditor și declară:

Știu la ce te gândești, Grace. Și sunt de acord s-o facem.

- OK, spuse Grace, să nu pierdem timpul.

Apoi se urcă în mașină și se așeză alături de el.

Dădu mașina înapoi în așa fel încât să ia maximum de clan. Vehiculul dispunea de un motor V8 de 4.4 litri, motorul cel mai puternic montat vreodată pe un Land Rover.

Pune-ți centura, îi ceru el.

Pe tabloul de pe bord o comandă permitea precizarea felului în care se deplasa mașina. Sam mută cursorul de la condus

normal la condus pe teren accidentat. Imediat, sistemul stabilizării reglajele cele mai potrivite cu suspensiile, puterea și antiderapajul.

- Știam eu că mai devreme sau mai târziu 4x4 asta o să folosească la ceva, afirmă el înainte să apese pe accelerație.

Și, ca un berbec puternic, cele două tone ale mașinii de teren fură proiectate în plină viteză în poarta metalică.

Vulturul era fascinat de imaginile care-i defilau prin fața ochilor. Washington Square era unul dintre cele mai animate locuri din oraș, și asta îl amețea, el care nu reușise niciodată să se simtă viu. Se îmbăta cu existența tuturor acestor oameni, se delecta cu fiecare mic detaliu: culoarea părului unei studente, zâmbetul unei mame cu copilul ei, pașii de dans ai celor doi rapperi...

O clipă închise ochii și își imaginează ce va urma. Explozia o să se audă la mai mulți kilometri în jur, declanșând starea de șoc. La început, toate fețele o să fie buimace, nepricepând cum poate izbucni dintr-odată războiul. Apoi corpurile sfâșiate care zac pe pământ. Urlete atroce se aud peste tot. Oamenii aleargă în toate direcțiile, cu fețele însângerate și mâțele pe-afară.

Imaginile înspăimântătorului carnagiu ajung la el trunchiate ca și cum s-au întâmplat deja în realitate.

Totul era atât de real. O fetiță, ascunsă sub o bancă țipa: „Mamă! Mamă!” Un bărbat încă tânăr se ridică după ce s-a ascuns în spatele fântânii. Capul nu-i mai era decât un terci sângărând. Cu corpul scuturat de spasme, o femeie constata că și-a pierdut o mână.

Peste tot, morți, răniți, groază. Un haos de nedescris. O dezolare totală. Corpuri răspândite în bălți de sânge.

Distrugere peste tot, atât de intensă și de tulburătoare încât n-o vor uita niciodată.

Era nebun? Da, fără îndoială. Dar ce schimba asta? După ce s-a gândit multă vreme, Clarence a ajuns la concluzia că societatea avea nevoie de oameni ca el. Cei mai mari criminali sunt necesari umanității fie și numai pentru a o face

să înțeleagă ce e Răul. Și numai Răul permitea Binelui să existe. Căci, dacă se gândeau la asta: fără boală nu există medicină; fără incendiu nu sunt pompieri; fără dușmani, nu există soldați...

„Da, gândi el, numai Răul deschide porțile Binelui.”

Sam a reluat mișcarea de mai multe ori, înainte ca poarta să cedeze. După a treia încercare, brațele barierei metalice s-au rupt în sfârșit ca să lase drum deschis pentru Land Rover.

Vulturul tresări auzind zgomot deasupra lui. Poliția? Cum îl reperase? O privire spre ecranul de pază îi confirmă că era asediat. Totuși, spre marea lui ușurare, constată că nu era vorba decât despre o singură mașină și că nu erau polițai.

Frustrat că este astfel întrerupt, apucă pistolul automat dintr-un sertar. Oricine ar fi intrușii, o să regrete.

Sam coborî rampa betonată și ajunsese într-o parcare subterană. Locul era cufundat în întuneric. Vru să aprindă farurile, dar Grace îl împiedică, să nu li se poată repera poziția. În timp ce oprea motorul, o rafală de gloanțe făcu parbrizul să explodeze în mii de cioburi.

– Apleacă-te! îi porunci Grace, trăgându-l de mână.

Gloanțele șuierau și ricoșau în toate direcțiile, sfâșiind spațiul cu un zgomot asurzitor.

Mașina era tot în mijlocul parcării. Grace îl privi pe Sam. Avea fața lividă.

– Rămâi acolo! îi șopti.

Erau amândoi pițiți după scaune. Cu arma în mână, Grace deschise portiera fără să facă cel mai mic zgomot și se rostogoli pe pământ.

Din nou, o rafală țâșni spre mașină.

Grace reuși să se strecoare într-un spațiu betonat. Lipită de perete, ripostă trăgând câteva focuri. O clipă, în parcare se așternu o liniște tensionată. Apoi, dintr-odată, zgomote de pași se auziră pe ciment. Grace aruncă o privire afară din adăpostul ei și zări pentru o clipă silueta Vulturului care fugea pe coridor. Întinse brațul, trase, dar rată ținta. Atunci, ieși la

vedere și o luă la rândul ei pe coridor. Culoarul era luminat slab în portocaliu, lăsând să se vadă o mică rază de lumină în spatele unei uși.

Tot în mașină, Sam se răsuci ca să-și ia haina de pe unul dintre scaunele din spate. Scotoci în buzunarul de la piept și puse mâna pe mobil. Trebuia să contacteze poliția cât mai repede posibil. În întuneric, abia distingea tastele aparatului. Apăsă pe o tastă ca să lumineze ecranul, apoi nu se întâmplă nimic. La dracu', nu-și încărcase telefonul, și bateria se descărcase! Își dăduse seama de asta în ajun, acasă la Leonard McQueen, dar nu avea încărcătorul la el. Regreta acum amar-nic că nu păstrase telefonul lui Cyrus, pe care îl zdrobiseră prosteste, cu câteva minute înainte.

Cobori și el din 4x4. Cum putea s-o ajute pe Grace? Își miji privirea și o distinsc la douăzeci de metri înaintea lui. Curajoasă și singuratică, se cufunda în întunericul coridorului având ca țintă acea ușă întredeschisă unde poate era închisă Jodie.

Sam se frământa. Grace risca prea mult avansând fără acoperire. Ascuns în spatele ușii, fără indoială că Vulturul o aștepta gata să dezlănțuie o nouă rafală. Lupta era inegală. Pistolul criminalului avea tir automat, în timp ce Grace nu avea decât arma de serviciu.

Dintr-odată, Sam zări o formă întunecată care se detașa în spatele lui Grace și își simți inima bătând. Vulturul se ascunsese într-o nișă din perete. Grace trecu pe lângă el fără să-l vadă și capcana se închidea în spatele ei. Deschise gura ca s-o avertizeze, dar nu-i ieși nici un sunet.

– Pe mine mă cauți? o întreabă Vulturul.

Surprinsă, Grace se opri o clipă înainte de a se întoarce cu toată viteza de care era în stare. Dar era prea târziu. Vulturul apăsă pe trăgaci, și Grace, cu corpul ciuruit de gloanțe, fu proiectată câțiva metri în spate.

– Nu!! urlă Sam grăbindu-se spre Vultur.

Profitând de efectul surprizei, îi dădu un pumn puternic care îl trânti la pământ. Șocat, criminalul scăpă arma. Sam îl apucă de ceafă ca să-i dea o lovitură de genunchi, dar celălalt

reuși să se elibereze din strânsoare. Tot pe jos, încercă o mișcare care îl dezechilibra pe doctor și îl făcu să cadă. Cei doi bărbați se ridicară în același timp și se aflară față în față, gata să se sfâșie. Sam uitase de frică și clocotea de furie. La picioarele lui, corpul lui Grace era întins pe spate.

Nu se mai bătuse de o veșnicie, dar, înșuflețit de furie, atacă primul, îi dădu o serie de pumni pe care Vulturul reuși să-i pareze, înainte de a se apăra cu o lovitură de cot, care-l atinse pe Sam în tâmplă. Doctorul replică printr-o lovitură de picior care îl atinse pe adversar cu o mișcare puternică. Vulturul se făcu că se chircește. Era acum cu spatele, aparent vulnerabil. Sam slăbi apărarea o clipă, dar într-un moment nepotrivit, căci Sterling dezdoi piciorul dându-i o lovitură de gambă prin răsucire, care îl dezechilibra pe doctor.

Profitând de avantaj, Vulturul își îndoi genunchiul și, cu o lovitură de picior zdrobitoare, își înfipse călcâiul chiar în tibia lui Sam.

Doctorul căzu la pământ urlând, ca și cum i s-a rupt osul. O ultimă lovitură de cot îi zdrobi umărul și sfârși prin a-l face KO.

- Eficient, nu? spuse Vulturul recuperându-și pistolul. Japonzii numesc lovitura *fumikomi*. E la fel de bună ca să zdrobești un genunchi sau o gleznă...

Culcat la pământ, Sam avea lipite amândouă mâinile de tibie, încercând să-și calmeze durerea. Parcarea era tot în întuneric. Vulturul pleșuv apăsă pe un întrerupător ca să lumineze fața prizonierului său înainte de a-l ucide. Pentru el era foarte important să vadă Răul în momentul când îl comitea.

O lumină crudă invadează depozitul. Sam închise ochii, terorizat. O să moară deci așa, brutal, cu un glonț în cap, singur, în fundul unui depozit sordid din Bronx? Era prea dur! Nu era pregătit! În dimineața asta, se trezise alături de Juliette și nici o secundă nu se gândise că o să fie ultima zi. Bineînțeles, n-o să fie primul a cărui viață o să fie secerată în plin avânt, dar era o slabă consolare. Acum depășise teama, ca și cum inima îi urca în gât.

Totuși, Vulturul pleșuv nu trăgea.

Într-un ultim gest de curaj, Sam deschise ochii. Măcar să privească moartea în față. Pentru prima oară, distingea clar fața agresorului său și constată cu stupeoare că îl cunoștea.

– Clarence Sterling!

Atunci când Cyrus i-l descrisese pe bărbatul căruia i-a livrat-o pe Jodie, nu menționase numele adevărat, mulțumindu-se de fiecare dată să-l desemneze cu porecla lui macabră.

Sam nu era singurul care-l recunoscuse și Sterling se porni pe un râs înspăimântător.

– Ah! ah! ah!... Galloway...

Se ridică încet. În mintea lui, totul revenea din trecut. Nu-l văzuse pe Sterling decât o singură dată în viață, cu zece ani în urmă, dar nu-l uitase niciodată.

Cum momentul surprizei trecuse, Vulturul constată:

Fu știu cine ești tu și tu știi cine sunt eu...

Clarence Sterling: ucigașul pe care-l plătise ca să-l scape de Dustface. Pe vremea aceea, Sterling nu era decât un mărunț pungaș de cartier, deși era deja renumit pentru cruzimea lui.

...deci n-am nevoie să te omor. Haide! Ridică-te și ia-o înainte!

Sam se ridică în picioare și sub amenințarea pistolului o luă pe coridor.

După întâlnirea ratată cu Dustface, Sam devenise conștient că dealerul o să-i sâcăie – pe Federica și pe el – până o să-i elimine. De mii de ori, a cântărit ideea asta în minte înainte de a-și da seama de adevăr: singurul mod de a începe o nouă viață era să-l elimine pe Dustface. În oraș, se șopteau nume de *ucigași* plătiți, capabili să execute la comandă. Sam a luat cei șase mii de dolari economisiți ca să-i ofere unuia dintre ei. Omul de numea Clarence Sterling. Două zile mai târziu, Dustface era mort. Nimeni n-a știut niciodată că Sam era în spatele acelei morți. Nici părintele Powell, nici Federica. Erau decizia și responsabilitatea lui. Și, în fiecare dimineață, când se privea în oglindă în momentul când se bărbiera, continua să plătească prețul.

Prețul sângelui.

Cei doi bărbați ajunseră în capătul coridorului și o luară pe o scară de metal care ducea într-un fel de birou. Sam era convins că o s-o găsească acolo pe Jodie, legată într-un colț. În cameră, nu erau decât un calculator cu mai multe ecrane. Vulturul pleșuv își reluă locul și îi făcu semn lui Sam să se așeze într-un colț.

O să stai în primele rânduri, alături de mine! Deschide ochii și privește. O să fie foarte distractiv!

Pe ecranul principal, Sam o văzu pe Jodie, așezată pe banca ei. În planul din spate, recunoscui Washington Square, fără să-și dea seama ce se întâmplă.

Apoi îl văzu pe Sterling apucând detonatorul și pricepu atunci iminența carnagiului.

A plecat, lansă Vulturul pleșuv.

Într-un ultim efort, Sam se rostogoli către criminal, dar, din cauza răni, nu avu viteză.

Sterling avu destulă vreme să-l vadă apropiindu-se. Apucă pistolul pe care îl păstra la îndemână și îl îndreptă spre doctor.

— Cu atât mai rău pentru tine!

Puse degetul pe trăgaci și trase. O primă detunătură sfâșie liniștea depozitului, urmată curând de alta, care o prelungi pe prima ca într-un ecou.

Sam își simți umărul cum explodează. Sângele îi sări pe față, dar când Vulturul pleșuv se prăbuși la picioarele lui, pricepu că sângele nu-i aparținea.

Epuizat, paralizat de durere, cu mâna pusă pe rană, doctorul se încovoie cu ochii ieșiți din orbite.

În ușă, Mark Rutelli își privea mâna dreaptă fixată pe tocul pistolului său.

Mâna nu-i tremurase.

Făcu câțiva pași în cameră ca să se asigure că Sam nu era grav rănit. Apoi înaintă spre cadavrul Vulturului și mai trase două gloanțe, ca și cum prin acest gest se elibera de toți anii de suferință și de necazuri.

În depărtare, se auzeau sirenele mașinilor de poliție și ale ambulanțelor.

Rutelli trecu în spatele biroului ca să găsească arsenalul informatic care îi permitea Vulturului să-și urmărească prada. Examină monitorul principal. Ochii lui Jodie, în prim-plan, păreau să-l privească. Se apropie de ecran și murmură:

– S-a terminat... Acum totul o să fie bine.

*Fiecare ia apărarea cuiva de restul lumii, fie
care reprezintă pentru altcineva restul lumii.*

Philip Roth

· Stai liniștit, doctore Galloway.

Claire Giuliani, o tânără rezidentă de la urgență, termina de făcut un bandaj voluminos în jurul umărului lui Sam care era îmbrăcat în pijamaua spitalului. La invitația colegei sale, încetă să se mai foiască în pat și închise ochii. Nebuniei împușcăturilor i-a urmat liniștea din spital. Câteva secunde după moartea Vulturului pleșuv, o armată de poliști și de infirmieri invadase depozitul și, fără să i se ceară părerea, Sam fusese condus în propriul spital, ca să fie supus unui set de analize și radiografii.

– Ați avut noroc, observă Claire: glonțul a trecut fără să atingă osul. În schimb, în câteva zile ar fi declanșat o infecție: țesutul muscular a fost sfâșiat și...

– În regulă, nu uita că și eu sunt doctor. Și glezna?

Ea îi întinse rezultatele de la radiologie.

– Nu a fost fracturată, aveți doar o entorsă urâtă. Și faptul că sunteți medic și dumneavoastră nu vă scutește să vă odihniți cincisprezece zile. Dacă sunteți cuminte, poate o să vă fac un frumos pansament compresiv...

Sam se bosumflă și întoarse capul. Un tub de plastic înfipt în braț îi limita mișcările, dar nu destul ca să-l împiedice să-l observe pe colosul în costum întunecat care stătea de pază în fața ușii întredeschise.

– Claire, aș avea nevoie să-mi faci un serviciu.

– Și ce-mi dai în schimb? întrebă tânăra rezidentă luând punga de gheață de pe glezna pacientului ei.

– Mulțumirile mele cele mai sincere, propuse Sam.

– Plus o masă la Jean-Georges¹, se pare că desertul lor este mortal.

– De acord!

Arată cu degetul spre agentul de la FBI chiar în clipa când o infirmieră aducea o pereche de cârje. Polițistul profită de venirea ei ca să intre și el în încăpere. Bărbatul era croit ca un dulap cu oglinzi și purta tradiționala tunsoare perie obișnuită la mulți dintre semenii lui. Înaintă spre pat și își prezentă legitimația ca să-și dovedească drepturile.

Bună scara, domnule Galloway! Sunt agentul Hunter. Știu că este un moment delicat pentru dumneavoastră, dar așa avea câteva întrebări să vă pun.

– Vă stau la dispoziție, răspunse Sam, cu falsitate.

Claire, care ghicise ce aștepta Sam de la ea, intră și ea în joc:

Nu se pune problema, spuse ea pe un ton aspru, gravitatea răniilor pacientului meu necesită repaus complet.

– O să dureze foarte puțin, promise Hunter, doar câteva lamuriri pentru a verifica mărturia ofițerului Rutelli.

– Mă opun, răspunse ea, împingându-l spre ieșire.

Dar Hunter nu era decis să bată în retragere.

– Dați-mi un sfert de oră.

– Tot ce vă pot da este ordinul de a pleca!

– Amenințați un agent federal! se revoltă el.

– Perfect, răspunse tânăra fără să cedeze. Eu răspund de domnul Galloway și starea lui nu-i permite să fie interogat pentru moment. Vă cer deci să nu mai insistați.

– Hm... foarte bine, admise Hunter, nemulțumit de a fi contrazis de femeiușca asta. O să revin mâine-dimineață.

– Foarte bine, anunțați-mă ca să vin să vă primesc cu flori!

Agentul ieși înăbușindu-și o injurătură și regretând epoca în care femeile își cunoșteau locul.

Imediat ce polițistul ieși din cameră. Sam dădu la o parte păturile, se așeză pe marginea patului și își scoase perfuzia.

¹ Celebru restaurant franțuzesc de lângă Central Park.

– Aș putea să știu și eu ce faceți?

– Mă duc acasă.

– Culcați-vă imediat la loc! porunci Claire. Cine vă credeți? Jack Bauer? Nici nu se pune problema să părăsiți spitalul.

Sam îndepărtă cu piciorul căruciorul pe care erau puse instrumentele de sutură și își luă hainele.

– Vă dau toate semnăturile posibile pe care le doriți, dacă asta vă liniștește.

Claire se enervă:

– Nu e o problemă de semnătură, este una de bun-simț: ați trecut pe lângă moarte, umărul și glezna sunt într-o stare deplo-rabilă, este ora 9 seara și afară temperatura este mai mică de zece grade... Ce ați avea de făcut altceva decât să stați în pat?

– Să găsesc o femeie, răspunse Sam ridicându-se în picioare.

O femeie! exclamă Claire surprinsă. Poate credeți că o să vă găsească irezistibil cu cârjele și pansamentul?

– Nu e vorba despre asta.

-- Înainte de toate, cine e femeia asta?

– Nu cred că e treaba ta.

– Ei bine, da, imaginează-ți!

– E franțuzoică... începu Sam.

– Atât mai lipsea! glumi Claire. Odată te-am avut doar pentru mine și mă trădezi cu o franțuzoică...

Sam îi zâmbi și se târî spre ieșire.

– Mulțumesc pentru tot, Claire!

Îl însoți de-a lungul coridorului și așteptă ca doctorul să intre în ascensor ca să-l întrebe:

– Explică-mi un ultim lucru, Sam!

– Da?

Privirile li se încrucișară în momentul când ușile de închideau.

-- De ce mereu doar unele au noroc?

Ușile ascensorului se deschisera în holul spitalului. Aproape în întregime înconjurat cu sticlă și decorat cu plante verzi, locul avea aspectul unei grădini de iarnă. Sam îl traversă

șchiopătând, ca să ajungă unde era internată Jodie. Înainte de o întâlni pe Juliette, voia să se asigure că fata era pe mâini bune.

Se opri câteva secunde ca să admire zăpada prin pereții de sticlă. Îi plăcea spitalul noaptea, când toată agitația de peste zi se potolea. Cunoștea clădirea pe dinafară. Era spațiul său, poate singurul loc de pe pământ unde se simțea la locul lui, folositor.

La capătul unui culoar, împinse ușor ușa camerei pe care i-o indicase o infirmieră.

Jodie dormea un somn superficial. La căpătâi, Mark Rutelli o veghea, cu brațele încrucișate, în picioare, lângă un scaun. Avea *ochi de tigru*, mereu în alertă, gata să sară la cel mai mic pericol nou care îi amenința protejata.

Sam fu primit cu o îmbrățișare tăcută. Cei doi bărbați nu-și mai vorbiseră de când se terminase cu împușcăturile, dar știau amândoi că acum îi unea o legătură ciudată. Cu o încruntare, Rutelli îl întrebă despre rană, și Sam dădu din cap cu aerul celui care văzuse multe.

Apoi medicul se apropie de adolescentă. Un cearșaf și o pătură îi acopereau trupul, lăsând la vedere doar o față diafană.

Pe noptieră o lampă mică răspândea o lumină liniștitoare. Brusc, Sam verifică dacă perfuziile erau bine puse și consultă fișa de lângă pat.

– Trebuie să găsim un mod ca să renunțe de tot, se neliniște Rutelli cu voce joasă. Dacă nu, într-o zi o s-o ia de la capăt.

Sam se gândise deja la problemă.

– O să mă ocup de asta, promise el. Știu un centru de dezințoxicare în Connecticut. Un loc foarte eficient. Cum sunt puține locuri, o să sun chiar eu mâine.

Rutelli mormăi ceva în semn de mulțumire, apoi cei doi se lăsară învăluți de liniștea nopții, până ce polițistul porunci.

– Acum duceți-vă la culcare! Chiar și eroii trebuie să doarmă. În plus, aveți o față de parcă ați fi extraterestru.

– N-ați văzut-o pe a dumeavoastră! răspunse Sam părând să încâperea.

*

Agitată, Juliette făcea ture prin apartament. De la ceartă lor de la prânz, nu mai avea vești despre Sam. De fiecare dată

când îl căutase pe mobil, dădea peste căsuța vocală, ceea ce o făcuse să vină și să-l aștepte acasă la el.

Își lipi fruntea de geamul rece și privi luminile care străluceau în depărtare. Chiar dacă povestea lor trebuia să se termine aici, trebuia să-i vorbească pentru ultima oară ca să clarifice lucrurile. Nu știa ce să creadă despre „cealaltă femeie“, dar un lucru era sigur: ar fi vrut grozav ca Sam s-o fi mințit.

Juliette aprinse câteva lumânări și salonul fu invadat de o lumină dulce care îi amintea trist de prima lor noapte de iubire. Destul de repede alungă gândul ăsta. Nu era momentul să-i cadă în plasă. Își reproșa că a crezut prea mult în iubire, câtă vreme îi cunoștea capcanele și dezamăgirile. Ar fi trebuit să asculte sfaturile lui Kant și Stendhal: iubirea te ametește și te face să suferi; iubirea nu este decât un soare înșelător, un drog care ne împiedică să vedem realitatea. Crezând că iubim pe cineva pentru ceea ce este, nu iubim de fapt, prin el, decât ideea de iubire.

Ca să-și schimbe gândurile, deschise televizorul pe un canal de știri. Crawlul *Terror Alert in New York* clipca sub bustul prezentatoarei, o brunetă dolofană gen Monika Lewinsky care comenta principalul titlu al zilei: poliția tocmai dejucase un atentat în Washington Square. Un reportaj realizat ca un film de acțiune evoca ciudata întâmplare nefericită a acestei fete de cincisprezece ani transformată în bombă umană de un psihopat. Sub pretextul unui apel la prudență, prezentatoarea înșira încă o dată cuvintele de temut: Al-Qaida, gaz sarin, bombă, antrax...

De când era la New York, Juliette se obișnuise cu dramatizarea informațiilor. Sătulă, apăsă pe butonul telecomenzii ca să pună capăt acestei poliloghii.

În holul spitalului, alături de diversele automate, se înșirau telefoanele publice. Sam căută câteva monede în buzunarc. Trebuia s-o găsească pe Juliette. La întâmplare, formă numărul lui Colleen. Reuși s-o prindă, dar nu știa unde era prietena ei, și Sam regretă că a îngrijorat-o.

Decepcionat, ieși din parcare și se aruncă în unul dintre taxiurile care pândeau plecarea bolnavilor. Dărdăia. Haina îi rămăsese în mașina lui. Rana îl obligase să păstreze partea de sus a pijamalei de la spital și nu avea pe el decât jacheta ca să-i țină de cald.

– Totul este în regulă, domnule? se neliniști șoferul privind-l în oglinda retrovizoare.

– Merge, îl asigură el, ghemuindu-se în scaun.

Mașina demară. Un cântec plăcut al Cesariei Evora se auzea la radio.

Sam puse mâna pe frunte și constată că avea temperatură. Era epuizat. Ziua asta fusese una dintre cele mai copleșitoare din viața lui. Moartea lui Grace îl afectase profund și nu pricepea clar sensul clipelor pe care le trăia.

Legănât de vocea cântăreței, închise ochii și se lăsă cuprins de un somn tulbure.

O fereastră prost închisă, un curent de aer, o ușă care se trăneste și Juliette care tremură.

Venise ca să-l anunțe pe Sam că era însărcinată. Îi datora adevărul, dar oricare ar fi fost reacția lui, ea decisese să păstreze copilul. Se gândise la asta toată după-amiaza. Spre marea ei uimire, decizia s-a impus ca o evidență și acum își dădea seama că întotdeauna a știut că într-o zi o să aducă pe lume o viață.

Cu toată nesiguranța zilei de mâine.

Cu toate suferințele lumii și nebunia oamenilor.

Înghetată, Juliette încercă fără succes să dea căldura mai tare. Ca să nu-i mai fie așa de frig, trase pe ea una dintre jachetele lui Sam, pusă pe mâncrul unui fotoliu și, astfel îmbrăcată, alergă să se ghemuiască în colțul canapelei. Jacheta avea mirosul lui Sam și își simți inima strângându-i-se. De emoție, i se făcu pielea de găină, ca și cum un lichid înghețat îi înțepenise brusc gesturile.

Cu mânăca își șterse o lacrimă care îi curgea pe obraz.

„La dracu’. cum poate un tip să mă aducă în starea asta?”

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, observă o foaie de hârtie mototolită, care ieșea dintr-un buzunar. Curioasă, o desfăcu: era fotocopia unui articol de ziar care relata un fapt divers vechi de zece ani.

Grace Costello, detectiv din districtul 36, a fost găsită moartă noaptea trecută, la volanul mașinii sale, ucisă cu un glonț în cap. Circumstanțele morții rămân pentru moment misterioase...

Juliette citi primele rânduri distrată, apoi privi cele două fotografii care însoțeau articolul și o recunoscu pe femeia cu care se întâlnise la începutul după-amiezii în compania lui Sam. Nevenindu-i să creadă, se frecă la ochi, dar nu exista nici o îndoială: era clar aceeași persoană.

Dar de ce n-a făcut nici un rid în toți anii ăștia? Și, mai ales, ce făcea pe străzile din Manhattan dacă era moartă de zece ani?

Juliette cântări toate aceste întrebări până când auzi deschizându-se ușa de la intrare. Se grăbi spre scară și fu surprinsă când îl zări pe Sam, sprijinit în două cârje, aranjându-și bandajul de pe umăr. Într-o clipă, toată furia i se transformă în îngrijorare.

Ce ți s-a întâmplat?

Bărbatul o trase spre el sprijinindu-i capul pe umăr. Parfumul părului ei fu primul moment de plăcere al acelei zile. Ea se eliberă și îl privi cu îngrijorare. Buzele vinete îi tremurau de frig.

Ești fierbinte, constată ea punându-i mâna pe obraz.

E în regulă, o asigură el.

Îl ajută să urce scara și, cum ajunsese sus, zări articolul de ziar care zăcea pe masă.

Cine e femeia asta. Sam? întrebă cu voce sugrumată.

O fostă polițistă, explică el, prins între neputința de a minți și imposibilitatea de a-i spune adevărul. O prietenă care mi-a cerut s-o ajut să-și găsească fiica.

Dar e moartă de zece ani!

– Nu, astăzi a murit.

Din nou vru s-o ia în brațe, dar ea îl respinse.

– Nu pricep nimic, îi spuse ea cu voce gătuită.

– Ascultă, nu pot să-ți spun mai mult, te implor să ai încredere în mine. Și îți jur că femeia asta nu este amanta mea, dacă asta te preocupă.

– Puțin, mă preocupă!

Sam era conștient că îi datora o explicație, una adevărată. Îi spuse deci în mare povestea lui Jodie și faptul că Vulturul pleșuv a răpit-o. Îi povesti cum a fost doborâtă Grace și cum el însuși n-ar fi fost salvat fără intervenția lui Mark Rutelli. Ca să explice de ce articolul din ziar anunța moartea lui Grace, Sam pretinse că a căpătat o nouă identitate, cu zece ani înainte, în cadrul unui program de protecție a martorilor. Asta fu singura concesie făcută adevărului.

– Ai fi putut muri! constată ea când Sam termină.

Da, în momentul când ticălosul și-a îndreptat țeava spre mine, am crezut că am să mor și atunci m-am gândit că...

Se opri, făcu câțiva pași în direcția lui Juliette și îi mângâie fața cu mâinile.

– Te-ai gândit la mine?

– M-am gândit că am găsit în sfârșit pe cineva să iubesc și că n-o să mai am timp să i-o spun.

Ea ridică încet capul spre el, îl sărută tandru și i se lăsă în brațe.

Între două săruturi pasionate, reuși să articuleze:

– Vreau să te întreb ceva...

– Spune, făcu el mușcându-i buzele.

Îi desfăcu primii nasturi de la bluză.

Spune odată.

– Și dacă o să avem un copil?

O oră mai târziu

Sam și Juliette erau întinși pe canapea, cu picioarele împletite, cu trupurile lipite unul de altul, liniștiți.

Au dat căldura cât s-a putut de tare și au deschis o sticlă cu vin. Pe platan, discul cu Angie, cântat de Roling Stones, era dat la maximum.

Sam constată că Juliette a adormit, cu fața lipită de pieptul lui. O șuviță lungă de păr blond îi șerpuia pe obraz. Cu vârful degetelor, o mângâie pe pieptul care se ridica în ritmul respirației, calm și regulat. Lângă ea încerca un fel de liniște aproape magică. Nu se mișcă deloc ca să n-o trezească, mulțumindu-se să-i strecoare mâna sub pânțele. Un copil! O să aibă un copil! Când Juliette l-a anunțat a plâns de fericire. Hotărât, trăia ziua cea mai neașteptată și cea mai intensă din toată viața lui. Totuși, nu reușea să se destindă pe deplin. Fără îndoială, pentru că se temea de fericire.

„Atunci când totul merge prea bine, în general nu durează prea mult“, era gata să-și spună, când soneria ascuțită a interfonului îl smulse din visare.

Juliette se trezi din somnolență, tresărind. Se înveli în pătură și într-o clipă își regăsi energia și vitalitatea.

– Vrei să mă duc să răspund eu?

– Bine, propuse Sam, căruia îi era greu să se ridice din cauza răni.

Apucă telecomanda combinei hi-fi și cu o apăsare de buton îi dădu un bobârnac lui Mick Jagger.

– E vecinul tău, îl anunță Juliette întorcându-se în cameră. Pretinde că mașina ocupă locul lui în parcare.

Sam se încruntă.

– Ce vecin?

Și cum de mașina era aici câtă vreme rămăsese în parcare Vulturului?

Neliniștea care-l cuprinsese cu câteva minute mai înainte creșu în intensitate.

Lasă-mă să mă duc să văd, făcu el îmbrăcând un halat, apoi haina.

Coborî scara și ieși în stradă. Noaptea era rece și limpede.

– E cineva acolo? strigă el.

Nimeni nu-i răspunse.

O ceață ca o pânză învăluia tot grupul de case. Sam făcu câțiva pași în întuneric, aproape pe pipăite.

- Galloway...

El se întoarse, năucit de timbrul vocii care îl striga: Grace Costello, sprijinită de un felinar, îl privea cu un aer trist. Fața ei, sub lumina albă, strălucea ca porțelanul.

- Grace?

Neîncrezător, înaintă spre ea.

Era imposibil! Îi văzuse corpul ciuruit de gloanțe aluncând la pământ! Și Vulturul pleșuv nu trăgea cu gloanțe oarbe: umărul lui și parbrizul o puteau dovedi.

- Nu... nu pricep nimic.

Ca medic asistase uneori la vindecări spectaculoase, chiar miraculoase, dar nimeni nu se putea ridica în picioare la câteva ore după ce a primit o rafală trasă de un automat.

Nu ești...!

Grace își descheie jacheta și desfăcu cele două banderole care, de fiecare parte, susțineau o vestă antiglonț. Își scoase cele două apărătoare care îi strâneau pieptul ca să le arunce la picioarele doctorului.

- Îmi pare foarte rău, Sam.

Atunci ceva se rupse în el. Niciodată rațiunea nu-i fusese atât de tulburată. În mintea lui, în corpul lui, totul izbucnea, totul se amesteca: supărarea și vina pe care le-a încercat de la moartea Federicai; șocul de a vedea moartea cu ochii; amintirile traumatizante ale trecutului său de care încerca să fugă și care îl urmăreau tot timpul; bucuria profundă pe care a simțit-o aflând că Juliette era însărcinată; și acum această apariție a lui Grace pe care a crezut-o moartă.

Se lăsă să cadă pe scara acoperită de zăpadă, își luă capul între mâini și plânse de frică, de furie și de neputința de a înțelege.

- Îmi pare foarte rău, repetă Grace, dar te-am prevenit: o să rămân aici până când misiunea mea o să fie îndeplinită. Nu pot „să mă întorc“ decât cu Juliette.

- Nu acum! imploră el, nu mi-o lua acum!

– Scadența e aceeași, Sam: poimâine, la telefericul de pe Roosevelt Island.

Se ridică în picioare cu greutate. Durerea din umăr continua să-l copleșească, dar acum părea ceva lipsit de importanță.

– Ce urmează depășește voința mea, preciză Grace îndepărtându-se.

Dezorientat, Sam strigă după ea.

N-o să te las niciodată s-o faci!

– O să mai vorbim despre asta, dar nu acum.

– Când?

– Măine-dimineață, propuse ea, vino să ne vedem în Battery Park.

Cu tot conflictul lor, simți în vocea ei compasiune, ca și cum el era bolnavul și ea îl îngrijea. Oare în cele din urmă toate acestea erau ceva surprinzător? În sinea lui, a fost întotdeauna convins că n-o să profite niciodată multă vreme de momentele lui de fericire, ca și cum un blestem, al cărui sens nu-l pricepea, se ținea de ficcare pas al lui?

Înainte să dispară în noapte, Grace pronunță o ultimă frază:

– Mi-ar plăcea să nu mă întorc, Sam, mi-ar plăcea ca toate acestea să se termine altfel...

Și Sam pricepu că era sinceră.

*Nimic nu e mai sigur ca moartea,
Nimic nu e mai puțin sigur ca momentul sosirii ei.*

Ambroise Paré

Vineri – ora 8:12 a.m.

Grace își ridică gulerul jachetei. Vântul sufla în rafale peste Battery Park. Grădina din punctul sudic al Manhattan-ului alcătua o insulă de verdeată cuprinsă între mare și zgârie-norii de pe Wall Street. Grace depăși parcul ca că iasă pe lungă promenadă care se întindea de-a lungul fluviului și oferea o panoramă care-ți tăia răsuflarea. Turiștii și cei care alergau erau deja numeroși, în ciuda frigului și a orei matinale. Grace se instală pe o bancă și, un moment, se cufundă în contemplarea golfului, acum agitat de remorchere și de feriboturi.

Acrul pur și rece îi înțepa ochii, în timp ce un ușor frison îi străbătea trupul. De când revenise, percepea micile detalii ale existenței cu o intensitate nouă: culoarea cerului, țipetele pescărușilor, senzația vântului prin păr... Știa că șederca ei aici însemna sfârșitul și că trebuia, în curând, să renunțe la tot ce făcea deliciul existenței. Totuși, de când își revăzuse fiica, recăpătase gustul vieții, și asta o făcea mai slabă și mai vulnerabilă.

Mai umană.

Bineînțeles că știa că nu putea scăpa de misiunea ei și că va fi obligată s-o facă la timp, dar această idee chiar și ei îi era insuportabilă și mai multe întrebări continuau s-o tulbure. De ce era întotdeauna incapabilă a-și aminti cu exactitate

cele câteva zile care îi precedaseră moartea? De ce la autopsie se găsiseră urme de droguri în organismul ei? Și, mai ales, de ce au ales-o pe ea să împlinească această ciudată misiune al cărui sens nu-l pricepea deloc?

*

Când Sam deschise ochii, Juliette nu mai era acolo. Rămăseseră treji până în zori, apoi primele raze ale zilei și medicamentele pe care le luase ca să-i potolească durerea îi aduseseră un somn superficial.

Speriat, sări într-o clipă în picioare, dar un bilet, pus la vedere pe pernă, îl liniști:

Iubirea mea,

Trebuie să mă întorc la consulat ca să-mi reglementez situația. Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine.

Te iubesc.

Juliette.

P.S: Începe să te gândești la numele copilului nostru. Mie mi-ar plăcea Matteo dacă este băiat și Alice dacă este fată.

Și de ce nu Jimmy și Violette...?

Aproape îndurerat, Sam se trânti pe pernă căutând ceva din parfumul femeii pe care o iubea. Se duse apoi la baie unde îl aștepta, pe oglindă, o notiță caligrafiată cu ruj de buze:

Sau poate Adriano și Céleste?

Sau Mathis și Angèle...?

„Și dacă sunt gemeni?” se gândi el dintr-odată, prinzându-se în joc.

În bucătărie, pe frigider, constată că literele din magneti, în formă de animale din junglă, au fost mutate ca să formeze două noi cuvinte. Reuși să le descifreze: Guilermo, apoi, mai jos, Claire-Lise, întrebându-se cum se pronunță aceste două nume franțuzești.

Se îmbracă așa cum putu, cu toată rana de la umăr, și ieși în stradă. Cum era încă devreme, găsi rapid un taxi.

– Battery Park, îi spuse șoferului.

Acesta îl lăsă în fața turnurilor Lower Manhattan. O senzație de vid îi chinuia stomacul. Realiză că nu mâncase nimic de douăzeci și patru de ore și se opri în primul Starbucks ca să comande un mic dejun newyorkez: o gogoasă și o cafea mare pe care o bău mergând pe stradă.

Pe drum, îi sună mobilul. Cineva îi lăsase un mesaj. Era vocea lui Juliette care îi propunea:

Poate Manon sau Emma sau Lucie, Hugo, Clement, Valentin, Garance, Tony, Susan, Constance, Adèle...

Făcu o mică strâmbătură, nemulțumit de faptul că nu putea aprecia ceea ce ar fi trebuit să fie un moment de bucurie și de complicitate.

Târându-și piciorul, înconjură Castle Clinton, micul fort din centrul parcului, care servea cândva la apărarea portului și care fusese transformat în casă de bilete pentru feriboturi. Preferase să nu își ia cârjele, dar deja regreta amarnic.

O luă pe curba lină care ducea la debarcader, unde o zări pe Grace, care îi venea în întâmpinare.

Din nou nu se putu împiedica să nu fie surprins văzând-o vie. La trezire, în dimineața asta, aproape își dorise ca întâlnirea lor să nu fi avut loc decât în imaginația lui. Mai mult, avusese febră și delirase în somn.

Dar nu trebuia să-și facă visuri.

Stângace, Grace puse mâna pe brațul lui și-l întrebă stânjenită:

- Sper că rana nu te face să suferi prea tare.
- Cum vezi, sunt în formă, răspunse el, aproape agresiv, aproape plictisit. Ce-ai zice de o mică partidă de squash?
- Încă o dată, ții pare foarte rău. Sam.

El explodă:

- Încetează să mai repeți că îți pare rău! E prea simplu! Intri în viața mea și mă anunți că femeia pe care o iubesc o să moară și ai vrea să dansezi samba ca să-mi arăt bucuria!

- Ai dreptate, recunosc eu ea.

Amândoi erau înghețați de frig. Ca să se încălzească se lăsară duși de un val de pasageri care se îndreptau spre terminatul feriboturilor din Staten Island. Sam încercă să ascundă faptul că-i era greu să meargă, ceea ce n-o împiedică pe Grace să-și dea seama. Vru să-l ajute, dar o respinse.

Un vas se afla la chei și se pregătea să plece. Fără să schimbe un cuvânt, deciseră să urce: traversarea era scurtă, gratuită și pe feribot era cald.

Vasul era aproape plin. Cu toate că era frig, Sam se instalează pe puntea din spate, și Grace îl ajunse din urmă după câteva clipe. Ca la prima lor întâlnire, îi întinse un pahar cu cafea.

– S-ar părea că e locul cel mai rău din New York: clocoțește toată ziua ca un cazan...

Sam luă paharul și bău o gură.

– De fapt, e o curiozitate, se strâmbă el.

Poate cafeaua era ca o spălătură de vase, dar avea măcar meritul de a-i încălzi mâinile.

Cât timp au băut au rămas tăcuți, unul lângă altul, cu privirea pierdută în lumina albăstruie a orizontului. Grace fixa Ellis Island și docurile din Brooklyn, ca și cum le vedea pentru prima oară. Sam își aprinse o țigară și inhală îndelung fumul. La câteva lungimi de vas în fața lor, Statuia Libertății își ridică torța în vânt.

După câteva minute, Grace încercă să reînnoade conversația:

– Știi, Sam, chiar dacă aș refuza să-mi îndeplinesc misiunea, ar trimite pe altcineva.

– Pe altcineva?

– Un alt *emisar*, ca să repare greșeala...

– Să repare greșeala! Ți atrag atenția că vorbești despre viața mea și a lui Juliette!

– Sunt foarte conștientă, dar ți-am explicat deja: Juliette trebuie să moară, de asta am fost trimisă. N-am cerut nicio dată misiunea asta și poți fi convins că n-o îndeplinesc cu dragă inimă.

Încă o dată, el începu să pledeze cauza celei pe care o iubea:

– Detest ideea asta de predestinare. Toată viața mea, am luptat ca să nu fiu prizonierul determinismului. Sunt născut

într-unul dintre cele mai rele locuri din orașul ăsta. Totul spunea că sunt predestinat să fiu un delincvent, dar am știut să lupt ca să devin altceva și am reușit să mă salvez!

– Deja am vorbit despre toate astea, Sam. Nu ți-am spus niciodată că acțiunile oamenilor sunt prevăzute în cele mai mici detalii ale lor, nici că viața nu este decât împlinirea unui scenariu deja scris dinainte.

O privi în ochi, apoi spuse:

– Ceea ce ai zis, dimpotrivă, este că există lucruri de care nu se poate scăpa.

Sam își epuizase argumentele. Ieri-seară, când o revăzuse pe Grace, după împușcături, a priceput că lupta era pierdută dinainte. Adăugă totuși ceva, ca un strigăt al inimii:

– Dar o iubesc!

Grace îl privi cu înțelegere.

– Știi foarte bine că iubirea nu e suficientă ca să te apere de moarte. Îmi iubeam fiica, îl iubeam pe Mark Rutelli și asta nu m-a împiedicat să primesc un glonț în cap...

Rămase un moment gânditoare, apoi reluă ca pentru ea:

– Cel mai mare regret al meu este că am murit fără să-i mărturisesc iubirea, acum zece ani...

Sam își aprinsese a doua țigară, care a ars, atât era de absorbit de discursul lui Grace. Încet, feribotul acostă pe Staten Island, dar majoritatea pasagerilor rămaseră la bord, ca să se întoarcă în Manhattan.

Acum, când era obligat să accepte incredibila poveste a lui Grace, Sam nu înceta să-și pună întrebări legate de viață și de moarte. A reflectat la asta mare parte din noapte, dar gândul revenea mereu în mod neliniștitor și incitant. Oare viața oamenilor avea o finalitate sau doar se rezuma la un mecanism biologic? Și moartea... Era lipsită de sens sau deschidea oare o trecere spre o altă viață, un altundeva unde ne ducem cu toții?

De când trăsesese într-un om în tinerețe, niciodată n-a acceptat moartea altora și, în pofida meseriei lui, se simțea de fiecare dată dezarmat. Chiar dacă a încercat să nege moartea, aceasta l-a ajuns mereu din urmă. În mintea lui, revedea fața

Federicăi pe care a fost incapabil s-o salveze, apoi pe cea a Angelei, micuța pacientă pe care a pierdut-o de curând. Se gândi chiar și la Vulturul pleșuv, și imaginea morții lui violente nu înceta să-l urmărească.

Unde se aflau acum?

Adesea, discutase cu pacienții lui asiatici care credeau că ceva din noi nu moare niciodată și continuă un ciclu sub o altă formă. Altă dată, fusese tulburat de poveștile celor care au trăit experiența morții iminente: tunelul de lumină, senzația de bine, reîntâlnirea cu cei dispăruți... Dar nu fusese niciodată convins nici de asta, nici de cuvintele frumoase ale părintelui Hathaway care, în copilăria lui, îl îndemna să-l caute pe Dumnezeu și să fie convins de existența lui.

Totuși, astăzi, întâlnirea lui cu Grace îi deschidea un nou orizont al cunoașterii. Și apoi, Grace a trecut de *partea cea-laltă* și putea să-i dezvăluie *marele secret*.

Deci cu un amestec de curiozitate și de neîncredere o întrebă:

- Grace, ce se întâmplă după?
- După ce?
- Știi foarte bine despre ce vorbesc.

Grace nu răspunse imediat. Da, știa despre ce voia Sam să vorbească. De altfel, știa că mai devreme sau mai târziu o să vină momentul să abordeze acest subiect.

- După moarte? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu-mi amintesc nimic.

- Îmi vine greu să te cred...
- Și totuși asta este adevărul.
- Nu ai nici o amintire din acești ultimi zece ani?
- În mintea mea, este ca și cum acești zece ani n-au existat.
- Deci moartea este cam așa: o gigantică gaură neagră...
- Absolut deloc. Nu din cauză că eu nu-mi amintesc că

nu există ceva, ca și cum n-aș fi fost acolo. Cred mai degrabă că atunci când emisarii sunt trimiși pe pământ misterul morții trebuie să rămână total chiar și pentru ei. Căci, din timpul vieții, oamenii nu pot avea acces la ceea ce există după. Știi doar că nu suntem pe pământ din întâmplare.

Văzându-i dezamăgirea, adăugă cu voce mai blândă:

- Să nu crezi că asta nu mă tulbură și pe mine! Mă simt dezarmată și neputincioasă și, dacă vrei să știi totul, mi-e frică să mă întorc. Știu totuși ceva, că am o misiune de îndeplinit și în afară de asta nu pot interveni în viețile oamenilor.

- Când a fost vorba să salvezi viața fiicei tale, asta nu te-a deranjat!

- Este adevărat, admise Grace, încercând s-o salvez pe Jodie mi-am împlinit o parte din sarcină...

Sam ridică din umeri. Telefonul mobil sună chiar când vasul făcea manevrele ca să se întoarcă în port. Deschise.

- Da?

Era Juliette. Se auzea prost și vocea părea îndepărtată. Pe punte, vântul sufla cu putere, dar Sam prinse câteva cuvinte din zbor: „mă grăbesc să...“, „te iubesc...“, „nu sta în frig...“, precum și un șir de noi prenume „Jorge, Margaux și Apolline“. Apoi semnalul căzu, ca semn că o pierdea pe Juliette.

Când primii pasageri începură să coboare, Sam decise să arunce ultima carte. În aceste ultime zile, fără să vrea s-o accepte, se gândise des la eventualitatea asta. Din seara când a văzut mesajul format prin anagramă de desenele Angelei, a priceput limpede că n-o să scape nevătămat din întâlnirea cu Grace Costello. Deși nega, trecu în revistă toate posibilitățile care puteau s-o salveze pe Juliette și singura ieșire care i se părea posibilă stătea în întrebarea pe care i-o puse lui Grace:

- Dacă trebuie în mod obligatoriu să iei pe cineva, dacă trebuie cu adevărat să respecti ordinea lucrurilor...

- Da?

- Ei bine, în cazul ăsta, ia-mă pe mine! Acceptă să mă ure cu tine în teleferic, în locul lui Juliette.

Grace îl privi în ochi. Avea o ciudată blândețe, ca și cum nu era surprinsă de propunerea lui Sam.

Răspunsul întârzie câteva secunde. Sam deschise gura ca să adauge ceva, apoi se răzgândi.

- Este vorba de propria ta viață, răspunse în cele din urmă Grace. Este o decizie care nu se ia cu ușurință și ai putea să regreti în ultimul moment.

– M-am gândit destul. Ca s-o salvez pe Federica, altădată, am comis o crimă, și în cele din urmă n-am salvat-o și m-am pierdut pe mine. Astăzi, știu că pentru a o salva pe Juliette nu am altă alegere decât să-mi dau viața pentru ea. Primește-o! o imploră Sam.

– Bine, tu ești cel care o să vii.

Se ridică o pală de vânt. Sam încercă să nu-și arate emoția, dar își simțea picioarele tremurând.

– La telefericul de pe Roosevelt Island, nu-i așa?

– Da, mâine la ora 13, preciză Grace.

– Și dacă mai vreau să te văd?

– O să-ți dau eu un semn.

– Nu, Grace, spuse el scoțând telefonul, de acum nu mai ești singura care face regula.

Înainte ca ea să aibă timp să-l refuze, Sam îi puse autoritar telefonul în buzunarul jachetei, apoi părăsi feribotul.

Grace mai rămase pe punte câteva minute. De la înălțimea punctului de observație, îl privi pe doctor cum se îndepărtează.

Pentru moment, totul se desfășurase exact cum prevăzuse.

*Ai vrea să te întorci la vremea iubirii
Dar vremea morții este mult mai aproape.*

Lamartine

După-amiază – spitalul St Matthew's

Cămăruța lui Jodie Costello era cufundată în întuneric. Ușa se deschise încet și cineva băgă capul prin crăpătură. După ce verifică dacă fata doarme adânc, Grace se apropie de pat fără să facă zgomot.

Foarte ușor, puse o mână tremurândă pe fruntea fiicei sale. Tulburată, rămase alături de ea fără să miște. În timp ce lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase înainte; bucuria profundă de a o fi regăsit în fine pe Jodie, amestecată cu durerea imensă de a nu-i putea vorbi. Un moment, fu cât pe ce s-o trezească și să-i spună cât o iubea și cât era de nefericită pentru tot ce s-a întâmplat. Dar știa că nu avea dreptul și că așa ceva nu era de dorit: Jodie avea mai multă nevoie de liniște decât de un nou șoc emoțional. Se mulțumi deci doar să-i șoptească:

– Iartă-mă că te-am abandonat în toți anii ăștia...

Apoi îi luă mâna.

– Sper că de acum înainte o să fie bine pentru tine.

Jodie dormea ușor. Se agită în pat și mormăi câteva cuvinte de neînțeles. Pe noptieră, Grace recunoscuse fotografia pe care și ea o purta mereu în portofel.

Își amintea foarte bine de ziua când fusese făcută, la începutul anilor '90...

Era o zi frumoasă de toamnă, într-o duminică. Grace și Mark Rutelli hotărâseră să profite de soarele din Nantucket, la sud de Boston. Și-au lăsat bagajele la Madaket, plaja preferată a surferilor, înainte de a-și așeza păturile pe malul oceanului. Alături de ei, Jodie – care tocmai își sărbătorea prima aniversare – se distra în nisip ronțâind dintr-un biscuit Oreo.

Un post de radio demodat difuza un cântec al lui Simon și Garfunkel, care vorbea despre puterea legăturilor sincere. Grace a închis ochii. Îi era bine. Liniștită, legănată de zgomo-tul valurilor și mângâiată de o urmă de briză estivală.

Apoi au luat masa în aer liber: sendvișuri cu pește, plă-cintă cu pui și, ca să-i facă plăcere lui Jodie, clătite cu afine și sirop de arțar.

Tot în acea zi au discutat despre cariera lor. Unul dintre foștii lor colegi, care și-a înființat propria firmă de securitate, le-a propus o slujbă și mai bine plătită și mai puțin pericu-loasă decât cea pe care o aveau atunci. Rutelli – deja sătul de duritatea vieții de polițist – era tentat să accepte, în timp ce pentru Grace nu se punea problema.

– Îmi iubesc meseria, Marko. Îmi place să fiu pe teren...

– Îți place să ai un salariu mizerabil, să conduci o mașină hodorogită și să trăiești într-un apartament păduchios?

– Nu ridiculiza și în primul rând apartamentul meu nu e păduchios!

– Oricum, slujba asta e prea periculoasă. Mai ales pentru o femeie!

– Iată! Am ajuns și aici! Argumente de bărbat!

– Nici vorbă!

– Meseria asta este ce-mi place să fac. Nu vreau o slujbă caldută. Îmi place ideea de a-mi pune viața în pericol ca să salvez alte vieți...

– Îți asumi prea multe riscuri, Grace. Acum ai un copil, gândește-te puțin la fată!

– Am încredere în steaua mea norocoasă.

– Într-o zi, norocul o să te părăsească.

– Când o să mă părăsească, o să mă părăsească. Pot foarte bine să mor la cumpărături.

Rutelli a luat aparatul foto și a invitat-o pe Grace să pozeze alături de Jodie în fața oceanului.

– N-o să renunț niciodată la meseria asta, conchise Grace luându-și fiica în brațe.

-- Nu contează, ar trebui să fii mai prudentă, repetă Rutelli. Nu se întâmplă decât o dată.

A ridicat din umeri oferindu-i în același timp micul zâmbet care o făcea irezistibilă.

Cine poate ști, Marko? Cine poate ști?

Scârțâitul ușii care se deschidea o aduse brusc pe Grace în prezent. Infirmiera se mulțumi să verifice dacă totul mergea bine pentru Jodie și părăsi camera fără să-i pese de prezența lui Grace.

Accasta scoase un suspin de ușurare, dar era conștientă că risca prea mult. Nu putea rămâne aici o veșnicie.

Din nou, Jodie se foi în pat, cum nu avea obiceiul înainte. Grace îi fredonă acea arie din Gershwin care suna ca un cântec de leagăn și care avea un titlu sugestiv: *Someone to watch over me*.

În loc de adio, se aplecă peste pat și îi promise foarte încet:

- Nu știu unde mă duc, nu știu ce o să mi se întâmple, sper numai ca puțin din mine să rămână cu tine, chiar dacă nu poți să mă vezi, nici să mă auzi...

De data asta, Jodie se trezi tresărind.

Era cineva în camera ei!

Deschise ochii și aprinse lampa de la căpătâi.

Dar Grace dispăruse deja.

Chelsea – 151 West, strada 34

Cu cele o sută de mii de metri pătrați și cele zece etaje, Macy's ocupa întregul grup de clădiri de pe Seven Avenue în acest templu al cumpărăturilor. „Cel mai mare dintre marile magazine ale lumii”, au venit Sam și Juliette să-și încheie după-amiaza. Între o plimbare în SoHo și o înghețat

la Serendipity, și-au petrecut orele de dinainte făcând planuri pentru următorii cincizeci de ani. S-au pus de acord în legătură cu numele celor trei copii ai lor, cu culoarea obloanelor casei, cu marca viitoarei mașini și locurile unde vor pleca în vacanță.

Extrem de fericită, Juliette parcă strălucea. Pășind ușor, parcurgea coridoarele marelui magazin, fascinată de leagăne, de jucăriile de pluș și de acvarii. Puțin mai în urma ei, Sam încerca să-i țină isonul, deși era complet distrus. Toată după-amiaza a trebuit să vorbească despre o fericire pe care n-o va cunoaște niciodată, în timp ce era conștient că-și trăia ultimele clipe. Măine, la aceeași oră, n-o să mai fie pe lumea asta, și asta îi antrena o frică îngrozitoare. Nu regreta nici o secundă propunerea pe care i-a făcut-o lui Grace. O s-o salveze pe Juliette și numai gândul ăsta îl făcea să se simtă ușurat.

Căci nu trebuia să se amăgească, era responsabil de moartea a doi oameni și, chiar dacă era vorba despre traficanți de droguri, vina care îl apăsa de atunci i-a chinuit viața. Putea să inventeze orice: în adâncul sufletului a știut întotdeauna că trebuia să plătească într-o zi, iar moartea Federicăi nu a fost suficientă pentru asta. Din acest motiv a mințit-o pe Juliette în prima seară, pentru că povara greșelii era atât de greu de dus că îi interzicea pentru totdeauna să fie fericit.

– Sam!

La celălalt capăt al aleii, Juliette îi făcea semne, minunându-se de un dinozaur din pluș, de peste cinci metri în înălțime. l-a zămbit și el, dar era cu mintea aiurea.

Ca și cum era deja mort.

Rahat, murea de frică! Totuși, de mai multe ori și-a condus pacienții până la porțile morții. A ținut de mână oameni fără familie, încercând a găsi cuvinte de încurajare ca să alunge groaza. Dar era cu totul altceva când era vorba despre propria-i moarte!

Sam era dezamăgit. În frică se amesteca și frustrarea de a nu-și cunoaște niciodată copilul. O să fie băiat sau fată? Nici măcar atât n-o să știe.

Totuși, asta ținea de anii când dorea să-și facă o familie. El n-a avut niciodată una, și a suferit din cauza asta. Voia copii

ca să prindă rădăcini undeva. Într-un mediu din ce în ce mai ostil și mai dezumanizat, visa să țeară legături profunde și să construiască un spațiu de siguranță afectivă.

Dar n-o să se întâmple așa. Măine, o să dispară. Juliette probabil că o să se întoarcă în Franța și o să-și refacă viața. Poate copilul lui n-o să audă niciodată vorbindu-se despre el. Mai mult, ce moștenire o să-i lase? Nu avea nici un bun, nici o avere, nici o mărturie reală a trecerii lui pe pământ. Sigur, a vindecat și îngrijit sute de persoane, dar cine o să-și mai amintească de asta?

Dintr-odată, îi veni o idee: de ce nu s-ar însura cu Juliette înainte să moară? Iată, asta era o soluție! Asta ar însemna să-și recunoască în mod oficial copilul. Reflectă câteva minute, deschise telefonul pe care îl împrumutase de la Juliette și sună la primărie ca să se informeze. Puteau să se căsătorească scara sau a doua zi dimineața? I s-a răspuns că nu erau în Las Vegas și că orice căsătorie în statul New York necesita obținerea unei *wedding licence*, care trebuia solicitată cu douăzeci și patru de ore înainte de ceremonie. Era logic: voiau să evite ca oamenii să se căsătorească dintr-o toană. Sam închise, dezamăgit. Nu avea la dispoziție nici măcar douăzeci și patru de ore.

-- O să mă iubești întotdeauna?

Pierdut în gânduri, ridică privirea ca s-o descopere pe Juliette care stătea în fața lui, pe vârful picioarelor, așteptând un sărut.

-- Mereu, răspunse el, sărutând-o.

Ar fi vrut atât de mult să fie adevărat, dar, cum spunea Grace Costello, în viață erau, fără îndoială, lucruri de care nu puteai scăpa.

Pe trotuar, când Juliette se urca prima într-un taxi, o altă idee încolți în mintea lui Sam.

-- Te deranjează dacă te întorci singură? Aș vrea să fac un tur prin spital.

-- Dar speram să petrec scara cu tine!

-- Doar două ore, te rog! Este important.

Ea făcu o mutriță decepționată.

– Doar două ore! promise Sam, închizând portiera și trimițându-i un sărut.

Rămas singur, își privi ceasul. Nu era foarte târziu. Dacă se grăbea, ar mai fi avut încă timp. Fără să mai aștepte un alt taxi, intră în cea mai apropiată stație de metrou și, contrar celor spuse lui Juliette, nu se îndreptă spre spital, ci spre bancă.

În mod normal, consilierii noștri financiari nu primesc decât dacă aveți o programare, îi explică funcționara de la recepție. Totuși, este posibil ca unul dintre ei să aibă ceva timp liber. O să mă informez.

Sam așteaptă în spațiul amenajat în sala de așteptare unde putu consulta broșurile puse la dispoziția publicului. Așa că, atunci când intră în biroul lui Ed Zick jr, *investment counselor*, era deja hotărât.

– Cu ce v-aș putea fi de folos, domnule?

Aș vrea să fac o asigurare de viață, explică Sam.

-- Avem o ofertă excelentă, simplă și ieftină, pentru a asigura viitorul apropiaților, recită bancherul.

Sam aprobă dând din cap și îl invită să-l urmeze.

Cunoașteți principiul asigurărilor de viață? În fiecare lună, plătiți o sumă. Dacă nu vi se întâmplă nimic și să dea Dumnezeu să fie așa –, cotizați în pierdere. Dar, în caz de deces prematur, vărsăm capitalul beneficiarului pe care îl desemnați: soția dumneavoastră, copiii sau oricine altcineva. Și toate acestea fără drepturi de succesiune de reglat!

– Este exact ceea ce caut.

În mai puțin de o jumătate de oră, cei doi bărbați s-au pus de acord cu nivelul primelor, cu perioada de subscriere, cu suma asigurată (șapte sute cincizeci de mii de dolari) și cu beneficiara contractului (Juliette Beaumont).

Sam completează chestionarul medical și se angajă să facă a doua zi o vizită la medic și analize de sânge. La vârsta lui, formalitățile erau relativ simple. Ed Zick îi dădu lista instituțiilor acceptate printre care, noroc nesperat, făcea parte și spitalul lui. Putea face acest examen a doua zi dimineață. Altă șansă: Zick lucra sâmbăta și îi propuse să valideze dosarul imediat ce primește faxul.

Când se pregătea să semneze, bancherul îi sugeră o garanție suplimentară, confidențial: dublarea capitalului în caz de deces prin *accident*.

Sam se încruntă și lăsa impresia că se gândește. Urmase un curs de economie medicală și cunoștea această șmecherie de marketing. Statistic, numai un deces din douăsprezece sau treisprezece aveau la origine un accident. Asiguratorii nu-și luau deci riscuri suplimentare prea mari, în timp ce majorarea ratelor le permitea să-și crească profiturile.

– Bine, acceptă Sam gândindu-se la accidentul de telefonic ce urma.

Tot numai un zâmbet, Ed Zick îi întinse mâna, convins că a jecmănit clientul ideal.

„O să te bucuri mai puțin mâine-dimineață“, gândi Sam plecând. Dar era o slabă consolare.

Când ieși în stradă, frigul era înțepător și se lăsa noaptea. Pe cer primele stele își făceau apariția.

Sam scoase un suspin de ușurare. Măcar din punct de vedere financiar, viitorul lui Juliette și al copilului său era asigurat.

Dar știa că banii sunt adesea o falsă soluție.

La sud de Brooklyn – cartierul Bensonhurst – la lăsarea serii

Mark Rutelli urcă cele două etaje ale unui mic imobil din cărămidă maronie. Deschise ușa apartamentului său și nu aprinse lumina imediat. Storurile erau trase și luna plină scălda camera într-o lumină albăstruie și liniștitoare. Contrar celor ce s-ar fi putut bănuie, locuința, modestă și impersonală, era curată și bine întreținută.

Rutelli nu mai venise acasă de două zile. Își petrecuse ultima noapte la spital și fusese de serviciu toată ziua. Câtă vreme munca îl ținea ocupat, se simțea în formă; acum, se temea să fie singur. Puse un CD în aparat: o simfonie de Prokofiev. Îi plăcea și se pricepea la muzică clasică. Oamenii care-l cunoșteau de puțină vreme îl considerau un necioplit alcoolic, și ei

nu făcea nimic ca să-i convingă de contrariu. Dar cei care stătu-seră de vorbă cu el înainte știau că era cultivat și sensibil.

Intră în baie, făcu un duș, se bărbieri și își luă hainele de casă: o pereche de blugi negri și un pulover albastru pe care Grace i-l făcuse cadou cu multă vreme în urmă și pe care nu-l mai îmbrăcase de ani de zile. Pentru prima oară după luni întregi, îndrăzni să se privească în oglindă. De obicei, nu-i plăcea ce vedea, dar, de când o salvase pe Jodie, simțea că ceva s-a schimbat în el și își privi imaginea din oglindă fără să se strâmbe.

Se îndreptă apoi spre bucătărie și deschise frigiderul ca să ia cele șase cutii de Budweiser. Era rația lui, doza lui, singurul mod pe care-l găsi ca să fie sigur că adoarme. Și știa foarte bine ce avea să se întâmple: o să bea până o să cadă, abrutizat de alcool, într-un somn agitat care o să se prelungească până la ora 3 dimineața. Atunci, o să se trezească, neliniștit și tremurând și, ca să adoarmă la loc până dimineață, o să mai aibă nevoie de un pahar zdravăn de votcă.

Puse cele șase cutii pe masă, dar nu se atinse de nici una.

„De-a ce te joci? Știi foarte bine că până la urmă o să bei.”

Deschise prima cutie, tot fără să se atingă de ea.

„Te distrează, nu, să te convingi că nu e decât o chestiune de voință!”

Vărsă în chiuvetă conținutul primei cutii, apoi pe a doua, a treia, a patra și a cincea.

„Uite, acum n-a mai rămas decât una. Continuă manevra, numai puțin, ca să vezi cum e.”

Crăpa de dorința de a bea. Cu toate astea, goli de tot și ultima cutie, deschise robinetul ca apa să alunge mirosul.

Își aprinse o țigară și ieși pe terasă. Măine, o să-i ceară ajutorul lui Sam Galloway și, dacă trebuie, o să facă o cură. Pentru prima oară, asta i se părea necesar. O să termine cu băutura, pentru el și pentru Jodie.

Își suflă în pumni ca să se încălzească. Frigul era ascuțit și înțepător. Când se pregătea să intre în casă, auzi un zgomot de pași în spatele lui.

– Salut, Marko!

Se întoarse brusc, stupefiat de timbrul vocii care îl chema.

Grace era în picioare, la trei metri de el. Luminoasă, liniștitoare, exact ca în amintirile lui.

Ochii lui Rutelli se încetșară. Emoția era prea tare pentru el.

„Rahat, n-am băut picătură de alcool de două zile...”

Fără îndoială, își pierdea mințile. Făcu un pas spre ea, încercă să vorbească și voca ezită:

-- Nu... nu pricep... n...

-- Nu cred că e mare lucru de înțeles, spuse ea punându-i degetul pe buze.

Grace îl luă în brațe și Rutelli se abandona o clipă momentului pe care îl trăia.

Multă vreme rămaseră înlântuiți, Rutelli regăsind același parfum al pielii fostei sale coechipiere, un amestec de lapte și vanilie, pe care nu-l uitase în anii ăștia.

-- Mi-ai lipsit atât de mult, recunosc eu el.

Și tu, Marko, și tu.

Rutelli își simțea inima bătând cu putere de agitație și teamă. O ținea pe Grace de mână, incapabil să-i dea drumul, cu teama în suflet de a nu o pierde din nou.

- Te-ai întors cu adevărat? reuși să articuleze.

Ea îl privi în ochi și îi puse mâna pe obraz.

-- Da, Marko...

Tăcu, cuprinsă și ea de emoție.

-- ...dar nu rămân, încheie ea.

Privirea strălucitoare a lui Rutelli se întunecă pe loc. Grace își puse capul pe umărul lui.

-- O să-ți explic totul.

După o oră, Grace îi relatase lui Rutelli incredibila ei poveste. În mai multe rânduri, s-a mirat, dar nu putea face altceva decât să accepte istorisirea colegei sale. Chiar dacă reperele erau gata să se spulbere, știa că Grace spune adevărul. Pentru fericirea de a o revedea, nu se agăța de întrebări despre care bănuia că vor rămâne fără răspuns.

Paradoxal. Grace a fost cea care voia informații.

-- Poate ai putea să mă ajuti, spuse ea întinzându-i un teanc de hârtii.

Rutelli despături foaia. Era raportul autopsiei lui Grace. Îl citise deja de mai multe ori, dar, din nou, îl examinează atent.

- Nu e nimic care să ți se pară ciudat?

- Ce? bâigui el.

- Urmele de heroină, Mark! De ce? Nu m-am drogat, nu-i așa?

Rutelli oftă jenat.

- Nu-ți amintești?

Nu.

Acum Grace se temea de ce-o să-i spună Rutelli. Nu mai era sigură de nimic. Cine era ea în realitate? Avea lucruri de ascuns?

- În vremea aia, de la narcotice ți-au propus un post de agent infiltrat...

- Să lucrez sub acoperire?

Rutelli aprobă:

- Când ai fost omorâtă, încercai să te infiltrezi într-un grup de dealeri.

- Ceea ce explică urmele de droguri...

- Da, cunoști ipocrizia unei astfel de slujbe...

Grace aprobă din cap. Încet-încet, amintirile îi reveneau. Ca să se facă acceptați de ceilalți dealeri, polițaii infiltrați adesea trebuiau să se înteepe în fața lor. Doar ca să-i păcălească și să nu-și piardă acoperirea. Grace știa că mulți dintre ei deveneau dependenți și treceau de cealaltă parte a baricadei.

- Poți fi sigură că am încercat să te conving să-mi accepți postul, o asigură Rutelli. Dar erai proaspăt detectiv întreprinzător, pusă pe treabă, care se credea tare ca fierul.

- Voiam să fiu utilă societății și să-i pot oferi fiicei mele o lume mai sigură.

- Da, erai mai ales încăpățânată și se știe unde te-ai dus asta!

- Viața e adesea crudă, constată ea gândindu-se la ce i s-a întâmplat pe urmă lui Jodie.

Da, aprobă el, crudă și scurtă.

O tristețe profundă îi cuprinsese pe cei doi polițiști. Grace deveni conștientă de asta și vru să potolească ardoarea regăsirii lor.

- Să nu irosim seara asta, Marko. Nu mă duci să mâncăm undeva? propuse ea ca să destindă atmosfera.

-- Unde dorești.

- La restaurantul nostru, decise ea malițioasă.

Au condus câteva minute în direcția nord și au parcat mașina pe Brooklyn Heights, la doi pași de River Café, celebrul local cunoscut în toată lumea, care oferă o vedere unică asupra Manhattan-ului și a Brooklyn Bridge. Altă dată, când își făceau rondul în cartier, Grace și Rutelli își spuneau mereu că într-o zi, când o să aibă bani, o să-și ofere o masă în acest restaurant luxos. Așteptând, au luat o pizza la Grimaldi și s-au întors s-o mănânce în mașină. Pizza mâncată în mașină era ceea ce ei numeau „restaurantul lor“. Alternativă mai puțin costisitoare decât la River Café. Poate mai puțin șic, dar, în orice caz, vederea era la fel de frumoasă.

În timp ce Rutelli făcea cumpărături, Grace rămase singură. Bătu în geam și intră în mașină cu o cutie de carton.

-- Pizza *del Mare*, dacă-mi aduc bine aminte?

- Ai o memorie bună.

Ca în vremurile de demult, au mâncat ascultând radioul, cu privirea pierdută de cealaltă parte a Brooklyn Bridge. Pe post, Neil Young cânta la chitară frumoasele acorduri ale *Harvest Moon*. Zgârie-norii din Lower Manhattan se întindeau în fața lor și, din nou, au avut impresia că orașul le aparține. Aici, au discutat ore întregi, glumind și punând țara la cale.

Rutelli puse întrebarea care îl frământa de ceva timp:

Nu poți să mai rămâi un timp?

Grace clătină încet din cap.

Nu, Marko, deja ceea ce fac este destul de iresponsabil..

- Și când te întorci și cum?

Îi povesti ceea ce trebuia să se întâmple a doua zi la telefonul din Roosevelt Island și o tristețe adâncă puse stăpânire pe Rutelli. Grace încercă să-l aducă la realitate:

- Trebuie să încetezi să mă idealizezi. Trebuie să înveți să trăiești fără mine.

- Nu pot.

- Bineînțeles că poți. Ești încă tânăr, ai nenumărate calități. Poți să-ți refaci viața, să-ți faci o familie și să fii fericit. Și, dacă vrei, să veghezi asupra lui Jodie.

Rutelli se întoarse spre ea încruntând din sprâncene.

- Dar... și tu?

- Eu sunt deja moartă, răspunse Grace foarte încet.

Totuși, era un adevăr pe care Rutelli nu-l putea accepta.

- Ar fi trebuit să merg cu tine în seara când ai fost omorâtă. Ar fi trebuit să fiu acolo ca să te apăr, să nu te părăsesc niciodată!

- Nu, Marko. Nu! Nu trebuie să-ți reproșezi nimic. Așa a fost să fie, așa este viața.

Rutelli nu renunță:

Totul ar fi fost altfel acum.

Multă vreme ficcare s-a închis în sine și nimeni n-a scos un cuvânt până când Grace și-a trecut mâna prin părul lui Mark.

Nu mă mai jeli, murmură ea.

Rutelli se mulțumi să dea din cap.

Fă-o pentru mine. Dărmă zidul singurătății și al dependenței pe care l-ai construit în jurul tău.

Dacă ai ști cât îmi lipsești, Grace!

Vocă i se stinse și întoarse capul ca să nu-l vadă cum plânge.

- Și tu îmi lipsești, spuse ea aplecându-se spre el.

Atunci au uitat de tot și s-au sărutat pentru ultima oară.

S-au întors la Bensonhurst după miezul nopții. Ajungând lângă blocul lui, Rutelli crezu că a venit ora despărțirii și inima i s-a strâns.

Trebuie neapărat să știi...

Grace îl întrerupse blând:

Știu, Marko, știu.

Se lupta să nu se lase cuprinsă de emoție. În loc de asta, spuse pe un ton ironic:

– Nu mă inviți pentru un ultim pahar? Credeam că știi să te porți cu femeile...

Puțin stânjeniți au urcat scara, dar, odată ce ușa s-a închis în urma lor, orice jenă a dispărut și s-au aruncat disperați într-un ultim moment de amețală. Amândoi știau că noaptea asta era noaptea lor și că va fi ultima.

Au profitat de fiecare secundă. Timpul nu mai exista. Erau doar două ființe, îndrăgostite cu disperare una de cealaltă, care se iubeau ca și cum trebuia să nu se părăsească niciodată.

În zori, Rutelli a fost trezit de gânguritul turturelelor și de cântecul sturzilor. Apartamentul era scăldat într-o lumină albăstruie. Prima mișcare fu să se întoarcă spre pernă. Miracolul nu mai exista: Grace nu era alături de el și știa că n-o să se întoarcă.

Se ridică și privi pe fereastră ziua care se năștea.

Multă vreme se gândi la tot ce-i spusese Grace până ce un gând îi năvăli ca o evidență. Examină toate consecințele, apoi luă o decizie.

Când închise fereastra, avea inima plină de o ciudată seninătate.

*Când mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat,
nu pot să-mi scot din minte ideea că un misterios
destin țese firele vieților noastre cu
o viziune foarte clară a viitorului, fără să
țină cont de dorințele și proiectele noastre*

După Matilde Asensi

– Plec, iubitule.

Sam se trezi tresărind. Juliette, proaspătă și cochetă, îl sărută pe gât și îi puse o tavă cu micul dejun în mijlocul patului.

El se ridică brusc.

– Unde te duci? întrebă el, neliniștit s-o vadă gata de plecare.

– Colleen, fosta mea colegă de apartament, face curățenie astăzi. Mă duc să-i dau o mână de ajutor.

Fu în picioare, într-o clipită surprins și nemulțumit că nu s-a trezit mai devreme. Cum a putut dormi buștean deși era atât de îngrijorat?

– Bar... băigui el, credeam că o să petrecem dimineața împreună...

– Plec doar pentru câteva ore. O să putem lua masa împreună la prânz.

„La prânz o să fiu mort!“

Îi întinse o gogoasă pe care o unsese cu dulceață. El nu putea s-o scape din ochi. Îl privea zâmbind, încântată să fie obiectul unei atenții atât de mari. Totul strălucea la ea. Iaurtul îi făcea mustăți subțiri, albe, și soarele dimineții îi aurca părul.

Cineva claxonă sub fereastră.

– E Colleen, constată Juliette privind prin geam. Am rugat-o să vină să mă ia.

– Mai așteaptă un moment! o imploră Sam.

O prinse la ușa și-i luă mâna. Îl sărută, și el îi lipi capul de gâtul lui, respirând parfumul de flori și de cais.

– Plec doar pentru patru ore, iubitule, remarcă ea glumind cu drăgălășenie pe scama agitației lui.

„Eu plec pentru totdeauna!”

Deja îi scăpa. N-o s-o mai revadă niciodată. Nu-și imagina că o să se întâmple așa. I-ar fi plăcut să-i spună atâtea lucruri; i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine; i-ar fi plăcut...

Dar poate pentru ea o să fie mai puțin greu așa.

Resemnat, îi lăsă mâna.

Tânăra deschise ușa și coborî scara. Sam o urmări până în stradă, unde intră în vechiul Chevy al lui Colleen. Mașina demară și întoarse la colțul străzii. Prin geam, Juliette își agita telefonul mobil și Sam avu timp să descifreze de pe buze două fraze scurte:

Prima spunea: „o să te sun”.

Și a doua: „Te iubesc”.

*

După ce se spală și se îmbracă, Sam se îndreaptă spre spital ca să-și facă acolo examenele medicale necesare validării contractului de asigurare. În ajun, o prevenise pe Janice Freeman că o să treacă pe-acolo și totul se încheie în mai puțin de jumătate de oră. Trimițând rezultatele prin fax celui de la bancă, avu amara satisfacție de a constata că o să moară perfect sănătos.

Cum era singur, va rămâne la spital să lucreze, ocupându-și în mod util ultimele ore. De când se trezise, o neli-niște surdă nu-l mai părăsea și îl făcea să se teamă să rămână singur. Dar Janice Freeman, care habar nu avea de îngrijorarea lui, l-a eliberat din funcție, sfătuindu-l să profite de vacanța forțată.

Afară, strălucirea soarelui pe zăpadă făcea orașul să izbucească în mii de focuri. Pe trotuar, se lăsă cu plăcere atins de oameni. Se simțea ca o picătură de apă în mijlocul unui val; un om printre semenii lui. Comunicarea asta tacită îl însemina și, în mijlocul mulțimii, frica își pierdu din intensitate.

Mergea repede ca să se încălzească, bucurându-se de zăpada care-i trosnea sub tălpi. Se opri la Portobello Cafè, se așeză la o masă și comandă un cappuccino.

Înainte de a pleca, avea încă un lucru important de făcut: să-și țină o promisiune. Formă pe mobil numărul de la Butterfly Center din Hartford, un centru de dezintoxicare, specializat în îngrijirea adolescenților. Așa cum prevăzuse, lista de așteptare era plină pentru șase luni și internarea costa mai mult de zece mii de dolari. Sam făcu toate eforturile ca să apere cauza lui Jodie, insistând pe traumatismul pe care îl suportase fata și necesitatea de a fi internată de urgență. După douăzeci de minute, răbdarea îi fu recompensată și centrul acceptă s-o trateze pe adolescentă cu condiția ca să fie plătită factura în aceea zi. Imediat, Sam sună la bancă și ceru să i se verifice soldul contului. Ca medic într-un spital public, avea un salariu de mizerie față de ce ar fi putut obține în cadru privat și abia dacă terminase de rambursat costul studiilor.

– Mai aveți unsprezece mii trei sute douăzeci de dolari, îl informă funcționarul de la bancă.

Fără să ezite, ceru virarea sumei în contul Butterfly Center și lăsă un mesaj la serviciile sociale ale spitalului ca să-i informeze de demersul lui.

„Iată, a fost ultimul meu act medical...” gândi el simțind o strângere de inimă.

Se strădui totuși să nu se gândească prea mult și privi în sală.

În dimineața asta, nu înceta să-i observe pe oamenii care îl înconjurau. I-ar fi plăcut să-i oprească și să le spună un cuvânt tuturor. Cele mai mici amănunte i se păreau încărcate de semnificație și frumusețe: razele soarelui care treceau prin fereastră, râsetele care izbuneau în jurul meselor, mirosul de

cafca și de patiserie... De ce a trebuit să ajungă să moară ca să aprecieze lucrurile mărunte care făceau plăcerea existenței?

Ridică privirea spre ceasul de perete, neliniștit de secunde care se scurgeau atât de repede. Deci, deja s-a terminat? Ce a obținut de la viață? Nu mare lucru. Se gândi la țările în care n-a fost, la cărțile pe care nu le-a citit, la toate proiectele pe care le-a lăsat pentru mai târziu...

Sam părăsi cafeneaua copleșit de melancolie. Prin minte îi treceau rapid imaginile ultimelor zile. În zadar încerca să dea un sens evenimentelor recente. De ce avea impresia că a lăsat să-i scape ceva important?

Tot gândindu-se, își aminti de un mic incident care îl tulburase și căruia nu-i dăduse probabil suficientă atenție. Ajunse la intersecția dintre Second Avenue și 34 Street. Mai multe taxi-uri își așteptau clienții. Ridică brațul ca să oprească unul.

Trebuia să-i facă o ultimă vizită lui Shake Powell.

Când îl văzu pe Sam ieșind din taxi, Shake nu fu surprins de vizită. De două zile o aștepta și se și temea de ea. În fața bisericii, cu ajutorul unui voluntar, încărcă de zor cutii cu mâncare într-o furgonetă a unuia dintre căminile SDF ale orașului.

– O mână de ajutor? propuse Sam.

– Nu e o treabă pentru slăbănogi, îl avertiză Shake.

Știi ce-ți spune slăbănogul? răspunse doctorul apucând cutia cea mai grea.

Cei trei bărbați lucrau în tăcere și, curând, toate cutiile cu hrană fură încărcate. Înainte de a închide, Shake mai puse pături și un sac cu produse de toaletă.

– Ia-o încet, Chuckie! strigă el privind cum se îndepărtează mașina, o vechitură care era deja o ruină de pe vremea lui Ronald Reagan.

Șoferul răspunse recomandărilor prin două claxoane. Pe jumătate liniștit, Shake se întoarse spre Sam.

– Ce s-a întâmplat, omule? Ai mutra de zile rele.

– Fă-mi o cafea.

Urcară în apartament. În timp ce Shake se agita în fața anticeii lui mașini pentru espresso, Sam privea, gânditor, crucifixul tatuat pe antebrațul prietenului său.

– Nu l-am văzut niciodată, spuse el cu o voce în care străbătea un strop de mânie.

– Pe cine anume? întrebă Shake aducând cafelele.

– Pe ticălosul tău de Dumnezeu. Nu l-am văzut niciodată. Nici în cartier când eram puști, nici în spital, nici în vreuna dintre țările în război pe care le-am vizitat...

– Există totuși, răspunse preotul deschizând fereastra. Trebuie să înveți să privești mai bine, amice.

Sam aruncă o privire prin fereastră.

Doi copii - un băiat și o fată - se joacă pe terenul de baschet. El e negru, ea e asiatică. Nu au încă zece ani. Ea desenează cu creta, în timp ce el își exersează aruncările. Peste puțină vreme, cei mai mari, mai voinici, o să apară ca să pună stăpânire pe teren și o să-i alunge. Dar, pentru câteva minute încă, terenul nu le aparține decât lor. Puștiul este grăsuliu și atât de scund că mingea pare enormă când o strânge în mâini. Cu toate eforturile, nu reușește nici măcar să atingă cadrul de fiecare dată, ceea ce n-o împiedică pe micuța lui prietenă să-l încurajeze afectuos. După câteva minute, consideră că trebuie să se odihnească. Cu tot frigul, se sprijină de zidul scund care înconjoară terenul, fetița scoate o brioșă cu ciocolată din geantă și îi dă jumătate prietenului ei, care izbucnește în râs.

Sam se întoarse spre prietenul lui.

– E frumos, dar nu e destul, spuse el.

– Nu e destul?

– Nu.

Răspunsul era clar și tranșant.

– Ce vrei mai mult?

– Să înțeleg.

– Să înțelegi ce?

– Sensul tuturor lucrurilor: războaiele neîncetate, bolile incurabile, atentatele care lovesc la întâmplare...

– Mă plictisești, Sam. Dumnezeu nu e Superman. Tu, care iubești atât libertatea, ar trebui să fii fericit că poți să alegi. Ce-ai spune de o forță exterioară care ar interveni dintr-odată în existența ta pentru a-ți corecta faptele?

Sam ridică din umeri ca să sublinieze că argumentul nu-l convinge.

– Suntem liberi pentru bine și pentru rău, constată Shake. Este adevărat că, cu cât ai mai multă libertate, cu atât alegerea este mai complicată, dar nu trebuie să-i datorăm lui Dumnezeu prețul acestei libertăți.

Shake se ridică și aprinse o *cigarillo*. După miros, Sam bănuie că nu conținea numai tutun.

Ce te-a apucat?

Mi-e frică, Shake.

De ce?

-- Pentru că o să mor.

– Termină cu tâmpeniile!

O pală de vânt făcu fereastra să pocnească. Sam se ridică s-o închidă. Soarele dispăruse. Nori negri alergau cu viteză spre nord și cufundară dintr-odată camera în întuneric. Shake voi să aprindă lumina, dar becul pocni.

-- Trebuie să plec.

Sam se pregătea să coboare scara, când Shake îl trase de mânecă.

– Așteaptă!

- Ce?

– Nu ți-am spus totul data trecută...

Oprit din elan, Sam se așeză în capul scării. Chiar dacă se temea de ce-o să-i dezvăluie prietenul său, el făcu primul pas

– Ai cunoscut-o, nu-i așa? De asta m-ai sunat la spital.

- Grace Costello? Da, suspină Shake, am mai întâlnit-o.

- Când?

-- Acum zece ani.

– Anul morții ei?

Shake aprobă tăcut din cap.

– În timpul schimbului de focuri cu Dustface, ai crezut că tu l-ai omorât pe clientul dealerului, nu-i așa?

– Da, aprobă Sam. Se întuneca și nu l-am văzut decât din spate, dar îmi amintesc că era un bărbat cu caschetă.

– Nu era un bărbat, Sam.

Doctorul totuși nu voia să creadă:

– Ce vrei să spui?

– Câteva secunde după ce ai tras, Dustface a luat-o la goană auzind o mașină. Credea că este poliția, dar eram eu. Federica era îngrijorată pentru tine și m-a prevenit prin telefon.

– Știu toate astea, confirmă Sam.

Ca niște flash-uri, amintirile celor doi bărbați ieșeau la suprafață cu o uimitoare precizie. Retrăiau în minte acea seară urâtă, recreând atmosfera, împrejurarea și chiar mirosul fricii pe care o trăiseră atunci.

Shake continuă:

– Când am intrat în cameră, am priceput imediat că lucrurile au luat-o razna. Voiam să te apăr, Sam.

– Mi-ai spus să fug cu mașina ta. N-am vrut, dar urlai într-un asemenea hal, că am plecat în cele din urmă, își aminti Sam îndurerat, ros mereu de vină.

– Asta trebuia făcut, afirmă Shake. Dacă un individ ca tine sfârșea în închisoare la douăzeci de ani, era un lucru îngrozitor. Tu trebuia să-ți termini studiile. Era o prioritate. Pentru tine ca și pentru Federica și pentru noi toți.

– Fără îndoială...

Shake continuă:

– Am rămas singur în camera aia. Mi-era frică și pentru mine, dar știam că o să mă descure. Era destul să fac să dispară cadavrul. Am îngenuncheat lângă corpul care zăcea pe podea și l-am întors cu fața în sus. Era al unei femei...

Sam era împietrit.

– I-am scotocit prin buzunare: nu avea portofel, dar am găsit cheile de la mașină. M-am ridicat și foarte repede am reparat automobilul. Nu puteam s-o las în stradă fără ca polițiștii

să vină să cerceteze în Bedford. Am cărat corpul femeii până la mașină și am dus-o departe de aici, ca să fiu sigur că n-au să ajungă niciodată până la tine.

Sam stătea nemișcat, incapabil să articuleze cel mai mic cuvânt.

Shake își încheie povestirea.

– Doar citind în ziar, două zile mai târziu, am aflat identitatea femeii: se numea Grace Costello și era de la poliție. Am dedus că lucra probabil ca agent sub acoperire, ca să îi prindă pe nenorociții de traficanți.

Shake era obosit, ca și cum dezgroparea acestei amintiri îl îmbătrânise cu mai mulți ani.

Sam era tot în stare de șoc. Cu membrele tremurând și bătaile inimii accelerate, Shake îi puse o mână pe umăr.

– Știi de ce am decupat articolul din *New York Times* în care se vorbea despre tine? Ca să-l arăt puștilor din cartier și să le spun: „Îl vedeți pe tipul ăsta care a devenit doctor, s-a născut aici, ca voi, în cartierul ăsta, în rahatul ăsta. N-a avut tată, și mama lui a micrlit-o la nașterea lui. Și totuși a reușit. A reușit pentru că i s-a oferit ocazia și pentru că n-a ascultat de nenorociții care voiau să-l întoarcă din drum. Tipul ăsta de numește Sam Galloway și este prietenul meu.”

– Mulțumesc, răspunse Sam.

– Amândoi am făcut ceea ce am crezut că trebuie să facem, afirmă Shake cu tărie. Și nu văd cui, pe pământul ăsta, am avea să-i dăm socoteală.

- Ei, Shake, lui Grace Costello...

În mintea lui Sam fraza asta suna ca o chemare la ordin.

Își privi ceasul: Grace îi fixase întâlnirea la ora 13 și era aproape prânzul.

– Trebuie să plec, îl anunță grăbit.

Ieși în stradă fugind. Shake încercă să-l rețină:

– Unde te duci? se neliniști el. Te duci s-o întâlnești, nu-i așa?

Din fericire, Sam chemase un taxi. Urcă pe bancheta din spate a mașinii.

— Vin cu tine! decise preotul.

Nu, Shake. De data asta o să mă duc singur!

Sam trânti portiera, dar deschise geamul dorind să-l liniștească:

Stai liniștit. O să-ți dau un semn.

Mașina demară în trombă spre Manhattan, lăsându-l pe Shake Powell pe treptele bisericii, întrebându-se ce înseamnă aceste ultime cuvinte.

*Universul mă tulbură și nu pot să cred
că acest tulburător ceasornic nu are și
un ceasornicar.*

Voltaire

Ora 12:01 minut

Taxiul se târa spre intrarea pe podul Brooklyn.

– Mai repede, ceru Sam.

Șoferul ridică din umeri, arătând spre șirul de mașini care mergeau foarte încet din cauza vremii urâte.

Pentru a doua oară într-o săptămână, New York-ul se pregătea să îndure viscolul. Vântul sufla în rafale și văzând norii negri care se învălmășeau deasupra zgârie-norilor era greu de crezut că dimineața fusese însorită.

Pe bancheta din spate a mașinii, Sam se scotocea în buzunar după pachetul de țigări. Nu-i mai rămăsese decât una.

„Ultima țigară a condamnatului“, gândi el aprinzând-o.

Șoferul îi arată un afiș cu *No Smoking*.

– *Please, sir!*

Sam coborî fereastra fără ca totuși să își stingă țigara.

Confesiunea lui Shake îl tulburase puternic, dar și lămurise multe lucruri: el fusese cel care o omorâse pe Grace și la rândul lui o să moară. Dacă această revelație îl umplea de durere, pricepea în același timp că prețul era pe măsura crimei sale. Așa că Grace se întorsese ca să se răzbune. Părea logic, chiar trebuia s-o accepte cu inima împăcată.

– Aveți un telefon mobil? îl întrebă pe șofer.

Mobil? repetă pakistanezul făcându-se că nu înțelege.

– Da, un telefon mobil.

No, sir.

Sam oftă, apoi scoase o hârtie de douăzeci de dolari din portofel, pe care o lipi de geamul șoferului.

– Doar un apel!

Șoferul umflă hârtia și îi întinse un mic telefon cromat care apăru miraculos din torpedou.

„Când banii ies la vedere, toate porțile se deschid“, își spuse Sam luând aparatul.

Formă propriul număr și, cum prevăzuse, îi răspunse Grace:

N-ai uitat de întâlnire, Sam...

– Stai liniștită...

Era furios pe ea și o făcu s-o simtă:

– Știai că așa o să se termine, nu-i așa?

– Despre ce vorbești?

Toată povestea asta cu Juliette era un pretext, un mod de a mă atrage la tine. De la început, ai venit aici pentru mine, ca să te răzbuni...

– Să mă răzbun pe ce, Sam?

Tulburat, doctorul privi prin geam. Cerul era gri precum cenușa și acum zăpada cădea cu fulgi mari. Grace părea mi-rată sau chiar nu știa cine a omorât-o? Insistă:

– Termină cu teatrul, știi foarte bine de ce *tu* ai fost aleasă pentru misiunea asta.

– Nu! se jură ea.

Convingerea cu care negă îl făcu pe Sam să înțeleagă că Grace nu mințea și că el era cel care trebuia să-i spună.

Dar nu știa cum s-o facă. Nu așa! Nu la telefon! I-ar fi plă-cut să stea cu Grace față în față ca să se uite în ochii ei, dar nu-și putea permite să aștepte. Atunci, cu voce tremurândă, se lansă:

– Bărbatul care a tras în tine, acum zece ani..., bărbatul care este responsabil de moartea ta și de toate nenorocirile care i-au afectat pe apropiații tăi...

Se întrerupse câteva secunde, ca pentru a-și recăpăta respirația, înainte ca în fine să recunoască:

– Acest bărbat... am fost eu.

Cum ea nu scoase nici un cuvânt, adăugă:

– Am vrut să trag în Dustface, ca să încerc să te salvez, și l-am ratat.

Sam simți răsuflarea de la celălalt capăt al firului.

– Îmi pare foarte rău, Grace! Îmi pare foarte rău pentru tot ce ți s-a întâmplat!

Respirația se accelerează și se transformă în hohote. Chiar dacă Grace nu spunea nimic, Sam îi putea simți confuzia. Repeta doar: „Îmi pare rău”.

Apoi legătura se întrerupse.

Ora 12:07 minute

Din cauza zăpezii, taxiul era acum blocat la intrarea în Manhattan. Toate mașinile mergeau bară la bară, într-un concert de claxoane. Sam încercase s-o mai sune pe Grace, dar ea închisese mobilul. Își cercetă ceasul: mai avea puțin timp până la ora 13. În cel mai rău caz, dacă circulația nu se îmbunătățea, o să coboare la una dintre stațiile de metrou din *downtown*. Dar altceva îl deruta: dacă Grace nu s-a întors ca să se răzbune, n-a cedat prea ușor când a propus să fie luat în locul lui Juliette?

Simțea că o piesă din puzzle îi lipsea, chiar dacă nu știa care. Pe lângă toate acestea, o îngrozitoare durere de cap îl tortura de când plecase de la Shake. Își cufundă capul între mâini, își astupă urechile cu degetele mari și încercă să se gândească. Diavolul se află întotdeauna în amănunte, o știa. Răbdător, trecu în revistă evenimentele marcante ale ultimelor zile: prima lui întâlnire cu Grace în Central Park, acel articol de ziar datând de a doua zi, care anunța că Juliette era vie, discuțiile lor despre destinul implacabil contra căruia este inutil să lupti, mesajul de după moarte pe care i l-a transmis Angela prin desenele ei, acest accident de teleferic menționat într-o notă de actualitate pe un site-fantomă, fraza asupra căreia a insistat Grace: „Există situații când nimic nu poate fi schimbat”.

Asta era ee-l deranja: dacă nu putea schimba nimic în ordinea lucrurilor, de ce Grace a acceptat să plece cu el în loc să plece cu Juliette? Asta nu se potrivea.

Apoi, dintr-odată, un detaliu îi reveni în minte. Când Grace îi arătase pagina web care prezicea accidentul de teleferic, era aproape sigur că ora menționată în notă era 12:30. Or, Grace, îi fixase întâlnire la ora 13!

Acum totul se potrivea. Grace îl manipulasе dându-i în mod special o oră greșită. A înțeles clar că el n-o s-o abandoneze niciodată pe Juliette și că o să facă totul ca să se opună morții ei. C'a să-l păcălească, l-a lăsat să creadă că-i acceptă sacrificiul. El a avut încredere în ea, dar ea nu și-a ținut cuvântul.

Și acum Juliette era în pericol.

Ora 12:12 minute

Dacă accidentul trebuia să aibă loc la ora 12:30, nu-i mai rămâneau decât douăzeci de minute.

Violent, luă iar telefonul de la șofer...

– Hei, ai promis că nu dai decât un telefon! - ... ca să formeze numărul lui Juliette.

Prima sonerie.

A doua sonerie.

A treia sonerie.

„Bună ziua, ați sunat la Juliette Beaumont, lăsați un mesaj și o să vă...”

Nenorocita de căsuță vocală.

Ora 12:14 minute

Se uită din nou la ceas. Prea târziu. Nu avea cum să ajungă acolo, într-un sfert de oră, chiar dacă ar fi luat metroul.

Taxiul era tot prins în trafic și nu trecea de Astor Place din cauza zăpezii, care cădea din ce în ce mai des. Speriat, neputincios, Sam nu știa ce să facă. Întinse o hârtie de cincizeci de dolari șoferului și sări pe trotuar. O succesiune de fulgere brăzdă cerul. Chiar și clima înnebunise astăzi!

Privi în jurul lui. Trebuia să încerce ceva, dar ce? Îi atrase atenția o motocicletă care făcea slalom printre mașini. Fără să stea pe gânduri, se aruncă în mijlocul drumului. Motociclistul

frână chiar în fața lui. Roata din față de la Suzuki alunecă. motocicleta se clătină și căzu.

– Ești nebun! urlă motociclistul.

Sam înaintă spre el, dar, în loc să-l ajute, îl împinse în spate ca să-l dezechilibreze.

– Îmi pare foarte rău, se scuză el, n-am timp să-ți explic.

Într-o clipă, încălecă motocicleta și porni.

– Dobitocule, este încă în rodaj! îi strigă conducătorul.

Dar Sam era deja departe.

Ora 12:17 minute

Ușoară și simplu de condus, motocicleta se strecura în trafic cu o viteză impresionantă. Privea când la dreapta, când la stânga: Sam se concentra ca să nu facă un accident. Din acest moment, ficcare secundă conta. Rămânând atent la condus, se gândea la ce avea de făcut. Mai avea o șansă de a o salva pe Juliette, cu condiția s-o găsească.

Ora 12:19 minute

Fata îi spusese că rămâne la Colleen până spre după-amiază. Acolo trebuia s-o caute. Își amintea adresa pe care i-a dat-o: un mic imobil la capătul lui Morningside Park. O privire în oglinda retrovizoare, un semnal și apoi o accelerare ca să depășească mai multe mașini și o luă spre nord.

Pe la șaisprezece ani, Shake cumpăraseră o vechitură, și Sam îl ajutase s-o repare. Toată vara, a mers cu motocicleta, cronometrându-se când făcea turul cartierului.

La asta se gândea în timp ce urca pe Broadway. Columbus Circle și Central Park West...

Ora 12:21 minute

Ajungând la Morningside Park, reperă cu ușurință imobilul lui Colleen. O privire ca să verifice numele pe cutiile de scrisori îi indică etajul șase. Ascensorul? Nu, pe jos. Deși rănit, urcă treptele în viteză, recăpătându-și treptat speranța

Colleen, cu o pensulă în mână, purta un tee-shirt cu Universitatea Columbia și o salopetă de blugi. O șuviță blondă ieșea de sub bască.

– Unde este Juliette? strigă el luând-o de umeri.

Ea îl privi ca pe un nebun furios.

– Dar ce te-a apucat, Sam?

– UNDE ESTE JULIETTE? repetă el zgâlțâind-o.

– A plecat, spuse ea respingându-l.

– Când?

– De un sfert de oră. A venit cineva după ea.

– Cine?

– Nu știu... O femeie. Juliette părea că o cunoaște și au plecat împreună.

– Cum era femeia?

Brunetă, în jur de treizeci și cinci de ani, cu o jachetă de piele și...

Grace!

– Unde au plecat?

Habar n-am.

La dracu'!

Ora 12:24 minute

Cobori scările și mai repede decât le urcase. Cu respirația tăiată, o luă cu motocicletă în direcția telefericului.

Temerile lui se dovedeau fondate: Grace a venit s-o ia pe Juliette ca s-o ducă cu ea.

Cu mâinile înțepenite pe ghidon, rula cât de repede putea. Își aruncase haina, iar frigul polar îi îngheța oasele. Fulgii de zăpadă i se agățau în păr și îi zburau prin fața ochilor. Mai mult ghicea drumul decât îl vedea.

Ora 12:25 minute

Înconjură Central Park prin nord, apoi cobori din nou de-a lungul Fifth Avenue. Tocmai depășea MOMA când micșoră viteza ca s-o ia pe un drum pe care îl credea o scurtătură și care se dovedi a fi un sens unic. Cobori strada pe contrasens

cale de zeci de metri, urcând de câteva ori pe trotuar și croindu-și drum claxonând, înainte de a putea să-și reia cursa nebunească.

Asfaltul era înghețat și îi era frică să frâneze.

Ora 12:26 minute

Intră în Grand Army Plaza cu mai mult de o sută pe oră. Acolo, vântul îi devie direcția, dar reuși să-și mențină echilibrul. O mașină de poliție începu să-l urmărească, dar se decise să nu se oprească. Aproape ajunsese. Tocmai trebuia s-o taie spre Trump Tower, când o aversă de grindină se abătu peste oraș. În mai puțin de un minut, o mare cantitate de gheață se adunase pe pământ, deformând caroseriile, spărgând parbrizele, distrugând felinarele și vitrinele.

Într-un minut, strada se transformase în patinoar și nu putea menține motocicletă în echilibru în aceste condiții extreme. Sam încercă să frâneze, motorul derapă și alunecă mai mulți metri, înainte de a se ciocni de o mașină oprită.

Ora 12:27 minute

Se ridică.

Avea pantalonii sfâșiați, cotul îi sângera și umărul îl ducea înfiorător. Dar încă putea să meargă. Abandonă motocicletă pe trotuar și făcu ultima sută de metri atât de repede cât îl lăsă piciorul.

Ora 12:28 minute

Sam năvăli pe peronul telefericului la intersecția dintre Second Avenue și 60 Street.

În condiții normale cabina suspendată de pe Roosevelt Island lega pe calea aerului Manhattan-ul de insula Roosevelt, din mijlocul East River. Totuși, din cauza furtunii, cei de acolo înfășuraseră un cablu de siguranță în jurul platformei, cu un panou mare, galben, cu un cap de mort.

Totuși, o ultimă cabină goală se pregătea să părăscască peronul, ca să facă traseul.

Numai că această cabină nu era goală...

Ora 12:29 minute

De unde era, Sam distingea clar siluetele a doi pasageri.

- Juliette! Grace! strigă el înaintând spre peron.

Dar era prea târziu. Ușile automate tocmai se închideau și nacela începea să prindă înălțime.

Trebuie oprită cabina! urlă ea să acopere zgomotul vântului și al grindinii.

Dar nimeni nu-l auzi.

Neputincios, se lăsă să cadă în genunchi, fără să piardă din priviri cabina care se ridica spre cer...

Bubuitul tunetelor alterna cu fulgerele. Inexplicabil, grindina se amesteca acum cu fulgii de zăpadă care cădeau din abundență. Cabina zbură pe deasupra East Side ca să urce la mai mult de șaptezeci de metri deasupra sediului ONU.

Inima lui Sam bătea să-i spargă pieptul și, timp de o secundă, încercă zadarnic să se liniștească. Și dacă Grace a inventat toate astea? Și, la urma urmei, de ce ar avea loc un accident? Nu e normal. Nimeni nu poate cunoaște viitorul. N-o să se întâmple absolut nimic...

Ora 12:30 minute

Se lăsa bântuit de toate aceste întrebări, când o rafală puternică de vânt lovi nacela biciuind-o și o dezechilibra. Telefericul deraie de pe cablurile care îl susțineau și alunecă pe mai mulți metri, înainte de a se lovi cu zgomot de un pilon.

Scoase o jerbă de scântei. În cabină, luminile pâlpăiră. apoi se stinseră. Câteva momente, nacela păru să rămână pe loc, dar o nouă rafală reuși s-o desprindă ca s-o arunce în fluviu.

Lumea asta nu este decât un pod. Traversază-l, dar nu-ți ridica pe el casa.

Henn, Apocrife, 35

Zăpada care cădea fără încetare sufoca orașul sub o mantie sîdfie.

Sam umbla aiurea pe străzi, chinuit de remușcări și vinovăție. Eșuase din nou în a-și salva femeia iubită. De data asta, nu mai avea nici o scuză. Moartea nu îl luase prin surprindere, avusese tot timpul să se pregătească.

Când se târa mai jos de Park Avenue, își zări chipul răsfînt într-o vitrină și ceea ce văzu îl îngrozi: avea pantalonii sfâșiați, cămașa plină de sânge și fața, învinețită de frig, nu era decât o mască lividă.

Tremurând din toate măduarele, porni din nou la drum, gândindu-se la seara când, expunând desenele Angelei văzuse apărând avertismentul: „Grace spune adevărul“.

Da, Grace spunea adevărul: a venit până aici doar ca s-o ia pe Juliette cu ea. Și asta a făcut.

Viscolul și frigul goliseră străzile. În acest spațiu imaculat, Sam deveni conștient că lăsa o dâră de sânge în urma lui și se strădui să își examineze rana. Când căzuse de pe motocicletă, brațul i se înfipsese în vârful metalic al pedalei. Ceea ce considerase la început a fi o simplă zgârietură se dovedea o adâncă tăietură, care îi sfâșia mușchiul până la os.

Dar corpul lui zdrobit nu însemna nimic față de restul. Totul în el era gol. Știa că n-o să treacă peste această nouă încercare și că nimic nu-l mai reținea aici, jos.

Lângă Union Square, trecu prin fața unei mici cafenele franțuzești unde îl dusesese Juliette în dimineața de după prima lor noapte de iubire. În camera aia, cu aer vetust, a glumit și a mâncat sendvișuri. Exact în acel moment s-a îndrăgostit.

Privind-o râzând și fredonând cântece vechi, a avut certitudinea că ea era: femeia lângă care voia să trăiască pentru totdeauna. Cea pe care ar fi protejat-o și care l-ar fi protejat la rândul ei. Ca și cum cerul i-a trimis un înger ca să-l smulgă din chinurile lui.

Amintindu-și cât au fost de fericiți în acel weekend, fu cuprins de un val de cumplită suferință. De ce-i cerea acum destinul un schimb atât de crud, după ce i-a îngăduit acea fericire?

Dar știa perfect că nu exista răspuns la această întrebare. Atunci, epuizat și învins, a renunțat.

Se prăbuși în zăpadă la câțiva metri de casă și nu încercă să se ridice. Era mai mult mort decât viu.

Cât timp a rămas așa căzut în zăpadă?

Multă vreme...

Până când a zărit-o, diafană și ireală, la celălalt capăt al străzii.

Juliette.

Făcu la început câțiva pași, sfidând fulgii care cădeau răsu-cindu-se. Apoi, în tăcerea zăpezii, o văzu alergând spre el.

Ca și cum cerul i-a trimis un înger ca să-l smulgă din chinurile lui...

Epilog

După o zi...

După ce s-a dezlănțuit timp de douăzeci și patru de ore, viscolul a dispărut la fel de repede cum a venit. Ceața s-a ridicat și un soare de sfârșit de după-amiază își arunca razele în spatele zgârie-norilor.

Peste tot, în New York, viața își relua cursul. Mașinile de curățat zăpada măturau străzile, oamenii se înarmau cu lopeți ca să-și degajeze intrările și mai mulți puști și-au scos snowboard-urile.

Răsărită de niciunde, o pasăre cu pene argintii plana deasupra Midtown. Coborî ca săgeata prin lumina portocalie care aprindea clădirile, apoi se așeză pe marginea unei ferestre a spitalului St Matthew's.

Acolo, în camera 606, Sam dormita, culcat pe un pat, cu un picior în ghips și un bandaj enorm la umăr. Alături de el, încolăcită într-un fotoliu, Juliette era atentă la cea mai mică răsuflare. Când își recăpătă cunoștința, un aparat de radio pus pe noptieră înșira în surdină ultimele știri.

„...violenta furtună care a devastat Manhattan-ul pare că s-a potolit și orașul și-a regăsit calmul aparent. Pierderile sunt mari: în Central Park, sute de arbori au fost smulși, străzile sunt pline de cioburi de sticlă și nenumărate mașini sunt distruse...”

Câteva momente, Sam se lăsă legănat de voce. Când, în fine, a deschis ochii, Juliette era acolo și îi zâmbea.

Sfășiat între speranță și îngrijorare, se ridică fără să pricchapă încă ce i s-a întâmplat. Juliette îi puse mâna pe obraz și se aplecă să-l sărute pe buze.

Ca zgomot de fond frânturile de informații continuau:

„... Ambulanțele au fost la datorie toată ziua, iar spitalele au fost luate cu asalt...”

În mintea lui Sam întrebările se îmbulzeau.

– Nu erai în teleferic?

Juliette negă dând din cap.

Sam se simțea ușurat, dar câteva lucruri încă îi scăpau. Era sigur că a văzut două siluete în cabină. Dacă Grace a plecat înapoi fără Juliette, cine deci a urmat-o în teleferic?

Răspunsul îi veni ca prin miracol pe unde:

„...după tragicul accident de ieri, telefericul de pe Roosevelt Island va rămâne închis mai multe săptămâni pentru reparații. Conform martorilor, două persoane erau în cabină în momentul dramei. Scafandrii continuă să dragheze fluviul, până în prezent nefiind încă găsit nici un corp. Cabina a putut fi scoasă, dar anchetatorii n-au găsit decât două insigne de poliști. Prima aparținea ofițerului Mark Rutelli din districtul 21, cealaltă ar fi aparținut unei detective moarte cu zece ani în urmă...”

Sam nu-și putu ascunde durerea. Astfel, într-un ultim gest de iubire, Rutelli a ales s-o însoțească pe Grace în moarte. Juliette îi luă mâna și întrebă:

– E vorba despre Grace Costello, nu-i așa?

Sam o privi mirat.

– De unde știi?

– Pentru că a venit să mă vadă la Colleen și mi-a lăsat asta pentru tine.

Juliette întinse mâna spre noptieră de unde luă un plic. Scoase scrisoarea care se afla în el și i-o dădu.

Sam,

Atunci când drumurile noastre s-au intersectat pentru prima oară, acum zece ani, totul a dus la o îngrozitoare dramă. Dar nu ești răspunzător pentru asta, Sam. Îmi place să cred că în alt context am fi putut fi prieteni.

Mulțumesc că ai ridicat vălul de pe misterul morții mele. Știu acum răspunsul la întrebările care m-au chinuit

În același timp, nu am nici o certitudine legată de sensul profund al misiunii mele. Și dacă, de la început, m-am înșelat asupra a ceea ce se aștepta de la mine? Se voia oare cu adevărat s-o duc înapoi pe Juliette sau m-au trimis ca să-mi salvez fiica și să mă împac cu tine? Nu știu.

Nu știu decât un lucru: n-o să-ți iau femeia pe care o iubești.

Dacă o să te gândești la mine uneori, fă-o fără supărare și fără vinovăție. Spune-ți că poate nu sunt prea departe și nu te îngrijora prea mult pentru mine.

În schimb, într-una dintre camerele spitalului tău există o adolescentă de cincisprezece ani care n-are o viață ușoară. Are deja un trup de femeie, dar este încă o fetiță și este ce am mai scump pe lume. Ai salvat-o o dată; încă are nevoie de ajutorul tău și de încrederea ta. Te rog, continuă să veghezi asupra ei.

Iată, a venit vremea și trebuie să plec.

Nu știu ce o să găsesc dincolo și care vor fi consecințele actelor mele. Cu să-ți spun adevărul, mi-e puțin frică. Dar, în clipa plecării, îmi place să cred că mi s-a dat dreptul să aleg. Mi-am ascultat inima și ea mi-a spus să-ți-o las pe Juliette.

Aveam oare dreptul să iau decizia asta? Nu știu absolut nimic, dar ce contează...

...La urma urmei, cerul mai poate aștepta.

Grace

Mulțumiri

Pentru Suzy

Părinților și fraților mei.

Tuturor celor care au citit *Și după...* care, printr-un cuvânt sau câteva rânduri, mi-au arătat simpatia pentru această poveste.

Lui Bernard Fixot, Edith Leblond și Caroline Lépée.

Să lucrez cu voi a fost un privilegiu.

Nimic nu anunța întâlnirea dintre Juliette și Sam.
 Cu atât mai puțin faptul că urmau
 să se îndrăgostească nebunește.
 Pe durata unui weekend la New York,
 își trăiesc și își devorează pasiunea, simțind
 o magie pe care nu o cunoscuseră până atunci.
 Dar fiecare îi ascunde adevărul celuilalt,
 Sam pretinde că este căsătorit,
 iar Juliette că este avocat.
 Cum Juliette trebuie să se întoarcă la Paris,
 Sam o însoțește la aeroport.
 Nici unul nu își dă seama că acesta
 ar putea fi momentul care le hotărăște destinele.
 După o jumătate de oră, vestea cade ca un trăsnet:
 avionul în care se afla tânăra femeie
 a explodat în zbor, dar Sam
 nu poate accepta ideea că totul s-a terminat.

SALVEAZA-MA

10,00 lei/buc

Rom Beletristica

YRA02689

editura rao

COMANDĂ CĂRTI RAO PRIN SMS

Trimite un SMS

cu textul „RAO” la 1771

Detalii pe www.raobooks.com

SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-607-023-0

9 786066 090230

www.raobooks.com

www.raobooks.com